

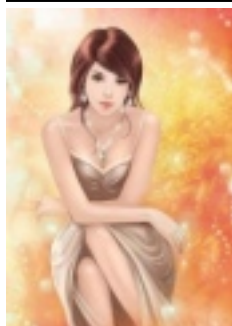
Đơn Giản Tiếng Yêu

Contents

Đơn Giản Tiếng Yêu	2
1. Chương 1: Cuộc Sống Nơi Thôn Nghèo	2
2. Chương 2: Bóng Dáng Người Đàn Ông	4
3. Chương 3: Tỷ Đệ	7
4. Chương 4: “ép” Duyên	9
5. Chương 5: Hôn Lễ Thôn Nghèo	11
6. Chương 6: Tình Nồng Nàn, Ý Mệnh Mang	12
7. Chương 7: Nhiếp Chính Vương	14
8. Chương 8: Hùng Tâm Trắng Chí Ngủ Yên	15
9. Chương 9: Lo Lắng	16
10. Chương 10: Bạch Y Công Tử	18
11. Chương 11: Bạch Phụng Khanh	20
12. Chương 12: Lòng Dạ Đế Vương	22
13. Chương 13: Nghi Phi	24
14. Chương 14: Tri Kỷ	26
15. Chương 15: Phu Nhân	27
16. Chương 16: Lòng Dạ Đàn Bà	29
17. Chương 17: Khi Nữ Tử Yêu	31
18. Chương 18: Mong Ước Của Nàng	32
19. Chương 19: Nỗi Lo Lắng Trong Lòng Thái Mẫn	34
20. Chương 20: Không Phải Chốn Của Nàng	35
21. Chương 21: Tiệc Trong Cung	36
22. Chương 22: Cầu Xin	39
23. Chương 23: Ý Đồ Của Nghi Phi	41
24. Chương 24: Mẫn Phu Nhân	43
25. Chương 25: Hình Bóng Mịt Mờ	46
26. Chương 26: Chuyện Cũ - Chuyện Nay	48
27. Chương 27: Một Con Sóng Tối	50
28. Chương 28: Lòng Người Hiểm Ác	52
29. Chương 29: Hồi Ức	54
30. Chương 30: Mưu Tính Chốn Cung Đình	59
31. Chương 31: Hàn Viễn Và Tiểu Khánh Nhi	62
32. Chương 32: Mẫu Tử Liên Tâm	64
33. Chương 33: Đế Vương	67
34. Chương 34: Hoàng Đế Và Thường Dân	70
35. Chương 35: Đau Tận Tâm Càng	72
36. Chương 36: Quyền Lực Có Nghĩa Gì	74
37. Chương 37: Tha Thứ	77
38. Chương 38: Toán Tính Của Hoàng Đế	79
39. Chương 39: Thần Tử Và Quân Vương	82
40. Chương 40: Có Những Sự Hi Sinh	86
41. Chương 41: Ngoại Truyện 1: Hàn Viễn Và Lâm Nghi -16+	88

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1.2	93
43. Chương 43: Ngoại Truyện: Hàn Viễn Và Thương Vũ	95
44. Chương 44: Ngoại Truyện: Những Người Ở Hạ Đàm	97
45. Chương 45: Ngoại Truyện 4: Dũng Khí	100
46. Chương 46: Ngoại Truyện 5: Điều Quan Trọng	101

Đơn Giản Tiếng Yêu

Giới thiệu

Tình yêu của Du Lang, một khách thương sông hồ xuôi ngược và Thái Mẫn, một dân nữ chỉ đơn giản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-gian-tieng-yeu>

1. Chương 1: Cuộc Sống Nơi Thôn Nghèo

- Tiểu An ơi! Tiểu An à... Cả buổi hôm nay, Thái Mẫn đã đi tìm Tiểu An, đệ đệ của nàng. Bình thường Tiểu An sau khi mang vải lụa tỷ tỷ dệt ra thành bán là vội vã về ngay. Hôm nay Phạm ca nhà bên cùng đi với Tiểu An, thế mà đã nghe tiếng hân oang oang cùng thê tử cạnh bên mà Tiểu An vẫn không thấy. Tìm mãi không được, Thái Mẫn đành phải sang nhà Phạm ca, lễ phép:

- Xin hỏi...Đệ đệ của tôi có ở đây không?

Gương mặt Phạm tẩu xịu xuống, trong khi Phạm mẫu và Phạm ca thì rạng rỡ hẳn lên:

- Thái muội, vào đây, vào đây dùng chung trà.

Thái Mẫn tần ngần, nhìn Phạm tẩu lặng lẽ bước ra nhà sau. Nàng cũng mơ hồ hiểu nguyên nhân của thái độ này cũng như việc tại sao dạo này Phạm ca hay sang nhà rủ rê Thái An cùng ra thành. Phạm tẩu làm dâu nhiều năm vẫn không sinh con cái, Phạm mẫu muốn ngõ lời cưới Thái Mẫn làm thiếp của Phạm ca. Gia đình quyền quý tam thế tứ thiếp, gia cảnh Phạm ca tuy chỉ là đủ ăn đủ mặc song cưới thêm thê thiếp là quyền lợi của nam nhân, huống chi Thái Mẫn không chỉ dịu dàng, xinh đẹp mà còn hết sức đảm đang, tay nghề dệt vải ở vùng này không chê vào đâu được. Đừng nói là bỏ công chỉ cho Thái An mỗi bán hàng, dù phải làm nhiều hơn để lấy lòng, đối với Phạm ca cũng chẳng có gì quá đáng.

- Không cần đâu a...- Thái Mẫn quyết giữ lễ, nhẹ nhàng- Muội chỉ muốn hỏi chuyện của Tiểu An. Không biết đệ đệ cùng Phạm ca ra thành có gặp chuyện gì không? Muội đã tìm khắp nơi mà không thấy.

- Tiểu An đã về nhà rồi mà...- Phạm ca nhúm mày- Đệ ấy còn mua thêm chút quà uội, bảo là tỷ tỷ sẽ rất thích.

Là tỷ đệ song sinh nhưng Thái An luôn là cột trụ, mong muốn chở che cho tỷ tỷ của mình. Tuy nhiên Thái An cũng như nhiều nam nhân khác, có tính độc tài, tự quyết. Phạm ca luôn mong muốn sẽ thông qua hân ta mà cưới được Thái Mẫn về làm thiếp nên hết sức làm thân. Thái độ của Thái An không cuồng nhiệt

cũng chẳng lãnh đạm. Thái Mẫn hiểu, hẳn luôn lo nghĩ inh, không muốn nàng hạ mình làm thiếp cho người. Nơi này cách thành thị tới mấy ngày đường, ít người sinh sống, quay qua quay lại chỉ có 2- 3 gia trang nhỏ, chỉ có Phạm ca tương đối trẻ tuổi, có gia tư điền sản đàng hoàng. Thái Mẫn đã mười bảy tuổi, cũng vào lúc phải thành gia lập thất lâu rồi.

- Cảm ơn Phạm ca....Muội về nhà xem sao ạ!

Thái Mẫn né tránh ánh mắt gần như là si mê của Phạm ca đang hướng vào mình. Nàng không thích Phạm ca. Gái lớn thì phải lấy chồng, người phụ nữ như nàng đương nhiên không tránh khỏi vòng lẩn quẩn ấy. Tuy nhiên...

- Tỷ tỷ....

Tiếng gọi bất ngờ của Thái An khiến Thái Mẫn giật mình. Thái An đang quỳ xồm bên giường, đang loay hoay làm gì đó.

- Đệ làm gì đó?.....Á!

Máu! Thái Mẫn hoảng hốt nhận ra máu đang nhỏ giọt xuống giường...Nàng vội vã chạy đến. May là Thái An không bị thương. Máu trên giường là của một người đàn ông...Gương mặt xa lạ, tái nhợt. Vết thương trên ngực rất sâu, đang chảy máu.

- Đệ nhìn thấy hấn ta sau núi. Bị bất tỉnh hôn mê nên đệ mang hấn về đây. Hình như hấn bị thương nặng lắm!

.....Trước mắt là một khoảng tối đen mờ mịt, Vũ đế tỉnh dậy. Đầu rất đau, thân thể không còn sức lực. Đến khi nhận thức ra mọi thứ, lại nghe bên tai có tiếng người, ý thức cầu sinh mạch bảo hấn phải nằm yên, chờ đợi diễn biến thế nào rồi mới tính:

- Đệ thật là....Sao lại mang người lạ về nhà vậy?

Một người bình thường thì khó thể nào bị thương nặng như vậy. Vết thương của hấn ta rất sâu, máu lại chảy nhiều. Cũng may là Thái Mẫn biết được một số loại thảo dược nên tạm thời cầm máu. Tuy vậy, nhà chỉ có hai tỷ đệ, có mặt thêm một người lạ, lại là nam tử- đương nhiên là rất bất tiện rồi.

- Cha đã dạy, thấy người gặp nạn là phải giúp mà.

- Đúng là vậy...Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

Giọng Thái An đã có vẻ trêu đùa. Trong đầu hấn liên tưởng đến gương mặt thoát đỏ thoát hồng của tỷ tỷ mình. Lúc này phải cởi áo người kia ra thoa thuốc, đáng vẻ gương mặt của Thái Mẫn làm Thái An chợt nghĩ lại tình cảnh của tỷ mình. 17 tuổi, trong làng người ta có người 2,3 mặt con. Tỷ tỷ sống nơi heo hút này, bên cạnh ngoài Phạm ca đã ngoài 30 tuổi, sống bằng nghề buôn tơ, bán vải thì còn ai cho tỷ tỷ có cơ hội gặp mặt và se duyên. Phạm ca lại có thể tử, Phạm mẩu bề ngoài hiền từ song tiếp xúc lâu mới thấy tính cách bà lão này rất cay nghiệt và hà khắc. Thái Mẫn tỷ dù không phải là nghiêng thành nghiêng nước song nhan sắc xinh đẹp, đảm đang, hiền thực, từ lúc cha mẹ qua đời một tay lo lắng cho Thái An, hấn nhất định không để tỷ tỷ thiệt thòi, phải tìm một nơi xứng đáng để gả tỷ tỷ mình, khiến tỷ tỷ được vui trong hạnh phúc.

Người đàn ông này, tuy là không biết tính cách thế nào, thân thể ra sao song chỉ nhìn qua ngoại hình thì thấy rõ là hơn hấn Phạm ca. Tuổi tác cũng trẻ hơn, cùng lắm là lớn hơn Thái Mẫn chỉ vài tuổi, mày đậm, mũi thẳng, anh tuấn ngài ngài...Sánh với Thái Mẫn mới là xứng đôi vừa lứa chứ.

- Hấn ta lý lịch không rõ ràng. Tỷ sợ...

- Tỷ an tâm. Đệ đã ra tỉnh thành xem rồi. Không có hình ảnh truy nã nào giống vậy đâu.

- Tỷ không nói đến chuyện đó. Cha cũng đã dạy “tri nhân tri diện bất tri tâm”. Chúng ta mới gặp, còn chưa nói chuyện được câu nào với người ta. Tỷ sợ...

- Nếu tỷ sợ thì đợi hấn ta tỉnh lại tha hồ hỏi chuyện. Đừng lo, có đệ đây, hấn ta trông cũng không phải cường tráng gì, nếu có ý đồ xấu với tỷ, đệ không tha hấn ta đâu. Đệ sẽ quăng hấn vào núi cho hổ ăn thịt. Đừng lo...

Thái An vỗ vào ngực mình. Cứ chỉ làm Thái Mẫn không nén được phải phì cười. Cả hai tỷ đệ họ đều không biết, bên trong phòng, một lưỡi dao nhỏ đã được cài lại vào người. Cử động làm vết thương rỉ máu, cái đau xâm nhập vào trong cơ thể, Vũ đế cắn môi. Mới hôm qua vẫn còn là một đế vương ngồi trên thiên hạ, ngày hôm nay lại phải lưu lạc nơi rừng núi, để tính mạng mình phụ thuộc vào lòng thương hại của đám dân thường.

- Nhưng chuyện này không nên cho nhiều người biết...Lát nữa tỷ sẽ dọn dẹp lại phòng củi, đệ kê thêm một chiếc giường cho người ta nằm. Lúc thương tích người ấy lành lại, đệ dẫn người ta đi đi. Giúp người là tốt, nhưng cũng không nên để họa ỉn. Tỷ chỉ có một mình đệ thôi. Nếu mà đệ có mệnh hệ gì, tỷ làm sao sống nổi...Đệ hiểu không?

Đó là những con người bình thường song họ còn hiểu được, thế nào là tình thâm cốt nhục, đùm bọc và lo lắng lẫn nhau.

Hấn- đường đường là Vũ đế, quyền khuynh thiên hạ. Hấn không tin ai, không chịu thua ai. Người hấn yêu thương duy nhất trên đời cũng là tỷ tỷ. Nhưng tỷ tỷ của hấn lại không như người con gái sống nơi thôn dã này. Tỷ không thương hấn...Trong lòng tỷ chỉ còn có người đàn ông đó. Vì hấn ta, tỷ bán đứng đệ đệ của mình.

Vết thương không còn đau nữa. Vì bây giờ lòng hấn còn đau gấp mười lần cái đau da thịt. Càng nghĩ lại càng đau.....

2. Chương 2: Bóng Dáng Người Đàn Ông

Đã mấy ngày trôi qua, dù Thái An cũng đã làm theo ý tỷ tỷ mình, đưa người đàn ông vào trong kho củi nhưng lòng Thái Mẫn cứ bứt rứt không an. Cứ đêm là nằng tỉnh giấc, một nỗi sợ hãi vô hình kéo đến... Thái Mẫn chạy đến bên cửa, kiểm tra lại chốt, mắt còn nhìn về phía kho củi. Mong là thời gian qua thật nhanh, trả lại cho tỷ đệ nằng cuộc sống an bình suốt mười mấy năm qua.

- Tiểu An à...

- Có gì không tỷ?

- Người đó...- Thái Mẫn ngập ngừng- Người ta đã lành thương tích chưa?

- Tỷ hỏi Du đại ca à?

- Du đại ca?

- Vâng...Huynh ấy tên là Du Lang. Mà Du đại ca giỏi lắm nha!- Gương mặt Thái An rạng rỡ hẳn lên- Hôm trước khi đệ giúp đại ca dọn dẹp phòng củi, có một con rắn từ trên nóc bò xuống. Du đại ca tay đang cầm một cành cây, chỉ một phát là con rắn chết ngay. Nó sắp cắn đệ. Huynh ấy lại có khí khái rất đàn ông, đệ cảm ơn, huynh ấy nói đệ đã cứu huynh ấy một mạng, giờ trả lại cho đệ, sau này không ai nợ ai nữa.

Con gái thường trưởng thành sớm hơn. Thái Mẫn cũng 17 tuổi song nằng đối với sự việc kia không đơn thuần chỉ là ngưỡng mộ như Thái An. Chỉ một lần ra tay đã giết được rắn, giỏi võ công như vậy, không thể chỉ là người bình thường được. Hấn ta ở lại đây, có thể sẽ gây nhiều nguy hiểm cho tỷ đệ nằng. Nhất là Thái An...

- Đệ cũng đừng gần gũi người ta quá. Tỷ...

- Tỷ cái gì cũng sợ. Nếu Du đại ca là người xấu thì đã xấu luôn rồi. Nhà chúng ta cũng có gì đâu. Mà tỷ đừng lo!... Đợi huynh ấy lành hẳn thương tích sẽ đi luôn mà.

Trong giọng nói của Thái An có vẻ như dằn dỗi. Thái Mẫn không nói gì nữa, chỉ chuyên tâm vào công việc quay sợi của mình.

Thái An lại loay hoay thu xếp đồ đạc. Thái Mẫn ngẩng lên:

- Đệ làm gì vậy?

- Đệ xếp đồ mang ra thành thị bán. Thương tích Du đại ca sắp lành rồi. Trước khi huynh ấy đi, đệ muốn mua thêm rượu thịt đãi huynh ấy. Không lẽ cũng không được sao?

Thái Mẫn nhìn theo bóng lưng của đệ đệ. Thái An từ nhỏ đã sống gần như một mình nơi này cùng nàng. Hai tỷ đệ cũng ít có chuyện gì để nói. Phạm ca thì không phải là người cho nó ngưỡng mộ, không khỏi...không khỏi lưu luyến một vị ca ca tài giỏi khác...Nhưng mà...

Sợi cũng đã gần hết. Tầm vải dệt cũng sắp hoàn thành.

Thái An ra thành bán vải vẫn chưa về. Lòng Thái Mẫn càng lúc càng nặng nề. Cuối cùng, nàng không thể làm gì được nữa, bỏ khung cửi chạy ra ngoài.

Hoàng hôn đã phủ xuống, bóng tối đang dần về.

Con đường độc đạo vào thành vắng lặng, không thấy bóng Thái An....

Thái Mẫn không đợi được nữa. Nàng dần dần rời nhà, đi theo con đường độc đạo dẫn ra thành, lòng không ngớt gọi thầm tên đệ: “Thái An”.

Đằng sau nàng có một chiếc bóng đang âm thầm bám theo sát gót. Bình thường Thái Mẫn vô cùng cẩn thận đường đi nước bước, không bao giờ dám đi vào nơi vắng chỉ có một mình song hôm nay nỗi lo cho đệ đệ lấn át đi tất cả. Đây là một cơ hội tốt cho những kẻ chỉ chờ có cơ hội trăm năm chỉ có một lần này.

Một lưỡi dao bén ngót dưới chân dùng để thủ thân, quần áo thôn dân chỉnh tề, đã đến lúc rời khỏi nơi đây.

Mấy ngày qua, thương thể trên người Vũ đế đã phần nào lành lại. Đa số thời gian chỉ có một tiểu đệ đệ vào đây thăm hỏi, nói rất nhiều chuyện. Nam nữ cách biệt, tỷ tỷ của hần Vũ đế cũng chưa một lần nhìn rõ mặt. Nhưng hần là kẻ có thù tất báo có ơn sẽ trả. Một ngày nào đó, nếu lấy lại giang san cấm tú, nhất định sẽ không quên nơi thôn dã này, sẽ đền ơn tương xứng.

Bây giờ hần phải đi.

Đi đâu? Hần cũng không biết. Chỉ biết rằng không thể ở đây được. Mỗi ngày nghe những câu dặn dò đầy yêu thương tỷ tỷ dành cho đệ đệ lại thấy ganh tỵ và cay đắng. Tỷ của hần, sinh ra trong gia đình vương giả, không phải bận tâm cơm áo, chưa khi nào có một lời dặn dò giản đơn nhưng tràn trề yêu thương như thế. Nghe lời căn dặn đó, hần có thể cảm nhận được tình thương của người tỷ tỷ. Trong mắt nàng ấy, chỉ có đệ của mình thôi.

Dù thế nào cũng phải có lời từ già. Hần bước ra ngoài, hướng về gian nhà nhỏ, nơi có tiếng khung cửi vang lên, đều đặn suốt đêm ngày.

Kịp thời thấy nàng đi về phía xa bằng những bước chân vội vã. Và cũng thấy sau lưng nàng có một bóng đen.

Nữ tử đi vào chỗ vắng không có điều gì tốt. Tuy không biết nguyên nhân của việc ra đi ấy, Vũ đế không đủ nhẫn tâm hồ hững bỏ qua mọi chuyện. Mấy chén cháo trắng, thuốc được sắc đúng giờ mang đến đã kéo hần ra khỏi Quỷ môn quan.

Vết thương vẫn còn đau nhói, chân của Vũ đế cũng vì vậy mà chậm hần. Vì lẽ đó, suýt chút nữa hần đã đến trễ rồi.

Thiếu nữ mặt mày tái nhợt đang té ngã dưới đất...Xung quanh nàng không chỉ có một tên...Có tới một đám đàn ông đang vây lấy...Bọn chúng với những nụ cười khả ố, như con thú trước lúc vào mỗi thích thú nhìn sự hoảng hốt, bất lực của con mồi.

Một đám đàn ông như hùm như báo lại muốn hạ nhục một cô nương thể cô sức yếu. Thế mà chúng vẫn đang tồn tại trong thế giới này. Đám người muốn có một đất nước tốt đẹp hơn nơi mà Vũ đế phải dùng máu và nước mắt người để xây nên sao không ở đây mà chứng kiến? Bọn người này nếu không cho chúng

cái chết tàn khốc nhất, làm sao làm gương cho kẻ khác, để bọn chúng sợ hãi tránh xa tội ác khi vừa mới chớm ý định bắt đầu?

Vũ đế hần không sai...Và hần sẽ không bao giờ từ bỏ con đường hần phải đi. Chỉ cần còn sống, chỉ cần...

- Mỹ nhân...nàng...

Máu tung tóe...Máu bắn ra thành vòi từ cổ họng đột ngột bị cắt đứt của kẻ kia. Đám người giết mình, quay lại. Trước khi chúng kịp trấn tĩnh, đây là cơ hội tốt nhất để đẩy sự kinh hoàng lên cực điểm. Đánh nhanh, thắng nhanh, tuyệt đối không cho đối thủ cơ hội nào, đó là cách Vũ đế mới 24 tuổi đã vang danh là một chiến thần trên mọi mặt trận, đồng thời cũng là một vị vua tàn khốc, lấy máu trải đường bước lên chiếc ngai vàng.

- Chạy...chạy..

Động tác nhanh như chớp kia đã đạt được mục đích khiến đám người còn sống sót kia sợ hãi. Bọn chúng bỏ chạy rất nhanh, bỏ mặc đồng bọn ngã gục, máu vẫn còn phun ra từ những vết thương.

Máu cũng tuôn ra từ ngực Vũ đế. Hần đã cố gượng, dù miệng vết thương do cử động mạnh đã bị toét ra...Trước khi chìm vào cơn mê sảng, Vũ đế còn nghe loáng thoáng tiếng gọi thất thanh của một cô nương. Bàn tay êm ái đặt lên người hần.....Như là tay của tỷ tỷ, tuy là lòng bàn tay đã có những vết chai.

- Du công tử...Du công tử...

Người đàn ông có võ nghệ, khi cần có thể bảo vệ người khác. Thái An từng nói như vậy lúc 15 tuổi, nó muốn học võ nghệ để có thể chở che cho tỷ tỷ. Nhưng Thái Mẫn sợ đệ của mình ngựa non háu đá, không cho Thái An học. Bây giờ có chuyện mới thấy, có võ nghệ cũng không hẳn là việc chẳng lành.

Máu lại nhuộm đỏ trên ngực Vũ đế. Thái Mẫn sực nhớ, đó là vị trí vết thương của hần. Có lẽ đã làm động vết thương. Máu ra nhiều, nếu không cầm lại sẽ rất nguy hiểm.

Cũng may là chốn rừng núi này lúc nào cũng có sẵn thảo dược. Nhưng Thái Mẫn lại sợ đám người đó quay lại trong khi người đang mê sảng. Nàng đành cố sức dìu đỡ rồi lôi kéo hần vào trong một góc khác, kín đáo hơn. Trời lại tốt, dù có ánh trăng soi rọi nhưng tiếng sói tru thỉnh thoảng lại vang lên lạnh lạnh, khiến Thái Mẫn run rẩy. Sự sợ hãi cùng với một nỗi lo làm chân nàng như nhũn đi, chỉ đi chuyển được một đoạn ngắn.

Vết thương của Vũ đế sau đó từ từ cũng được cầm máu. Thái Mẫn thở phào nhẹ nhõm một chút. Trời tối, nàng đành cùng hần rúc vào trong một hốc rất to của thân cây cổ thụ. Nơi này hơi nhỏ hai tỷ đệ Thái Mẫn khi đi kiếm củi thường ẩn nấp. Có lúc ngoài trời còn đổ mưa nữa, Thái Mẫn sợ hãi nép vào lồng ngực đệ đệ của mình. Thái An rất lo cho tỷ. Chỉ cần nghe tiếng sét là ngay lập tức sẽ bịt tai Thái Mẫn lại, nói thật to hòng át đi tiếng sét ầm ầm.

Để Thái An không lo lắng, nàng đã cố dặn lòng không được sợ nữa. Sống ở thôn dã, sấm sét là chuyện thường nhật, nếu cứ sợ hãi như thế thì sao được. Nếu lúc đó Thái An đang đồn củi, lo sợ tỷ tỷ ở nhà sẽ vội vã trở về, nguy hiểm thì sao?

Hốc cây vẫn còn đó, vẹn nguyên không thay đổi, chỉ có Thái Mẫn là lớn lên nhiều. Cùng một người đàn ông cao lớn, hốc cây chỉ đủ chỗ cho cả hai ngồi dựa vào nhau.

Hơi thở của người đàn ông có phần nặng nhọc, còn mặt của Thái Mẫn thì hiện lên một vàng mây đỏ. Nàng cố gắng né tránh để không chạm vào vùng ngực rộng, nơi có vết thương, nhưng không thể nào né được gương mặt tuấn tú đang kề sát vào mình. Hơi thở người ta nóng rực, phả vào mặt nàng, làm Thái Mẫn tâm thần càng thêm loạn.

Máu không cần rỉ ra nữa. Thảo dược đã phát huy tác dụng rồi.

Thái Mẫn nhìn ra ngoài. Cây cối dày đặc cả khu rừng, bóng tối bao phủ. Tiếng sói tru càng lúc càng gần, đệ đệ...Không biết giờ này Thái An đang ở đâu? Về đến nhà, đang lo lắng đi tìm tỷ tỷ hay là gặp nguy hiểm, đang sợ hãi trong một chốn nào?

Nghĩ đến đó lòng nàng càng nóng như lửa đốt, bất giác cựa mình, chạm trúng vết thương của Vũ đế:

- Ừm...

Một tiếng rên khẽ. Đôi mắt sáng quắc mở ra.

Bốn mắt chạm vào nhau. Trống ngực đập thình thịch, Thái Mẫn cúi mặt, tránh né ánh mắt đang chiếu thẳng vào mình. Gương mặt đó, tuy rất anh tuấn nhưng ánh mắt lại uy nghiêm, đầy đe dọa làm nàng sợ hãi vô cùng. Thái Mẫn chỉ biết lắp bắp:

- Du công tử...Tôi...

Trí nhớ quay về. Ánh mắt Vũ để dịu đi đôi chút. Mùi hương hoa nhè nhẹ từ mái tóc đen như thác đổ kề sát bên mình cũng bất chợt làm cho hồn hấn đi hoang trong phút chốc. Nữ nhân thôn dã khác hẳn nét quyến rũ của các mỹ nữ kinh thành. Gương mặt không son phấn thanh khiết một vẻ đẹp tự nhiên. Đây là lần đầu hấn nhìn rõ một nữ nhân đến vậy:

- Cô nương...Là Thái cô nương?

Thái Mẫn nhè nhẹ gật đầu. Ánh mắt Vũ để dời khỏi gương mặt nàng, quan sát xung quanh:

- Nơi này là...?

- Nơi này ở trong rừng, tôi và đệ đệ thường vào đây. Lúc này vết thương của công tử bị toét ra. Tôi không biết làm sao nên đành phải đưa người vào đây trốn tạm. Tôi...

Có tiếng chó sói tru lên từng hồi. Nó rất gần. Tim Thái Mẫn càng đập mạnh hơn khi có một đôi tay rắn chắc bỗng nhiên kéo nàng vào trong ngực. Con dao bén sẵn sàng rút ra khỏi vỏ. Không đảm bảo được an toàn ột nữ tử, đừng nói là lấy lại thiên hạ, làm một nam nhân bình thường cũng là một chuyện phải hổ thẹn cúi đầu.

3. Chương 3: Tỷ Đệ

- Không cần phải sợ. Cứ ngủ một giấc đi!

Giọng nói vang lên bên tai, nhẹ nhàng, êm ái. Bàn tay vẫn đang ôm lấy nàng, áp sát vào lồng ngực của mình.

Đối với một thiếu nữ, bản thân Vũ đế cũng hiểu có thể đây là một hành động phi lễ. Nhưng hấn cũng không biết phải làm gì khác. Rừng khuya gió lạnh, sói dữ cận kề, bản thân lại đang mang thương tích, Vũ đế chỉ có thể bảo đảm an toàn cho nàng như thế. Một giấc ngủ sẽ giúp Thái Mẫn quên đi lo sợ, kinh hoàng liên tiếp xảy ra trong ngày, tìm ình chút bình yên.

Tim của hấn vẫn thông thả đập, chỉ có tim nàng càng lúc càng nhanh.

Song kèm theo đó là một cảm giác an ổn tràn ngập. Thái Mẫn không còn sợ đám sói trong rừng nữa. Nỗi lo về Thái An cũng vơi đi phần nào sau lời nói của Vũ đế sát bên tai:

- Ta hứa với cô nương, ta sẽ tìm được Tiểu An...Sẽ đảm bảo an toàn cho đệ ấy.... Đừng lo!

Trong lúc ấy Thái An cũng như một kẻ điên đi tìm tỷ tỷ của mình. Mãi đến đầu canh ba hấn mới về đến nhà. Xung quanh vắng lặng. Không có tiếng canh củi, phòng củi cũng không thấy Du Lang.

- Tỷ ơi...Tỷ! Tỷ tỷ....

Thái An đã đi khắp nơi tìm kiếm. Đầu hấn hiện ra bao câu hỏi. Rồi chợt lạnh người vì ý nghĩ ” Tri nhân tri diện bất tri tâm”. Tỷ tỷ của hấn xinh đẹp như thế, mấy ngày nay thương tích của Du Lang đã tương đối ổn định. Sao hấn lại có thể tin người như thế chứ? Để tỷ tỷ ở nhà một mình với một gã đàn ông.

Thái An chạy sang nhà của Phạm ca. Phạm mẫu đón hấn với vẻ không vui:

- Có chuyện gì?

- Phạm đại nương có nhìn thấy tỷ tỷ của cháu không? Tỷ tỷ của cháu không có ở nhà.

Buổi sáng, Thái An mang vải ra chợ bán như thường lệ. Phạm ca có nói, dinh quan tổng trấn đang cần vải lụa đẹp để may áo cho con gái xuất giá nên tìm đến bán. Đây cũng là lần đầu Thái An bán vải một mình. Phạm ca trong người không khỏe, sẽ đi chuyển sau.

Trong thành không nhìn thấy tráng đinh. Tối khi Thái An biết được, trong thành đang cho bắt những thanh niên dưới 25 tuổi làm phu dựng Nam thành cho hoàng đế thì đã muộn rồi. Hắn bị bắt, chung với một đám thanh niên khác, sớm ngày sẽ giải đi.

- Tỷ tỷ...Tỷ tỷ ơi!

Thái An không ngừng kêu khóc. Hắn không sợ sẽ phải lao động để xây Nam thành. Hắn chỉ sợ...Sợ tỷ tỷ không biết tung tích mình sẽ không yên ổn. Nhà chỉ có hai tỷ đệ, hắn đi rồi ai sẽ giúp đỡ tỷ tỷ trong những việc nặng nhọc. Ai sẽ gánh vác về, ai mang vải ra thành bán? Chưa kể Thái Mẫn càng lúc càng xinh đẹp. Gái đẹp có gì tốt chứ? Sớm muộn sẽ lọt vào tay đám người háo sắc. Rồi tỷ tỷ sẽ trôi dạt về đâu?

Tỷ tỷ...

Thái An ân hận, sao trước đó lại không giục Thái Mẫn lấy chồng, tìm ình một nơi nương tựa. Phạm ca cũng được, ai đó cũng được....Nếu hắn biết được trước, nhất định sẽ van xin Du đại ca làm tỷ phu mình. Du đại ca có võ công, bảo vệ được tỷ tỷ, cho Thái Mẫn cuộc sống yên ổn, không sợ hiếp đáp của ai.

Trời thương người hiền. Tối buổi tối, đột nhiên bọn hắn được phóng thích. Tin tức mơ hồ, nghe như là hoàng đế đương thời đã băng hà. Nam thành tạm thời không xây nữa. Tráng đinh cũng không cần phải làm phu.

Thái An được thả ra, vội vã về tìm tỷ tỷ. Nhưng tỷ tỷ của hắn.

Phạm mẩu nhìn vẻ nôn nóng của hắn. Nếu biết được chuyện xảy ra, Thái An nhất định không để yên cho hai mẹ con bà. Bà ta lắc đầu:

- Ta không thấy...Cũng không gặp tỷ tỷ của người.

Cổng của Phạm gia đóng sập. Thái An thẫn thờ...Lòng như lửa đốt. Tỷ tỷ của hắn...Tỷ tỷ ơi!

Đang lúc hắn thất thểu định đi về thì cánh cửa phụ của nhà bỗng nhiên bật mở. Là Phạm tẩu.Gương mặt của nàng ta vẫn còn vết sưng...Phạm tẩu kéo tay Thái An vào trong góc khuất, thì thầm:

- Tôi biết...Tỷ tỷ của đệ ở đâu.

Như người chết đuối được phao, Thái An vội vã hỏi ngay:

- Tẩu...tẩu thấy tỷ tỷ của tôi sao? Tỷ tỷ của tôi...

- Tôi không thấy tỷ tỷ của đệ. Tôi chỉ biết là phu quân và mẹ đã âm thầm bàn bạc hôm nay sẽ lừa tiểu đệ vào thành bán vải một mình. Họ biết chuyện trong thành đang chọn tráng đinh xây Nam thành.

Thái An sững lại. Quả nhiên không có gì là trùng hợp. Thái An không thích Phạm ca cưới Thái Mẫn. Tỷ tỷ cũng sẽ nghe lời hắn, không bao giờ gả cho Phạm ca. Hắn ta muốn đẹp đi cái gai trước mắt nên mới làm như thế. Tay Thái An nắm chặt, mắt đỏ hồng quang...Phạm tẩu e dè:

- Lúc chiều, tôi nghe được phu quân nói với mẹ sẽ làm gạo nấu thành cơm. Sau đó tôi thấy Thái cô nương đi về hướng thành. Phu quân tôi đi theo...Nhưng sau đó khoảng 1 canh giờ là về ngay, người đầy thương tích. Tôi nghe nói...là...là gặp cướp. Thái cô nương và huynh ấy gặp cướp trong rừng. Bọn chúng đánh phu quân, sau đó thả về...Còn Thái cô nương thì...thì tôi không biết....

- Tỷ tỷ...

Thái An như nổi cơn điên loạn. Cướp trong rừng....Bọn chúng như lũ sài lang đói khát. Tỷ tỷ của hắn làm sao chịu nổi...Tỷ tỷ ơi!

- Rầm!

Trời bỗng nhiên nổi giông gió. Sét rạch một đường dài trên bầu trời đen thẫm...Mưa như trút nước, trút xuống khu rừng...

Bên trong hốc cổ thụ, Thái Mẫn đã chấp chờn ngủ...Vũ để khẽ nhích người ra. Hắn dùng lưng mình che những hạt mưa bắn vào hốc cây, giữ cho nàng giấc ngủ được toàn vẹn hơn.

Trời rất lạnh...Nhưng cũng nhờ vậy mà Vũ để an tâm hơn. Trời mưa bọn dã thú cũng tìm chỗ nấp sẽ không đến đây tấn công họ. Tạm thời sẽ được an toàn.

Hắn cũng nhắm mắt...Giấc ngủ đến, chấp chờn, chấp chờn....

4. Chương 4: “ép” Duyên

Ngoài trời mưa đã dứt...

Không khí vẫn còn lạnh. Cánh tay Vũ để trở thành nơi gối đầu cho Thái Mẫn suốt đêm qua.

- Tỷ tỷ....Tỷ tỷ ơi!

Có tiếng người đang gọi. Vũ để mở mắt. Thái Mẫn cũng bởi cử động của hắn mà tỉnh lại. Nàng nhận ra ngay giọng của Thái An:

- Tiểu An...Tiểu An!

Thái Mẫn mừng rỡ nói như reo. Gương mặt của nàng rạng rỡ hẳn lên trông càng thêm xinh đẹp.

Thái An nghe giọng của tỷ tỷ cũng vô cùng mừng rỡ. Lúc này trên đường thấy xác chết nằm la liệt, hắn càng thêm lo âu cho tình trạng của Thái Mẫn.Nghe được giọng nàng, mọi gánh nặng dường như được đặt xuống, chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn:

- Tỷ tỷ!

- Tiểu An!

Hai tỷ đệ của họ đã xum họp. Vũ để xem như đã trả xong món nợ ân tình cho họ. Hắn phải đi!...Tuy là nơi đây cũng có một chút lưu luyến. Vai Vũ để bây giờ vẫn còn vẫn vương một mùi hương nhẹ nhẹ, mùi hương của hoa nhài.

Bỗng nhiên....

- Du Lang!

Thái Mẫn hoảng hốt khi Thái An bỗng nhiên nhảy xổm vào phía Du Lang. Hắn còn ra tay động thủ. Tuy rằng người ta đã tránh được, song Thái An có vẻ không muốn dừng việc gây hấn tại đây.

- Tiểu An...Đệ làm gì vậy? Du đại ca đã giúp tỷ mà.

Thái Mẫn dứt lời, cánh tay của Thái An mới buông thõng xuống. Theo ánh mắt hắn, nàng cũng nhìn lại trên người mình.

Y phục có phần xóc xếch, tóc tai rối tung. Thái Mẫn nhanh chóng hiểu ra :

- Không phải đâu...Là bọn cướp tấn công...Du đại ca không phải là đồng đảng của chúng. Huynh ấy giúp tỷ, đã cứu tỷ nên động tới vết thương. Vì vậy nên tỷ tỷ và huynh ấy mới không về được. Thực sự là không có gì đâu...

.....- Du đại ca...

Thái An nghe tỷ tỷ kể qua mọi chuyện mà lòng chợt vô cùng hối hận. Mình đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mất rồi. Du đại ca đã cứu Thái Mẫn, thế mà mình còn nghĩ oan cho huynh ấy nữa, còn suýt chút nữa là có đánh nhau. Thật là...

Tỷ tỷ cả đêm ở cùng Du đại ca trong rừng. Thái An chợt nảy ra một ý. Hắn chợt hỏi:

- Tỷ tỷ à....Đêm qua tỷ và Du đại ca ở đâu vậy? Đệ đã tìm khắp nơi mà không thấy hai người.

- Là chỗ mà chúng ta hay đến tìm củi lúc nhỏ đó- Thái Mẫn đáp nhanh- Tỷ và huynh ấy đã...

Nàng sức nhớ. Cả đêm mình đã gói đầu lên vai Du Lang mà ngủ. Vết thương của người ta, không biết có động đến không?

Người nói có ý khác, người nghe lại rõ ràng ý khác. Vì lẽ đó mà Thái An chớp ngay sơ hở, hỏi ngay:

- Tỷ và Du đại ca đã như thế nào? Hai người cô nam quả nữ, đã thế nào rồi?

....Đã ra chiến trường không biết bao nhiêu lần, đối diện với cái chết, Vũ đế vẫn không mấy may nhú mảy. Thế mà giờ đây hần lại đang bối rối. Tay chân như thừa thãi trong khi đối thủ chỉ là một tên nhóc 17 tuổi, chưa biết nhiều đến sự đời.

Thái Mẫn thì mặt mày biến sắc khi nghe kể về âm mưu của Phạm gia. Nàng thực sự hoảng sợ toan tính của đám người đó. Bọn họ lại là những người ra vào gặp mặt, là hàng xóm láng giềng sống cạnh bên nhau:

- Du đại ca à...Tỷ đệ chúng tôi thì không thể nào để lại mồ mả của gia phụ, gia mẫu mà đi được. Phạm gia đó xảo quyệt như vậy, nếu đại ca muốn đi, đệ cũng phải ra ngoài buôn bán, tỷ tỷ của đệ ở nhà sẽ thế nào? Hơn nữa, đêm qua tỷ tỷ và Du đại ca lại...lại ở với nhau một đêm bên ngoài. Tuy là đệ hiểu, Du đại ca là chính nhân quân tử, tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra nhưng người khác biết chuyện thì sẽ nghĩ gì? Tỷ của đệ làm sao mà có ai dám lấy nữa chứ?

Thái An cứ thế nói tiếp, không màng tới gương mặt thanh tú của Thái Mẫn càng lúc càng đỏ. Hai tay bối rối đan vào nhau, nàng không dám nhìn thẳng vào mặt Du Lang.

Không nghe tỷ tỷ phản đối, Du đại ca thì cũng không nói gì thêm. Thái An cũng là đàn ông. Hần không tin với tỷ tỷ xinh đẹp như hoa nhà mình, người đó lại không chút động lòng. Đã trải ra chuyện hôm qua, suýt chút là không nhìn thấy Thái Mẫn, bây giờ Thái An dứt khoát tìm chỗ xứng đáng gả nàng đi, mong tỷ tỷ được sống vui vẻ, vẹn toàn hạnh phúc. Vì vậy, hần càng lúc càng làm già:

- Làm ơn cưới tỷ tỷ của đệ đi! Coi như đệ năn nỉ huynh đó Du đại ca. Cưới tỷ tỷ của đệ đi mà...

Thái Mẫn nghe giọng nài nỉ của đệ đệ thì càng thêm xấu hổ. Nàng luống cuống níu tay của Thái An:

- Tiểu An! Đệ...

- Làm ơn đi mà, Du đại ca. Cưới cô nương nào cũng vậy, tỷ tỷ của đệ vừa xinh đẹp lại đảm đang, cưới tỷ tỷ về huynh không chịu thiệt đâu. Đệ tình nguyện để nhà lại cho hai người, huynh có nhà, có gà, có heo, lại có vải mặc nữa. Cưới tỷ của đệ đi!

Đáp lại là sự im lặng. Vũ đế vốn không biết nói thế nào. Hần không phải là gỗ đá. Đêm qua...tim hần không chỉ có những nhịp đập trầm ổn. Nó cũng lâng lâng, người cũng có phản ứng lúc Thái Mẫn khẽ trở mình, rúc sâu vào lòng của mình hơn.

Trên vai Vũ đế còn một gánh nặng khác. Hiện tại hần không còn gì cả. Chỉ là một Du Lang không nghề nghiệp, không gia đình, không thân phận, không có nổi một lễ vật cho ngày lễ nghinh hôn. Nhưng mà...

- Nếu Du đại ca không đồng ý cũng được.- Thái An nhún vai- Nhưng đệ cũng phải tìm nơi nương tựa cho tỷ tỷ. Ngày mai đệ sẽ ra thành nói chuyện với Phúc huynh. Huynh ấy chỉ có một tửu quán nhỏ, chưa có thê tử. Tỷ tỷ biết trồng dâu, dệt vải, gả cho huynh ấy cũng có thể an ổn cả đời. Cha mẹ không còn nữa, chuyện hôn nhân của tỷ là do đệ đệ quyết định. Đệ không để tỷ phải cô độc, không có người che chở đâu.

Tay của Vũ đế cũng hơi co lại. Hần có cả đời để phục quốc. Nhưng...cô gái này chỉ có một thời gian xuân sắc ngắn ngủi. Nàng phải có chỗ nương tựa, phải lấy chồng.

- Về thôi tỷ....Cảm tạ Du đại ca đã cứu tỷ tỷ của đệ. Chúng ta...

Cơ hội chỉ có một lần. Đôi khi buông tay cũng có thể sẽ mất trong mãi mãi. Vũ đế không muốn mình là kẻ buông tay để rồi nuối tiếc cả đời.

- Ta không có gì cả....Ta chỉ có thể bảo vệ tỷ tỷ của đệ trong khả năng mà mình có - Vũ đế bất ngờ lên tiếng

- Nếu tỷ đệ nàng không chê ta tay trắng thì...

-

- Ta muốn cưới Thái Mẫn. Ta muốn cưới nàng!

5. Chương 5: Hôn Lễ Thôn Nghèo

Thái An cười suốt từ khi Du đại ca nhận lời. Hắn đi khoe khắp nơi, từ những nơi tương đối thân thiết đến những người chỉ đơn thuần là quan hệ mua bán trong thành. Thoáng chốc, tin tức hỷ sự đã truyền đi khắp nơi.

Nhà họ Phạm không có động tĩnh, cả ngày đóng cửa kín mít. Chuyện chẳng như ý, đương nhiên là không vui. Thái An còn định làm mọi chuyện cho ra lẽ nhưng Thái Mẫn ngăn lại. Phạm tẩu đã nói hết mọi việc cho Thái An nghe, nếu để Phạm ca và Phạm mẫu biết được chắc chắn sẽ không yên ổn. Lòng dạ con người khôn lường. Chỉ cần biết được để đề phòng, cố truy cứu đến cùng cũng chẳng để làm gì. Thái Mẫn chỉ muốn sống cuộc sống an bình bên người thân đến suốt đời.

Nàng thật lương thiện... Vũ đế không nén được tiếng thở dài.

- Du đại ca...

Thái An từ ngoài đi vào. Trên tay là một cái hộp.

- Thái đệ...

- Du đại ca nè... Đệ mang cái này cho đại ca.

Thái An trút lên bàn. Có vòng ngọc, có xuyên vàng, còn có cả trâm cài tóc nữa.

- Đệ...

- Đệ không có ý gì khinh thường đại ca đâu. Đệ chỉ muốn tỷ tỷ của đệ được vui trong ngày xuất giá thôi. Thái An gãi đầu - Đây là số nữ trang đệ mua từ tiền dành dụm, Du đại ca mang cho tỷ tỷ làm lễ vật trong ngày thành thân.

Vũ đế khựng lại. Số lễ vật này... Mắt hắn chợt cay cay.

Ngày hôn lễ của tỷ tỷ, hắn cũng đã ban cho nàng rất nhiều vàng lụa, vật phẩm quý giá. Tỷ tỷ lòng lấy như một tiên nữ, lòng hắn rất vui. Chỉ cần tỷ tỷ thích, dù là thứ trân quý nhất, Vũ đế cũng sẽ tặng cho người.

Vậy mà...

- Du đại ca... Huynh đừng giận nha! Đệ chỉ là....

- Ta biết - Vũ đế cười nhẹ - Cảm ơn đệ.

- Đệ ra ngoài nha. Tối nay đại ca đi ngủ sớm đi. Ngày mai là hôn lễ rồi.

- Ừ. Đệ cũng nghỉ sớm đi!

Trên tay của Vũ đế cũng là một cây trâm ngọc. Đây là vật duy nhất của mẫu thân mà hắn còn lưu lại. Giá trị liên thành hay không Vũ đế cũng không quan tâm. Hắn cũng có phi tử, nhưng chưa bao giờ có ý định mang trâm ngọc này tặng cho ai.

Cô thôn nữ thôn nghèo dân dã, không thể giúp Vũ đế trong việc phục quốc, càng không phải là mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc song hắn đã quyết định, cây trâm ngọc này sẽ dành cho chỉ một mình nàng.

Thái Mẫn chấp nhận không phải là Vũ đế. Nàng là nương tử của Du Lang.

....Hôn lễ diễn ra trong không khí đầm ấm. Đến dự là những bạn hàng mua vải và hàng xóm sống xung quanh. Lễ vật gồm nhiều thứ, đa số là gà vịt, đồ vật dụng trong nhà. Có người còn tặng cả cuốc xẻng làm đồng nữa.

- Chúc mừng tân lang. Chúc mừng...Chúc mừng...

Tiếng chúc mừng vang khắp ngôi nhà nhỏ. Thái An đã nói với mọi người Du Lang vốn có hôn ước với gia đình họ, nay từ xa mới đến đón dâu. Không ai nghi ngờ gì cả, chỉ có ngưỡng mộ, xôn xao vì khí khái bất phàm của hắn, tuy bề ngoài Du Lang luôn có vẻ lạnh lùng.

- Du đại ca.... Uống thêm chén rượu đi!

Thái An rất vui. Nhìn hấn liên tục uống thì biết. Tỷ tỷ đã tìm được chốn nương thân mà. Đến tàn cuộc, miệng Thái An vẫn không ngừng đòi uống rượu thêm.

- Du đại ca...

Đỡ Thái An lên giường, đắp lại cho hấn vài lớp chăn ấm, Vũ đế khẽ lắc đầu. Nhưng lòng lại thấy ấm áp. Cuộc sống nơi thôn nghèo này đã níu giữ chân Vũ đế hấn, khiến hấn chấp nhận mình ở lại làm một Du Lang?

Tân phòng chỉ có mấy mảnh vải đỏ trang trí. Cô dâu mặc hỉ phục đỏ thắm, đầu đội khăn hỉ, đang đợi chờ tướng công của mình:

- Tướng công!

Nàng cười, một vầng mây đỏ làm hồng đôi má. Chút phấn son ngậy ngô trên bờ môi mọng đỏ, nàng như một bông hoa đang hé nở. Nâng gương mặt thanh tú lên ột chút, Vũ đế mỉm cười:

- Nương tử...

Nàng không phải là phi tử đang chờ đức vua lâm hạnh. Về mặt của những người con gái ấy Vũ đế chưa bao giờ nhìn rõ. Nó mơ hồ trong tâm trí. Các nàng đang làm bốn phận, sau đó là mong mỏi một sự may mắn, chờ đợi sự đổi thay trong cuộc đời, đưa mình một bước lên mây.

Còn Thái Mẫn...Nàng cũng đang thực hiện bốn phận với sự hiến dâng tự nguyện. Thái Mẫn không mong chờ danh lợi, không mong muốn cao sang. Nàng chỉ là một dân nữ bình thường nơi thôn dã, cùng phu quân của mình trao đổi yêu thương, chờ đợi kết quả là những ngày hạnh phúc.

Đây không phải là lần đầu Vũ đế gần gũi xử nữ. Nhưng là lần đầu hấn ôm chặt đối phương như thế, dịu dàng dịu dặt, nâng niu nàng như một bảo vật trong tay.

Đêm hôn lễ dần tàn song một tình yêu lại vừa mới được thắp lên, nồng nàn, say lòng người hơn bao giờ hết.

6. Chương 6: Tình Nồng Nàn, Ý Mênh Mang

Khi Vũ đế mở mắt, một cảm giác an ổn tràn ngập trong lòng hấn.

Trời đã sáng. Bên ngoài se lạnh. Mùi hoa cỏ theo cửa sổ len lỏi vào bên trong. Hấn hít nhẹ một hơi...Chỉ chưa đến một tháng sống nơi này thế mà con người Vũ đế lười biếng đi nhiều quá. Ngày xưa dù đang ở ngôi cao thiên tử, dù cả đêm vẫn đắm mình trong sắc dục, hấn cũng chưa bao giờ lưu luyến nằm lại trên long sàng lấy một phút giây nào.

Có tiếng mở cửa. Là nàng...

Một đêm hạnh phúc, Thái Mẫn đã là nương tử của người ta rồi.

Cả đêm trong giấc mộng chấp chờn, cơ thể lần đầu trải qua men nồng ân ái mỗi nhữ, từng tác da thịt lưu lại những dấu ấn hoan ái ngọt ngào có nơi còn đau buốt nhưng Thái Mẫn vẫn thức dậy thật sớm. Nghề của nàng là nuôi tằm, dệt vải, cứ phải thức khuya dậy sớm cho tằm ăn, có lúc còn phải hun khói đuổi muỗi cho chúng nữa. Cũng may là dịp hôn lễ này đám tằm đều đã đến lúc cuối cuộc đời.... Sáng nay, Thái Mẫn dự định đến nhà Yên cô cô trong thành để mua lứa tằm mới, song trước hết vẫn phải làm tròn bốn phận của nương tử đối với phu quân:

- Tướng công...Chàng dậy rồi!

- Ừ!

Chu áo sắp sẵn khăn mặt, bàn tay nhỏ nhắn của nàng nhanh chóng vắt nước, trao tận tay cho Vũ đế. Đón lấy khăn, hấn nhẹ nhàng:

- Không cần đâu nương tử...Ta tự làm...

Vũ đế nhận thấy động tác của nàng chậm lại. Có một chút ngưng ngừng trên đôi má đỏ au. Tuy là Thái Mẫn không nói gì song hấn vẫn tinh ý nhận ra, đôi mắt trong veo của nàng chớp lên lo lắng:

- Thiếp vụng về...Xin lỗi tướng công!

Tam tấu có dạy nàng:” Tướng công chính là trời”. Dù thế nào cũng không được làm tướng công phật lòng, phải luôn hết mình hầu hạ. Tấu còn dặn dò nàng ngoan ngoãn nghe lời chồng. Tam ca được Tam tấu hết lòng chiều chuộng và hầu hạ như vậy mà còn sáng tỉnh chiều say, liên tục vào thanh lâu tìm vui với các cô nương trong đó. Nhìn sắc diện bên ngoài của tướng công Thái Mẫn anh tuấn, nghe đồn rất giỏi võ nghệ, nếu nàng không cố gắng chiều chuộng thì sợ là chẳng bao lâu chàng sẽ có tiểu tam, tiểu tứ bên ngoài.

Thái Mẫn cũng hiểu thân phận nữ tử vốn là như thế. Mẫu thân hiền lương thực đức cũng phải cả đời làm lụng luôn tay, chần tằm, dệt vải nuôi phụ thân miệt mài bên trang sách. Tiếc là phụ thân phận mỏng, trong lần vào kinh thành ứng thí 10 năm trước nghe nói đã bỏ mình vì bọn cướp, để mẫu thân trở lại một mình nuôi dưỡng hai con. Lúc đó hai tỷ đệ Thái Mẫn còn rất nhỏ. Thái An cũng chỉ mới biết bập bẹ vài chữ, còn Thái Mẫn “nữ sinh ngoại tộc” không được học hành, chỉ biết nuôi tằm dệt vải tiếp nối nghề nghiệp của mẫu thân.

Gương mặt hơi tái của nàng khiến Vũ đế cũng khựng lại. Hắn khoác chiếc áo ngoài vào người, nhẹ nhàng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh. Thái Mẫn có một khí chất bằng thanh ngọc khiết, như một đóa hoa rừng nhìn không nổi bật nhưng càng tiếp xúc sẽ càng tham luyến. Như hắn vốn tự mãn mình không tham nữ sắc song chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà càng nhìn lại thấy càng say:

- Nương tử...

Trên tay Thái Mẫn là một chiếc trâm cài tóc. Chất ngọc xanh biếc, trông thì đơn giản song sờ vào mát rượi. Nàng ngẩn ngơ:

- Tướng công?

- Đây là của mẫu thân ta để lại cho nương tử của ta.

- Tướng công? Chàng tặng cho thiếp sao?

- Ngốc quá!- Vũ đế búng nhẹ mũi nàng- Nàng là nương tử của ta, không tặng cho nàng thì tặng cho ai hả?

Mái tóc đen mượt đã được vấn gọn lại, bây giờ lại được cài thêm trâm ngọc, trông càng xinh đẹp, dịu dàng. Mắt Thái Mẫn cay cay:

- Tướng công à...Thiếp sẽ giữ gìn cẩn thận, sẽ cất kỹ....

- Tại sao lại phải cất kỹ? - Vũ đế nhún mày- Nàng cứ cài lên tóc đi, nương tử của ta cài trâm sẽ càng thêm xinh đẹp. Có biết không?

Lời ngon tiếng ngọt. Vũ đế chợt nhận ra mình đang nói những lời ngon tiếng ngọt với nương tử. Đó là lời thiếu nữ rất thích nghe. Giờ thì hắn mơ hồ có câu giải đáp, tại sao giữa phu quân và đệ đệ, tỷ tỷ của hắn lại chọn lựa phu quân?

Trong mắt nữ tử sau khi xuất giá, chỉ có phu quân của họ. Đây là chỗ dựa, là tình yêu của họ, là nơi họ đặt hết niềm tin và hy vọng của mình.

Vũ đế lại liên tưởng đến một những nàng phi tử trước đây từng sủng ái. Tuy là hắn không nhớ rõ gương mặt họ song biểu tình “trong mắt chỉ có lang quân” này hắn chưa hề thấy ở các nàng. Có hân hoan, có e thẹn và có cả mỉa mai, phóng đảng nhưng sau cơn hoan ái miệt mài, Vũ đế đã nhanh chóng nhận ra tia thỏa mãn trong mắt họ. Còn có cả những ánh nhìn ganh tỵ của những người con gái không được lâm hạnh khác...Mẫn nhi của hắn, nàng có chịu đựng nổi sự hiem sâu của lòng người trong ấy hay không?

- Mẫn nhi à...

- Dạ?

Vũ đế im lặng...Đôi mắt nàng trong veo như sương sớm. Hắn không muốn làm đôi mắt ấy mờ đục đi bởi lớp sương mù:

- Không có gì...Một lát nàng sẽ đi đâu?

- Thiếp mang quần áo ra suối giặt. Sau đó đi cùng đệ đệ vào thành mua lúa tằm mới.

- Ta giúp nàng...- Vũ đế ngồi thẳng dậy - Hôm trước Tiểu An có chỉ cho ta con suối. Đường ra đó trơn lắm. Ta sẽ mang chậu và quần áo dơ ra đó giúp nàng.

7. Chương 7: Nhiếp Chính Vương

Hoàng cung.

- Vẫn không có tung tích gì sao?

- Muôn tâu thừa tướng chúng thần đã tìm khắp nơi mà vẫn không có tung tích của bệ hạ. Thần nghĩ rằng...

- Lui xuống đi!

Phượng Khanh khoát tay. Con người đó...Dễ dàng đến vậy sao?

Trong một góc tối khác, một bóng người đang tần ngần đứng đó. Hắn đang nghĩ, nghĩ rất nhiều.... Bao nhiêu chuyện đã xảy ra....

7 năm trước...Hoàng cung một phen nhuộm máu. Gã thiếu niên mới 17 tuổi, gương mặt vẫn còn non nớt từng bước từng bước lên chiếc ngai vàng.

Vũ đế không phải là phụ vương mình. Hắn tàn nhẫn, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Ngoài Thụý Nhân tỷ tỷ của mình, Vũ đế không kiêng nể ai. Không ai có thể làm hắn thay đổi quyết định dù đó có là những đại thần chấp chính, từng được phụ vương Văn đế hết sức kính trọng.

Chuyện bắt đầu từ Lạc thành. Thành trì nằm ở phía bắc Nam Giang, có hơn 10 vạn dân sinh sống, là một nơi nhộn nhịp. Chẳng may Lạc thành xuất hiện dịch bệnh. Một căn bệnh vô cùng khủng khiếp, khiến người ta không chết mà gần như khảm kiệt, trở thành những kẻ bất tri bất giác, sống dật dờ như những cái xác biết đi.

Quan địa phương báo về là khoảng 200 người mắc bệnh. Và số người này càng lúc càng tăng.

Vũ đế ra một đạo thánh chỉ " Tiêu hủy Lạc Thành". Cả 10 vạn người chôn vùi trong lửa đỏ. Có cả người già và trẻ nhỏ. Những ánh mắt ngây thơ chưa biết mùi đời. Họ quần quai la hét, mong một cơ hội sống. Nhưng Vũ đế đã quyết định. Không ai có thể lay chuyển được người.

Chẳng may, người đứng chỉ huy cho trận tàn sát hôm đó lại là Vạn đại tướng quân- cha của Vạn Bá Quang hắn. Sau đó chỉ vài ngày người đã phát bệnh.... Một lần nữa, thánh chỉ hạ xuống. Vạn phủ của hắn lập tức bị cô lập. Những kẻ từng tiếp xúc với Vạn tướng quân đều bị giam chung một chỗ. Cũng dùng một mối lửa, Vạn phủ bốc cháy trong đêm.

Cả gia đình đang êm ấm tự dưng không còn ai nữa. Vạn Bá Quang trở về từ nước láng giềng sau một cuộc đi sứ, chỉ còn có thể uất hận ôm tro cốt của gia đình mình. Một mớ hỗn độn, không biết là đâu...

- Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao?

Hắn như phát điên trong sân chầu ngày ấy. Vũ đế còn không chút niệm tình thét quân lính ra ngoài, đánh trăm roi vì tội phá hoại kỷ cương, vô lễ cùng hoàng đế. Ánh mắt lạnh như băng!

Đêm ấy, hắn còn bị thích khách. Tuy nhiên không biết rủi hay may, công chúa Thụý Nhân cũng có mặt ở đó. Ngay lập tức, đám sát thủ rút lui. Chúng không muốn làm hại tới nàng.

Ai cũng biết, Thụý Nhân công chúa quan trọng như thế nào đối với hoàng thượng. Chỉ cần tỷ tỷ không thích, hắn không màng hủy hôn ước Văn đế đặt ra với nước Mạt La, mang nàng gả cho Vạn Bá Quang, bất chấp sự giận dữ tội cùng của Quốc vương Mạt La, gây nên cuộc chiến kéo dài cả năm trời giữa hai nước.... Hạnh phúc của Thụý Nhân là quan trọng, dù hạnh phúc đó có đổi bằng xác của bao người.

Thù hận? Hắn cũng không biết phải là hận thù thôi thúc hay điều gì khác. Hắn không muốn mạng sống của mình mong manh như thế, phải nhờ vào sự chở che của nường tử mới được an toàn.

- Ta muốn rời khỏi nơi đây. Nàng giúp ta đi công chúa. Giúp ta!

Thúy Nhân không thể ngờ được ly rượu nàng mời hoàng đế lại là chất xúc tác mang hấn vào cái chết. Nàng chỉ nghĩ theo lời tướng công nó chỉ làm hoàng thượng mê mết trong phút chốc, Thúy Nhân và Vạn Bá Quang sẽ có cơ hội rời khỏi hoàng cung, sống một cuộc đời dân dã bình thường. Thù hận không còn nữa, nàng không còn phải đau lòng nhìn hai người thương yêu nhất đời mình đối nghịch với nhau.

Ly rượu không đủ làm Vũ đế mê mết nhưng khiến hấn mất rất nhiều sức lực. Kẻ bách thắng trên chiến trường bị dồn ép vào đường cùng, bản thân chôn mình dưới vực sâu vạn trượng, không tìm thấy xác, không còn lại một chút gì.

Bề ngoài Vạn Bá Quang lấy danh nghĩa thay mặt Thúy Nhân công chúa điều khiển triều chính, là một Nhiếp chính vương. Nằm trong tay quyền lực, hấn mới bắt đầu nhận ra một chuyện. Thì ra khi đã đứng trên ngôi cao cử ngũ, mọi chuyện không hề đơn giản một chút nào.

Một thành bị dịch bệnh. 100, 200 người bị dịch bệnh nếu không ngăn cản kịp thời sẽ có ngàn người, thậm chí triệu người ngã xuống. Ngay khi nguy cơ vừa chớm nở thì phải dập tắt ngay, không thể vì một tàn lửa nhỏ mà để cháy cả khu rừng.

Việc xây thành cũng vậy. Thương ột đám dân đình phải xa lìa gia đình thì vài ngày hôm sau nhận được tin bọn giặc Mạnh lỗ đã tấn công vào biên giới, giết đi cả ngàn người, một vùng trù phú chỉ còn lại mớ tro tàn.

Con người luôn nghĩ mình có thể an dân bằng sự nhu hòa như hấn hôm qua đã phải ra một đạo sắc lệnh khôi phục án chém nửa người đối với bọn trộm cướp trước đây của Vũ đế đồng thời chính tay hấn ngày mai cũng sẽ tiếp tục ban hành mệnh lệnh cách ly dân chúng Phượng thành trong phạm vi trăm dặm. Không thể nào chỉ vì một đám người đau đớn mà để cho quốc gia phải khóc than theo.

Tay hấn từ lúc cận kề chiếc ngai vàng này đã nhuộm máu. Và...lòng thù hận cũng không còn nữa. Hấn bắt đầu hiểu – làm vua là phải tàn nhẫn thế nào.

8. Chương 8: Hùng Tâm Tráng Chí Ngủ Yên

Mùa đông sắp đến, các gia đình tích cực tìm thêm lương thực tích trữ phòng khi trời lạnh không thể ra ngoài. Mấy hôm nay, Thái An cũng theo trai làng họ Đào dưới chân núi đi săn.

Du Lang cũng đi săn, nhưng hấn chỉ đi một mình. Sáng mang theo một ít lương khô, chiều về không muợn. Chiến lợi phẩm luôn làm mọi người thần phục. Có lúc là một con gấu, hươu sừng dài to lớn, có khi lại là một con báo hoa mai.

Thái Mẫn rất lo. Những con thú như thế luôn rất nguy hiểm. Song nàng cũng hiểu, một khi tướng công đã quyết định, không có gì thay đổi được. Nàng đành nén đi tiếng thở dài.

- Nàng cầm lấy đi!

Thái Mẫn ngỡ ngàng cầm lấy cái bọc vải trong tay hấn. Bên trong là một tấm áo choàng thật đẹp. Nhìn hoa văn trên đó, nàng ngỡ ngàng nhận ra, đó được làm từ da của báo hoa mai.

- Tướng công...Chàng...

- Trời mùa đông rất lạnh. Nàng phải mặc ấm một chút. Cũng không cần theo các đại nương dưới làng đi tìm nấm và măng rừng nữa- Hấn cột dây lại cho nàng, nhẹ nhàng - Rừng sâu có hơi độc, không tốt cho sức khỏe của nàng.

- Tướng công!

Thái Mẫn cảm thấy mình thật hạnh phúc. Tướng công không chỉ là một chỗ dựa tin cậy. Chàng còn luôn lo lắng ỉnh. Đối với một nữ tử còn gì hạnh phúc hơn.

Vòng tay Thái Mẫn vòng quanh người Vũ đế. Nàng ôm rất chặt, úp mặt vào lồng ngực rộng. Hấn có thể nhận thấy, bờ vai nhỏ đang run rẩy. Nàng khóc...Đôi khi nước mắt không phải do bất hạnh. Thái Mẫn chỉ là quá hạnh phúc thôi.

Vũ đế hấn, cũng rất hạnh phúc.

Và gần như đi cùng hạnh phúc ấy là hùng tâm tráng chí, là quyết tâm dành lại giang sơn đã bị ngủ yên.

Vũ đế vẫn nghĩ rất nhiều chuyện. Bề ngoài triều đình chỉ bố cáo là hoàng đế đã băng hà. Hắn 24 tuổi vẫn chưa có con cái nối dòng. Tỷ tỷ lại là nữ giới, vốn không thể lên ngôi kế tục. Phò mã lại càng không. Hắn chỉ được phong là Nhiếp chính vương, cai quản triều chính. Nhưng trong triều lại có Phượng Khanh. Hắn nhỏ hơn Vũ đế một tuổi nhưng đã nhanh chóng nắm quyền tể tướng. Bản thân Vũ đế không đánh giá cao lòng trung thành của Phượng Khanh song hắn hiểu, đó là kẻ biết phân nặng nhẹ. Phượng Khanh không phải là thần tử thờ một chúa. Hắn chỉ chấp nhận kẻ có khả năng đưa quốc gia này lên một vị trí cao hơn.

Phụ vương Văn đế trước lúc băng hà đã nói với Đại hoàng tử Thương Phi:

- Lấy nhân trị thiên hạ, thiên hạ sẽ phục ta. Lấy đức ban thiên hạ, thiên hạ sẽ vì ta.

Phục ta, vì ta? Phụ vương nói không sai. Song thiên hạ phục ta vì ta không phải là toàn bộ thế giới này. Thương Quốc chỉ là một quốc gia nhỏ, một chư hầu bao đời bị người ta khinh rẻ. Chỉ vì cái lấy đức phục nhân, lấy nhân nghĩa mà trị dân kéo dài từ Thánh tổ đến nay.

Thực chất chỉ là một loại nô lệ trá hình được ban tiếng chư hầu cho chính quốc. Trong khi trên danh nghĩa vẫn có hoàng gia, vẫn có người đứng đầu thiên hạ. Thiên hạ chưa đến triều người...Thiên hạ bị rẻ khinh.

Vũ đế...Thương Vũ là người cao ngạo. Hắn không cam chịu nhìn những sứ giả ngênh ngang ngoài đường phố, trong triều nhìn phụ vương hắn phủ phục lấy một tấm vải vô tri được gọi hoa mỹ là “thánh dụ”.

Thương Vũ không được dành cho ngôi thừa kế. Hắn là nhị hoàng tử, con của một phu nhân, cũng không phải được xếp vào dòng phi tử chính thức được quan lại trong triều coi trọng. Tỷ tỷ của hắn, Thục Nhân công chúa được hứa gả cho hoàng tử Mạt La quốc không phải vì ưu ái. Nguyên nhân chính là bởi hắn ta vốn nổi danh tham lam bạo ngược, lại háo sắc mê dâm, các công chúa chính thức của vương phi đều không ai muốn vướng vào. Với thân phận như thế, Thương Vũ không muốn lấy máu đổi ngai vàng cũng không được. Ngai vàng đạt được rồi phải giữ cho chắc, Thương Vũ muốn tồn tại đã trở thành Vũ đế tay nhuộm đầy máu, không ngừng chém giết. 7 năm trời từ Thương Vũ thành Vũ đế đứng trên thập đại quốc, hắn có bao giờ rời được lưỡi dao luôn để sát bên mình?

Vũ đế có hạnh phúc không?

Có vui vẻ không? Có từng bao giờ nhắm nghiền mắt, ôm trong tay một nàng con gái mà tâm hồn thả lỏng, không nghi ngờ, không cần quan tâm cho người điều tra cận kề xem nàng có phải thích khách hay gian tế trá hình chăng?

- Tướng công!

Tiếng gọi nhỏ của Thái Mẫn đánh thức Vũ đế khỏi cơn hoài niệm. Hình như hắn đã ôm nàng quá chặt, xiết nàng quá mạnh trong lòng. Thái Mẫn đau...Và lòng hắn cũng nhói lên.

- Chàng...chàng để thiếp vào dọn cơm. Hôm nay thiếp có làm một ít bánh bao ngọt. Chàng ném thư xem có vừa miệng không nha?

Hùng tâm tráng chí? Ngôi vị đứng đầu thiên hạ? Tất cả đều không mang cho Vũ đế hắn nụ cười phẳng phất và ánh mắt ngây dại của bây giờ.

Liệu sẽ có thêm bao nhiêu lần mỉm cười tựa cửa nhìn nàng thế nữa? Hạnh phúc này có thật, song bản thân Vũ đế cũng biết, nó vốn cũng rất mong manh.

9. Chương 9: Lo Lắng

Sáng sớm, Thục tẩu cách đó hai con đường đã đến rủ Thái Mẫn ra thành mua gạo, muối và một số thứ cần thiết khác. Quanh đây mười dặm có khoảng 10 gia đình cùng sinh sống, trước đây vốn không thân quen mấy với Thái Mẫn song nàng từ ngày xuất giá, trở thành nương tử của người ta đã bắt đầu làm thân với họ. Cùng là nữ giới đương nhiên có nhiều chuyện để trao đổi. Họ chỉ cho Thái Mẫn cách chăm sóc phu quân, chu toàn gia đình.

Thái Mẫn mở cửa, theo sau là Vũ đế. Hấn khê gập đầu đáp lại Thục tẩu, lẳng lẳng xách đồ đạc cùng hai người vào thành.

Trên đường đi họ còn ghé qua chỗ Trịnh tẩu. Hàng mang trao đổi của Trịnh tẩu khá nhiều, cả một xe đẩy nhỏ nhưng lại không ai phụ giúp. Vì vậy có sự trợ tay của Vũ đế, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn. Hấn đẩy xe đi trước, các nàng ở đằng sau trò chuyện. Không nói ra nhưng những ánh mắt ngưỡng mộ đều hướng về phía Thái Mẫn, khiến nàng không khỏi ngượng ngùng.

Cách cổng thành một đoạn ngắn, Vũ đế dừng lại, nói với Thái Mẫn:

- Ta vào rừng, nàng cẩn thận nhé!

- Dạ...Tướng công!

Một hành động nhỏ, vuốt nhẹ cho gọn lại vài sợi tóc lòa xòa trên trán nàng, thế mà lại nhận lại sự trầm trồ, ngưỡng vọng, Thái Mẫn trở thành trung tâm của cuộc trò chuyện khi Vũ đế vừa khuất bóng đằng xa:

- Vợ chồng trẻ ân ái có khác. Thật là làm người ta mơ ước không nguôi.

Các vị tẩu tẩu này lập gia thất đã hơn 10 năm song thực chất đa phần đều là hôn sự do phụ mẫu quyết định, chưa hề quen biết nhau. Phu quân của họ là phường sẵn, tiền phu hoặc nông phu tính tình chân chất, ít khi quan tâm đến nội tử ở nhà. Thái Mẫn biết họ thật lòng mừng cho nàng có được một tướng công tốt, biết yêu thương và trân trọng mình.

- Thái muội à....Mà ta thấy từ ngày lấy chồng muội xinh đẹp hẳn lên. Hèn gì càng lúc tướng công càng không xa lìa muội được.

Trịnh tẩu lên tiếng. Thục tẩu ngắt lời ngay:

- Đâu phải xinh đẹp là được chồng thương yêu. Tỷ có nhớ chuyện của Thanh tẩu trong thành không? Tẩu ấy cũng xinh đẹp dịu dàng nhưng mà cuối cùng phu quân của tẩu ấy cũng bỏ rơi, khiến tẩu ấy đau lòng đến nhảy sông tự tử không?

- Suyt....- Trịnh tẩu ra hiệu- Chuyện qua lâu rồi, hơn nữa hiện nay tẩu ấy cũng là thiếp của Từ viên ngoại, cũng có chỗ nương thân rồi.

Chuyện này trong thành ai cũng biết. Phạm Thanh nhi vốn xinh đẹp nét na nổi tiếng ở Đông Thành. Nàng hết lòng chăm chút cho tướng công của mình là Đỗ Tuấn. Ai ngờ sau khi đỗ đạt, hấn đã lấy nương tử mới là ái nữ của tri châu Tô huyện, vứt bỏ hoàn toàn quá khứ nghèo khổ, cả người vợ hiền kết tóc là Phạm Thanh nhi. Nàng đau khổ quá gần như điên dại, sau đó nhảy sông tự vẫn, may được gia nhân của Từ viên ngoại cứu về, sau đó trở thành thiếp thất thứ mười ba của ông ta. Mà Từ viên ngoại đã ngoài 50 tuổi rồi.

Con người ta khi có công danh sự nghiệp sẽ thay đổi chẳng?

Mấy hôm trước nàng nghe Thái An vội vã chạy về nhà thông báo trên Tô huyện có mở hội thi chọn tướng quân. Hấn tin với võ nghệ của tỷ phu, Du Lang nhất định giành phần thắng. Ở trong bếp nghe hấn thúc giục chàng, Thái Mẫn chỉ thấy buồn cười:

- Tỷ phu...Tỷ phu đi đi mà...

-

- Tỷ phu. Tỷ phu mà đi tham gia thế nào cũng được phong quan. Lúc ấy cả nhà chúng ta cũng được làm quan luôn. Tỷ phu...

-

- Hay là tỷ phu dạy đệ đi. Đệ sẽ đi!

- Đệ học nổi sao? Tránh ra cho ta làm việc!

Cuối cùng Du Lang quát lên, Thái An tiu ngửi vào bếp, khi thấy Thái Mẫn đang cười, hấn vội vã lẩn ra sau.

Thái Mẫn biết, nam nhi chí tại bốn phương. Du Lang là người có tài. Nếu chàng đi thi, nàng sẵn sàng ủng hộ. Nhưng hôm nay nghe chuyện về Thanh tẩu, một cảm giác bất an ngập tràn trong lòng cô gái trẻ. Nàng sợ...sợ Du Lang của nàng rồi cũng như Đỗ Tuấn, sẽ quên mất rằng chàng còn một nương tử quê mùa nơi chốn thâm sơn.

Không được...Không được nghĩ vậy. Tướng công của Thái Mẫn không phải là người như thế. Tuy chàng không mấy khi bày tỏ tâm sự song nàng cảm nhận được, tướng công của mình tuyệt đối không phải là kẻ phụ tình vong nghĩa. Khi đối đầu bọn cướp, chàng vẫn còn bị thương, vậy mà vẫn ra mặt cho Thái Mẫn, giữ cho nàng được an toàn.

- Thái muội....Cẩn thận...Cẩn thận Thái muội.

Mãi suy nghĩ, Thái Mẫn không để ý đến thực tại. Nàng đi ra giữa đường....Đằng kia là một con ngựa đang phi tới với tốc độ điên cuồng, nhằm thẳng vào nàng.

Chân Thái Mẫn cứng đờ vì sợ. Nàng không kịp làm gì khác, chỉ có thể hét lên:

- Tướng công!

*Tuy là truyện cũ nhưng không thì sẽ mất hứng nhanh lắm á.

10. Chương 10: Bạch Y Công Tử

Sự việc nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh. Thái Mẫn cứng đờ người, đứng yên tại chỗ, con ngựa lao nhanh vun vút đến chỗ nàng. Tim đập thình thịch, chân tay run rẩy, Thái Mẫn chỉ biết đứng yên.

- Rầm...

Có tiếng va chạm. Thái Mẫn mở mắt. Chỉ có cảm giác người bị nhấc bổng lên. Con ngựa hí vang trời khi bị kiềm cương. Nàng hiện tại đang ngồi trên lưng nó, đằng trước là một thanh niên. Tay hắn vòng qua giữ chặt lấy người Thái Mẫn. Mặt mày đỏ bừng, nàng vội nhích người ra.

- Cô nương...Cứ ngồi yên.

Người thanh niên lên tiếng. Bằng một động tác nhẹ nhàng, hắn cùng Thái Mẫn rời khỏi lưng ngựa, đáp xuống mặt đất một cách an toàn. Thái Mẫn vội vàng rời khỏi vòng tay người ấy ngay khi đã an toàn:

- Đa tạ công tử.

- Không có gì...Cô nương đừng khách sáo.

Đó là một người nho nhã, khoảng trên 20 tuổi. Hắn ăn vận đơn giản song vẫn toát lên khí thế bất phàm. Thái Mẫn định nói thêm vài câu tạ ơn nhưng chợt có một tiếng thét vang dội vang lên, đầy giận dữ:

- Tên khốn kia....Người dám...

Lời chưa dứt thì một chiếc roi đã lao tới, quất thẳng về phía người đàn ông.

- Chát...

Tiếng quất mạnh lao vào không khí. Không ai thấy người đó đã ra tay thế nào, chỉ thoáng chốc trong tay hắn ta đã nắm gọn chiếc roi nhỏ thon mảnh màu vàng chói mắt. Điều ấy khiến cô gái vừa ra đòn thể giận cầm gan. Nàng hét lên:

- Người...

- Bốp!

Tiếng kêu giận dữ tắt nghẹn trong miệng nàng ta. Một cái tát tai giáng thẳng vào gương mặt non mịn. Cái đánh rất mạnh nhưng có lẽ sự bất ngờ mới làm nàng ấy không phản ứng được gì.

- Tiểu thư...

Hai ba tên gia nhân từ đầu mới chạy đến. Nhìn thấy gương mặt tái mét của nàng ta, bọn họ hoảng hốt vô cùng, vội vã tiến lên:

- Tiểu thư...người có sao không? Tiểu thư...

- Người...người dám đánh ta?

Người đàn ông dường như không quan tâm đến phản ứng của nàng ta mấy. Hắn quay về phía Thái Mẫn, giọng vẫn nhẹ nhàng:

- Cô nương không bị thương tích gì chứ?

- Không có...Cảm ơn công tử.

- Không có gì.

Hắn cười khê, bây giờ mới hướng mắt về phía cô gái đang giận dữ kia:

- Một cái tát cho nàng đã là nhẹ lắm rồi. Nghênh ngang xem thường sinh mạng người khác, còn không tỉnh ngộ thì không chỉ có cái tát này đâu.

Từ xa các vị tẩu tẩu đã chạy đến. Ai cũng mặt mày tái nhợt. Thấy Thái Mẫn vẫn an toàn họ mới nhẹ nhõm thở ra:

- Cảm ơn trời phật. Thái muội, muội không sao!

- Muội không sao ạ! Nhờ vị công tử này...

- Công tử...Cảm ơn công tử nhiều.

- Không...

Câu chuyện bị cắt ngang. Đằng sau cô gái lúc này đã có một đám người. Gò má nàng ta hơi sưng lên. Về mặt vẫn vô cùng giận dữ. Người đàn ông vẫn giữ được thái độ bình thản. Hắn nhẹ nhàng:

- Kẻ tát nàng là ta, không liên quan đến họ. Hãy để họ đi!

Cô gái dường như cũng ý thức được lỗi của mình. Nhưng đường đường là một tiểu thư quyền quý của người đứng đầu Đông Thành. Dù đã gây ra bất trắc song đột nhiên bị người ta đánh một cái tát ngoài lộ, đối với nàng là chuyện nhục nhã vô cùng, không thể nào xem như không có được:

- Được....Ta không chấp nhất họ. Nhưng người thì không thể bỏ qua. Bản tiểu thư sẽ...sẽ cho người biết thế nào là địa ngục trần gian. Người...

Hắn khoát tay ngăn lại, thái độ vẫn bình tĩnh như không:

- Các vị cứ đi đi! Chuyện còn lại tại hạ sẽ tự đối phó.

- Công tử ...Nhưng mà....

- Các vị không cần lo. Xin chào, có duyên thì sẽ gặp lại!

Phần nhiều là sợ rắc rối, các vị đại tẩu vội vàng kéo Thái Mẫn đi. Trời cũng đã gần về chiều, nếu không về kịp sẽ vô cùng nguy hiểm.

Khi ba người ra khỏi thành một đoạn, họ nhận ra Vũ đế đã đứng chờ từ lúc nào:

- Tướng công!

Thái Mẫn níu lấy tay phu quân. Xưa nay nàng luôn chủ đích tránh xa mọi rắc rối, chỉ muốn được yên ổn mà sống. Nhưng, người đó gặp chuyện là do cứu mình, Thái Mẫn trong lòng cảm thấy bất an. Tướng công có thể giúp không, nàng nửa muốn nhờ lại vừa lo sợ.

- Có chuyện gì?

- Chắc Thái muội ấy vẫn còn sợ...- Thực tẩu xen vào- Lúc này trong thành tam tiểu thư bảo bối của Thành đốc quan suýt chút nữa là cưỡi ngựa đụng trúng Thái muội. May là có một vị công tử cứu giúp. Nhưng đã chọc đến Tam tiểu thư, giờ không biết tình trạng thế nào.

11. Chương 11: Bạch Phượng Khanh

Ánh mắt Vũ đế trở nên thâm trầm trong bóng đêm. Thái Mẫn thanh thuần, là một cô gái bình thường. Nàng quý trọng gia đình, quý trọng người thân của mình. Ngày trước lúc Thái An cứu một kẻ không rõ tông tích như hắn về nhà, Thái Mẫn rất lo sợ. Nàng chỉ muốn đuổi hắn đi một cách nhanh chóng. Nhưng tình huống bây giờ có khác. gã Bạch y công tử ấy đã cứu Thái Mẫn một mạng. Nàng lo cho hắn, cũng là chuyện thường tình.

- Ta vào thành xem thử thế nào. Đừng lo...

- Tướng công à...Hay là...thôi đi- Thái Mẫn nắm nhẹ tay áo Vũ đế, giọng run run- Trong thành có nhiều người lắm...Thiếp sợ...

- Không có gì đâu- Vũ đế nâng nhẹ mặt nàng, âu yếm - Ta chỉ xem xét tình hình thôi. Chẳng có gì nguy hiểm đâu nương tử. Ngoan...

- Tướng công à...

Tay áo lại bị níu lại. Lần này còn chặt hơn.

- Thiếp lo lắm...- Thái Mẫn ngược mặt lên- Chàng...chàng đừng đi. Ngày mai thiếp và Thái An sẽ vào thành hỏi thăm. Chàng đi buổi tối như vậy, tuy có võ công cao nhưng biết đâu...Người ta có thể bắn tên, dùng ám khí. Thiếp sợ lắm tướng công ơi! Nếu chàng có mệnh hệ gì thì...

Tướng công không chỉ là trời trong lòng Thái Mẫn. Chàng đã là một phần vô cùng quan trọng. Cứ nghĩ đến khả năng Du Lang sẽ bị thương, sẽ gặp nguy hiểm là Thái Mẫn lòng đau như cắt. Nàng sợ, nàng lo. Nàng không muốn hắn rời khỏi mình. Không muốn...

Vũ đế xưa nay hành động dứt khoát. Hắn không bao giờ thay đổi quyết định, dù đó là tỷ tỷ cũng không làm thay đổi được. Vũ đế còn nhớ một buổi tối cách đây không xa lắm, tỷ tỷ đã lao khỏi điện Vĩnh Hàm, nước mắt đầm đìa mặt, sau khi hét vào mặt hắn những lời mỗi lần nghĩ tới lòng Vũ đế lại nhói lên:

- Ta hận đệ...Ta hận đệ suốt đời.

Tỷ tỷ hận mình là một niềm chua xót, song Vũ đế vẫn làm điều hắn cho là đúng, bất chấp hậu quả, bất chấp sẽ làm cho người thân yêu nhất đau lòng.

Song bây giờ nhìn Thái Mẫn rơm rớm nước, Vũ đế biết, mình đã thay đổi thật rồi:

- Tướng công!

- Được rồi...- Hắn vuốt tóc nàng- Ta không đi đâu cả. Ta sẽ ở cạnh nàng mà.

Vũ đế chưa bao giờ nói lời ngon tiếng ngọt với ai cả. Hắn cũng cảm thấy những lời nói đó là vô bổ không cần thiết. Nhưng bây giờ những lời nói ấy cứ tự nhiên tuôn ra từ đầu lưỡi. Vì nàng.

- Tướng công à...Tuy là có lỗi với vị công tử đó...Nhưng mà...Nếu vì vậy mà chàng gặp nguy hiểm, thiếp không chịu được. Thiếp đành xin lỗi người đó vậy. Chàng ta trông rất có cốt cách, có lẽ không...không phải là người có thân phận tầm thường. Người ấy sẽ an toàn, không cần chúng ta, có phải không?

Vũ đế chỉ gật đầu. Hắn dìu Thái Mẫn vào phòng, đỡ nàng xuống giường, nhẹ nhàng trấn an:

- Được rồi...Đã hơn canh ba rồi, nàng ngủ đi. Nàng ngủ thì ta mới ngủ được chứ.

- Dạ...Tướng công...

Bàn tay Vũ đế khẽ di chuyển ra sau lưng Thái Mẫn, xoa nhẹ vào Mê huyệt của nàng. Tạm thời Thái Mẫn sẽ ngủ say. Nàng không nên biết chuyện, hắn cần thời gian để cân nhắc, để xem tiếp theo mình phải làm gì.

Hùng tâm tráng chí? Ngồi vị Vũ đế. Hắn có thể quên, thật sự quên sao?

Bên ngoài có tiếng động. Với bản năng của một con thú săn mồi điều luyện luôn ở tư thế sẵn sàng đối địch, Vũ đế phóng ra ngoài, không quên đắp thêm tấm chăn cho Thái Mẫn.

- Phượng Khanh gia...

- Bệ hạ...

Bạch y công tử bước ra từ bóng tối. Quả nhiên là hắn. Bạch Phượng Khanh!

Bạch Phượng Khanh có thể tìm ra Vũ đế, điều đó không làm hắn ngạc nhiên. Chỉ cần hắn ta muốn sẽ làm cho bằng được. Đó là cách Bạch Phượng Khanh cũng như Vũ đế, vốn không có ưu thế về thân phận, nhanh chóng vươn lên ngôi vị đứng đầu của quốc gia này.

- Phượng Khanh gia...Quả nhiên là người.

- Bệ hạ có thể đoán được là thần sao?

- Ta có linh cảm. Và thường linh cảm của ta ít khi nào sai.

Như ly rượu của tỷ tỷ đưa cho hắn vậy. Ý thức được nguy hiểm, nhưng vẫn uống. Vì hắn vẫn không tin tỷ tỷ lại có thể hại mình.

- Thần có khá nhiều mạng lưới gián điệp khắp đất nước. Chúng báo cho thần tin tức về những nhân vật xuất hiện bất thường tại địa phương. Tháng trước thần nhận được tin vùng này đột nhiên bọn cướp đường đã bị tiêu diệt. Tuy không rõ là ai song thần hy vọng có thể đó là bệ hạ. Vừa đến đây, thần đã gặp phu nhân.

Vũ đế nhếch môi. Hắn cười khê:

- Người nhận ra nàng qua chiếc trâm ngọc?

- Vâng...Thần còn nhớ, có một kẻ ngốc nghếch, vì một chiếc ngọc trâm nhỏ bé mà quay lại chiến trường.

- Vì nhận ra nàng nên người mới cứu nàng. Mục đích là để tìm ta?

Phượng Khanh không trả lời....Hắn không cần Vũ đế hiểu hắn như hắn đã hiểu người....

- Nghe tin bệ hạ băng hà, chư hầu có nhiều nơi đã âm thầm nổi loạn. Quốc gia này hiện nay vẫn cần bệ hạ. Thần đến để tìm người trở về.

Ngay khi nhận được tin tức tại Đông Thành, Phượng Khanh đã đến đây. Và cũng không khó khăn gì để tìm ra Vũ đế. Không phải đợi đến khi gặp Thái Mẫn trong thành, nhìn thấy ngọc trâm....

Hắn đã lặng lẽ đằng xa nhìn Vũ đế. Người không thay đổi gì mấy. Vẫn lặng lẽ, vẫn thâm trầm. Song có những hôm trong rừng săn thú, Phượng Khanh nhìn thấy người tỉ mỉ khâu khâu vá vá. Chiếc áo làm từ da của báo hoa mai, đường kim sơ sài, vụng về nhưng người đã làm với nụ cười nhẹ nhàng trên môi. Ánh mắt Vũ đế sáng ngời lên mỗi buổi chiều tà, nhìn thấy dáng vóc mảnh mai đang chờ hắn bên cửa. Gia đình của hắn, trái tim hắn đã hồi sinh ở nơi này.

Phượng Khanh đã đến và lại quay về. Hắn âm thầm quan sát Vạn Bá Quang. Hắn ta cũng không phải là kẻ bất tài vô dụng. Thời gian qua Vạn Bá Quang cũng làm được nhiều cho dân chúng. Hắn khiến dân vui vẻ, hắn làm cho cuộc sống của họ có tiếng cười. Tuy nhiên hắn ta lại không đủ nhãn tâm để bảo vệ họ. Vạn Bá Quang có thể làm một thần tử tốt nhưng không thích hợp làm một vị đế vương.

Vũ đế đưa quốc gia này từ vị trí chư hầu lên ngôi bá chủ là bởi hắn thừa nhận tâm lẫn tài năng trị vì thiên hạ. Cái uy phong đến từ sự quyết đoán và dã tâm chinh phục. Vũ đế ghét phục tùng người khác. Chính vì vậy, hắn sẽ không ngừng tiến tới dù dưới chân mình là máu đổ, là đầu lâu xếp dài tới đỉnh vinh quang.

Chư hầu nghe tin Vũ đế băng hà, bề ngoài tỏ ra thương tiếc nhưng bên trong đã âm thầm âm mưu nổi loạn. Sự có mặt của hắn, sự tàn nhẫn của hắn vẫn còn cần thiết cho quốc gia này.

- Đã đến lúc phải hồi cung rồi. Cung thỉnh bệ hạ hồi cung.

*Mọi người phải thông cảm, không có lỗi lầm mọi người ơi.

12. Chương 12: Lòng Dạ Đế Vương

Phải đi rồi.... Đến lúc Vũ đế phải đi rồi....

Hắn thở dài, gương mặt thoáng hiện lên vẻ nuối tiếc. Nơi bình yên này đã gắn bó với Vũ đế một thời gian ngắn ngủi song thực sự làm cho hắn cảm nhận thế nào là hạnh phúc. Vũ đế bắt đầu hiểu, có những điều đế vương muốn, thần dân chưa chắc đã tán đồng. Cuộc sống an ổn là điều họ mơ ước. Phận làm vua chúa, đứng đầu thiên hạ, không chỉ trong tay là quyền lực mà còn có bao nhiêu trách nhiệm nặng nề oằn vai.

-Ta sẽ về ngay. Người ra ngoài đi!

Bạch Phượng Khanh không nói gì hơn, chỉ âm thầm lui gót. Vũ đế cũng trở lại trong phòng.

Thái Mẫn vẫn đang mê man. Khuôn mặt nàng hồng nhuận. Một vẻ đẹp thanh khiết...Nếu Vũ đế mang nàng trở lại hoàng cung đây sống gió, bên trong hậu cung của hắn không chỉ có mình nàng...Là Du Lang, hắn có thể sẵn sàng giết người để chu toàn cho nương tử nhưng một khi trở lại thân phận Vũ đế, có thể hắn sẽ phải nhìn nàng uất ức, nhìn nàng đau đớn mà không làm được gì...Mẫn nhi

-Mẫn nhi!

Vũ đế ôm nàng một lần nữa. Cảm giác ấm áp này thật hạnh phúc...Tiếc là...hắn lại phải buông tay. đành phải buông tay...

-Phượng Khanh gia!

Vũ đế thay chiếc áo của ngày đầu tiên đến đây, khi Thái An cứu hắn về. Bạch Phượng Khanh quỳ phục dưới đất. Hắn biết, người đã quyết định. Vũ đế đã quyết định trở về.

-Thần chờ lệnh hoàng thượng...

-Khanh thay ta...chăm sóc cho nàng. Đừng cho nàng biết thân phận của ta, cũng không được cho ai biết mối quan hệ của ta và nàng. Mẫn nhi phải được an toàn, nếu nàng có bất cứ bất trắc nào, dù đó là đầu của khanh, ta cũng sẽ chặt xuống.

Bạch Phượng Khanh không hề ngạc nhiên trước mệnh lệnh đó. Cô nương tên Thái Mẫn kia đã trở thành điểm yếu trong lòng hoàng thượng. Thân làm thần tử, chỉ có thể giúp người giấu che điểm yếu kia. Tuy là đó chưa hẳn là cách tốt nhất. Nhưng tạm thời chỉ có thể làm đến thế thôi.

-Thông tri với Hàn khanh gia, trong 3 tháng nữa, hãy trở về kinh thành. Ta có chuyện cần đến hai khanh cùng thương nghị.

.....Sáng sớm hôm nào Thái Mẫn cũng dậy rất sớm.Nàng kinh ngạc nhận ra Bạch y công tử ngồi trước cửa, trước mắt là một ấm trà.

- Công tử là...?

- Chào phu nhân...

Hắn đứng dậy, nhã nhặn làm lễ. Thái Mẫn vội vã xua tay:

- Không dám...Công tử không sao thật à? Họ không làm gì công tử sao?

Phượng thừa tướng vị trí chỉ sau hoàng đế. Có ai dám làm gì?

- Không sao cả. Thành tướng quân cũng biết phải trái, chuyện là của con gái ông ấy gây ra, không làm khó tôi.

- Vậy thì may quá!

Sực nhớ ra chuyện gì đó, Thái Mẫn hỏi ngay:

- Nhưng người....tại sao lại ở nhà tôi? Còn tướng công của tôi...Tướng công của tôi sao rồi?

Người đã đi. Đi mà không từ biệt. Vì người biết, nếu từ biệt, có thể sẽ không đi được. Cây trâm ngọc người xem như mạng sống, nơi chốn chiến trường muôn vàn nguy hiểm không nề hà quay lại chỉ vì nó, thế mà lại trao cho nàng thôn nữ, đủ biết trong lòng người, nàng có vị trí thế nào rồi.

- Phu nhân chắc cũng nhận thấy, tướng công của mình có thân phận không tầm thường. Huynh ấy nhận được chút tin tức từ gia đình nên quay về...Người nhờ tôi nhắn với phu nhân, chuyện này rất gấp, người không muốn nhìn phu nhân khóc, không muốn chia tay bịn rịn khiến người không nỡ quay về.

Chậu nước trong tay rơi xuống...Thái Mẫn thẳng thốt chạy vội ra cửa. Tướng công! Sao có thể không từ mà biệt? Sao có thể để Thái Mẫn lại một mình?

Một làn gió thoảng qua. Toàn thân nàng bỗng trở nên vô lực...Bạch Phượng Khanh đỡ Thái Mẫn xuống bàn trà. Đằng sau hắn, tự bao giờ bỗng có người chờ lệnh:

- Đưa phu nhân và gia quyến về Thường phủ. Chăm sóc cho tốt, đừng để bề hạ phải bận tâm!

- Tuân lệnh thừa tướng!

Tình yêu của người hoàng tộc và dân dã thường không có kết quả tốt. Phượng Khanh thở dài, nhìn cô gái đang hôn mê bất động. Được hoàng đế thương yêu là điều bao tiểu thư quyền quý luôn mơ ước. Nhưng dân thường thì khác, đôi khi tình yêu đó sẽ mang đến cho nàng họa sát thân.

- Trở về kinh thành. Thông báo tin tức, chuẩn bị binh lực. Trong vòng 1 tuần trăng nữa, chúng ta sẽ khởi binh.

...- Thừa tướng!

Khi Bạch Phượng Khanh quay lại kinh thành, mọi chuyện hình như đã đi vào quy củ của nó. Vũ đế quay về. Ngôi hoàng đế vẫn là của hắn. Không ai dám phản đối bởi thế lực của Vạn gia trong triều gần như là không có. Quân đội chỉ tuân theo lệnh chỉ huy của họ, vốn nổi danh là Chiến thần được trọng vọng, tôn kính bao lâu.

Triều đình bề ngoài sóng yên bể lặng song Phượng Khanh hiểu, Vũ đế đang chờ hắn quay lại kinh thành, chuẩn bị cho việc trừng phạt tội phản loạn. Người gây loạn lại là người thân của hoàng gia.

- Bề hạ...Thần đã về!

- Ừ.

Trên ngai vàng Vũ đế một thân triều phục. Trước mắt hắn có khá nhiều công văn. Có vẻ đang chuyên tâm vào công việc của mình.

- Chuyện trong triều có vẻ được xử lý khá tốt. Nạn lụt ở Giang Thượng, mùa màng thất bát ở Triết Hạ đều được giải quyết xong.

- Vâng ạ...

- Chỉ có chuyện ở Bắc quốc âm mưu tạo phản là vẫn phải điều tra?

- Vâng ạ!

- Vì sao lại biết bọn chúng âm mưu tạo phản?

- Tin từ Bắc Nhung thành cho biết, Bắc quốc hoàng đế gả con gái cho Nam thành hầu.

- Đó là chuyện tốt mà.

- Bắc quốc là một thế lực không nhỏ, Nam thành hầu làm chủ Khuê Phạm vốn ở xa Bắc quốc. Xét về thông thương cũng không thuận lợi...Thần cũng biết được, công chúa Bắc quốc Thượng Phi Nhi vốn không có tình cảm với Nam thành hầu thái tử.

- Tại sao khanh lại khẳng định điều đó?

- Vì Thượng Phi Nhi công chúa phản đối hôn sự đó và bỏ trốn. Hiện nay nàng ta đang ở dinh của hạ thần. Là người của hạ thần.

Chân mày Vũ để nhướng lên. Bờ môi cũng khê cong:

- Nếu Bắc quốc có mưu đồ tạo phản, chúng ta sẽ kéo binh tiêu diệt chúng.

- Đúng vậy!

- Thượng Phi Nhi là người của khanh? Nếu xảy ra chiến tranh, nàng ta sẽ hận khanh?

- Không quan trọng- Bạch Phượng Khanh vẫn bình thản- Một nữ tử không thể sánh bằng thiên hạ. Huống gì...Nếu ta không giết họ, họ cũng sẽ giết ta. Chiến tranh vốn thế mà...

Vũ để khựng lại. Một nữ tử không thể bằng thiên hạ. Ta không giết chúng rồi chúng cũng sẽ giết ta?

- Truyền lệnh ta...Mang Vạn Bá Quang lưu đầy ở Ly Phượng Thành phía Đông. Công chúa Thụy Nhân...Cho người mang cho nàng ba chung rượu độc. Độc phải chết, tuyệt đối không dung.

Vạn Bá Quang là tên phản loạn nhưng chỉ bị lưu đầy, còn Thụy Nhân công chúa là tỷ tỷ của hoàng thượng. Trong triều ai cũng biết, đó là người hoàng thượng vô cùng yêu quý, sẵn sàng làm tất cả vì nàng.

Mạng của Vũ đế không còn chỉ của riêng hắn nữa. Mọi nguy cơ đến an toàn của mình đều phải dẹp đi một cách tuyệt đối. Trong trái tim nữ tử khi có phu quân lại lỏng đi sợi dây huyết nhục, ai biết một ngày nào đó có thể quay ngược lại cho Vũ đế thêm một vết dao trí mạng.

Tha cho Vạn Bá Quang, vừa chứng tỏ uy đức, vừa giữ lại một người tài. Trong thời gian làm nhiếp chính, Vũ đế chắc hẳn cũng hiểu, thế nào là nổi lòng của kẻ đứng đầu thiên hạ. Giam tại Ly Phượng Thành chờ động tĩnh, cắt đứt mọi thế lực, Vạn Bá Quang vẫn nằm trong bàn tay khống chế của Vũ đế, chỉ cần hắn muốn, Vạn Bá Quang không thể nào thoát khỏi Quý môn quan.

Lòng dạ Đế vương sâu như biển, làm thần tử như Bạch Phượng Khanh chỉ biết nghiêng mình từng phục mà thôi.

13. Chương 13: Nghi Phi

- Muôn tâu bệ hạ...Trời đã khuya lắm rồi. Thỉnh bệ hạ nghỉ ngơi.

Đã hơn canh tư. Vũ đế vẫn còn ngồi xem tấu chương, nội giám không ngớt châm dầu vào đèn. Hoàng đế từ khi trở về đến giờ thường ở trong điện, không lên triều thì xem bản tấu, việc ăn uống nghỉ ngơi chỉ qua loa.

Lúc này Thường thái quan đã đi sang cung của công chúa. Hoàng thượng ngự ban cho nàng rượu độc khiến người ta kinh sợ. Trước nay với công chúa, hoàng thượng luôn dành mọi yêu thương, quan tâm. Dù là từ chiến trường cũng gửi bồ câu thông báo tin cho công chúa để người không lo lắng. Giám quan hầu hạ người có thể quên mang áo ngự hàn khi trời lạnh song chỉ cần công chúa ăn mặc phong phanh một chút ra ngoài, bọn hầu cận sẽ bị trách phạt ngay.

Thế mà bây giờ....Người lại ban cho công chúa cái chết bằng rượu độc, thật khiến người ta lo lắng khôn nguôi.

- Hoàng thượng.

Thường thái quan đã trở về, tay cầm theo chiếc khay rỗng. Tay hoàng thượng hình như khê run lên:

- Sao rồi?

- Muôn tâu hoàng thượng, thái y phát hiện công chúa đang mang thai ạ. Xin hoàng thượng quyết định!

Mang thai? Mang thai? Một xác hai mạng, hoàng thượng sẽ nở lòng sao?

Vũ đế ngẩng lên. Gương mặt tái đi, tay không cầm được, vỗ mạnh xuống bàn:

- Bao lâu rồi?

- Tâu hoàng thượng...Thái y chuẩn đoán, khoảng hơn 2 tháng. Cả công chúa cũng không biết. Khi thần mang rượu độc đến, công chúa ngất đi, sau đó...

Tỷ tỷ của hần? Cháu gọi hần là cự cự. Trời cũng thật biết trêu người.

- Công chúa sau khi hồi tỉnh đã nhờ nô tài nói với hoàng thượng. Công chúa muốn gặp người!

Tay Vũ để lại một lần nữa đưa lên rồi hạ xuống...Những ký ức năm nào quay lại trước mắt. Vị tỷ tỷ dịu dàng ngồi trên ghế, thận trọng khâu từng mũi chỉ. Thương Vũ mỗi lần về đến đều thấy những chiếc áo rách khi đi tập trận được may lành lặn. Ban đầu còn có những vết khâu xấu xí, sau hoàn thiện dần, có lúc không nhìn thấy đã bị rách ở đâu.

Tỷ tỷ và ly rượu độc. Vũ để cũng rất nhiều lần muốn biết, khi tỷ tỷ biết đó là rượu độc, người đã nghĩ gì? Nếu chọn lựa giữa phu quân và đệ đệ, Thụy Nhân sẽ chọn thế nào đây?

-Tâu hoàng thượng...

Cái giá của phản bội là rất đắt. Hần không chỉ là Thương Vũ. Hần còn là hoàng đế. Hần ghét nhất là sự phản bội và tráo trở. Bàn tay này từng nhuộm máu bao nhiêu quan lại chỉ vì họ đã bội phản, họ đã định xem hần là một con cờ.

-Truyền lệnh... Tiếp tục mang rượu độc đến Trường Lạc điện cho ta!

...Trường Lạc điện. Trên giường, một dung nhan tuyệt mỹ đang nằm thiêm thiếp. Tay nàng đặt lên bụng, khẽ xoa...

Xung quanh lặng lẽ. Chỉ có đám lính hầu gần như bất động. Chỉ có những ánh mắt là không rời khỏi nàng.

Hoàng đệ...Ly rượu độc vẫn còn rơi dưới sàn. Hai dòng lệ rơi đầm ướt má Thụy Nhân.

Hoàng đệ đã quyết tâm. Là ly rượu độc như ngày nào nàng từng cho hần uống. Nhưng Thụy Nhân không biết đó là thuốc độc. Nàng tin tưởng công nói thật. Đó chỉ là mê dược, hoàng đế uống vào nàng có thể trốn lệnh bài cùng chàng cao chạy xa bay.

Tướng công đã lợi dụng nàng. Hoàng đệ chắc chắn rất hận nàng.

Bên ngoài có tiếng lao xao...Bọn lính hầu vội vàng quỳ xuống khi nội giám hô lên:

- Nghi phi giá lâm!

Nghi phi là chính phi của Thái tử trước đây. Sau khi Vũ đế lật đổ ngôi thừa kế, giết chết hoàng huynh. Với các phi tử của thái tử, kẻ thì ban thưởng làm quân kỹ (kỹ nữ trong quân đội), còn lại đều tàn nhẫn đối xử, có kẻ giết, có người để cho tổng quản xử trí sung vào làm cung nữ. Chỉ có Thái tử phi Lâm Nghi được giữ lại, chẳng bao lâu đã được phong là Nghi phi. Không phải là không có lời xâm xì bàn tán, đa phần đều cho rằng hoàng đế bị mê hoặc bởi nhan sắc Nghi phi. Đại thần bao nhiêu người can gián, cùng kéo đến dinh Tể tướng, thuyết phục người khuyên hoàng đế đừng làm trò cho thiên hạ bàn tán chê cười.

Bạch Phượng Khanh chỉ nói: “Chuyện riêng của hoàng thượng, thần tử không thể quản”.Không ai can gián được, Nghi phi vẫn là Nghi phi. Trải qua mấy năm trời, cùng với các phi tử khác, nàng cũng không sinh con nói dối. Song hoàng thượng không hề lạnh nhạt với nàng. Có đồ cống phẩm quý giá vẫn thường ban cho Nghi phi lẫn Thụy Nhân cùng lúc, cũng rất hay ghé điện Phụng nghi.

Bình thường Nghi phi và Thụy Nhân ít khi giao thiệp, hôm nay nàng đang là tội phạm, ngay cả hoàng đế đệ đệ cũng lạnh lùng muốn giết, Nghi phi lại đột nhiên đến thăm.

- Nghi phi nương nương vạn an...

- Bái kiến nương nương...

Trong chiếc áo màu tím nhạt, Nghi phi lẳng lặng bước vào. Không có một lời chào hỏi Thụy Nhân đang nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt. Ánh mắt nàng ta quét một vòng trên đất, bắt gặp những chum rượu tung tóe phía dưới....Rồi bỗng nhiên quay sang nội giám, lạnh lùng:

- Bệ hạ ở đâu?

- Dạ...Tâu nương nương, hoàng thượng đang ở đại điện.

- Được rồi- Nàng ta phát tay - Đi đại điện!

Nghi phi lại quay sang nội giám, nói thêm:

- Trong thời gian ta đến chỗ hoàng thượng...nếu có người đến đây muốn gây bất lợi cho công chúa, hãy ngăn cản lại, đợi ta...

14. Chương 14: Tri Kỷ

Trải qua khá lâu, rồi bọn lính hầu chợt lui ra. Một người vội vã lách vào.

- Nương tử...

Giọng nói đó...Hết sức là quen thuộc. Là tướng công, là tướng công của Thúy Nhân. Cũng là tội phạm, Vạn Bá Quang.

- Tướng công...Tướng công!

Thúy Nhân rất hận hắn. Nhưng giây phút biết tin mình mang cốt nhục của Vạn Bá Quang, lòng vẫn dâng lên cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng. Nàng vốn muốn dùng cái chết để giảm bớt lỗi lầm cùng hoàng đế.... Song bây giờ lại thấy ham sống, lại mong muốn phút giây được nhìn con mình khóc tiếng khóc chào đời.

Vạn Bá Quang cũng chung tâm trạng đó. Nghe tin nàng có thai, hắn vừa sợ nhưng cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Trước mắt dù là giang san cầm tù hay mối thù nhà oằn nặng cũng không còn quan trọng nữa.... Hắn chỉ muốn sống cùng thê tử, cùng nàng trải qua những tháng ngày êm ấm nhất đời người.

Nội giám lại tuyên ngay một sắc chỉ:

- Truyền lệnh cho Vạn phò mã và Thúy Nhân công chúa. Từ hôm nay tước hết mọi quyền lợi trong hoàng thất. Truyền cả hai ra khỏi kinh thành, trấn nhậm biên cương.

Đó có thể nói là một ân sủng đối với người âm mưu tạo phản. Tất cả như là một giấc mơ đối với Thúy Nhân. Nàng ngẩng lên...Nội giám trao chiếu chỉ cho Vạn Bá Quang, rồi quay sang phía nàng, nhẹ tênh:

- Bệ hạ truyền khẩu dụ...Công chúa, từ nay...bệ hạ không muốn gặp người nữa.

Hắn hướng về phía đám quân hầu:

- Bệ hạ có chỉ, sau khi công chúa và phò mã rời khỏi, tất cả đồ vật phải mang đốt hết, tuyệt đối không lưu lại một chút gì.

- Dạ...

Lệnh truyền ra, trong lòng Thúy Nhân tràn đầy chua xót....Hoàng đế...Hắn vẫn còn giận dữ. Trọn đời này sẽ không tha thứ cho hoàng tử. ...Chẳng qua...Trong một phút thương tình cốt nhục, lại có tác động của Nghi phi nên hắn mới mềm lòng.

Sự việc làm xôn xao triều nội như thế lại được giải quyết bởi một người phụ nữ....Nghi phi! Nàng là người dung nhất làm thay đổi được quyết định của Vũ đế, khiến người ta càng thêm kính sợ nàng.

...Trong đại điện, nội giám đã về. Vũ đế vẫn còn phê duyệt tấu chương. Bên cạnh hắn là Nghi phi đang lặng yên mài mực. Cảnh tượng thật thanh bình.

- Hồi báo bệ hạ...Thần đã làm đúng ý chỉ. Phò mã và công chúa đã rời kinh thành ngay trong đêm.

- Người lui đi!

Nội giám và các giám quan vội hành lễ, rồi cùng lui ra khỏi đại điện. Trong phòng chỉ còn có hai người.

- Nàng có tin mình sẽ chiến thắng không?

Nghi phi không đáp, chỉ tiếp tục mài mực. Mái tóc mượt mà rủ xuống vai, gương mặt trắng nõn toát lên một vẻ kiều mị khó lòng so sánh được. Nụ cười nhàn nhạt điểm trên bờ môi đỏ mọng tựa anh đào:

- Nếu thiếp thua, bệ hạ không phải sẽ vui sao?

Vũ đế im lặng...Nếu nàng thua, tỷ tỷ của hắn sẽ....Chiến thắng đối với Vũ đế trong trò cá cược cùng Nghi phi lại mang đến đau khổ còn sâu nặng hơn trong lòng hắn. Đánh cược, nhưng Vũ đế lại muốn thua!

- Hùng tâm tráng chí của nam tử là điều không thể ngăn cản hay vùi dập đi một sớm một chiều được. Điều duy nhất ngăn được nó không phải là một nữ nhân mà họ thực sự yêu sao?

Tay cầm bút của Vũ đế khẽ run. Hắn cũng từng ở trong tâm trạng đó. Một nụ cười chợt hiện lên trước mặt. Vì nó, Vũ đế đã từng lưu luyến ở lại thôn nghèo, từng muốn gác lại tham vọng, từ bỏ ngôi vị Đế vương.

- Nhưng nếu công chúa Thúy Nhân không phải là nữ nhân có thể dập tắt hùng tâm tráng chí của Vạn Bá Quang thì sao?

- Đánh cược không thể nào không tính tới yếu tố may rủi được – Nghi phi mỉm cười, cầm bút thử lại mực trên tờ giấy trắng- Bệ hạ cũng biết, giết một người rất dễ, nhưng dùng tài năng của người đó phục vụ mình mới là chuyện khó. Vạn Bá Quang tài năng thế nào, không cần tiện thiếp nhắc, bệ hạ cũng biết mà.

Vũ đế im lặng. Tài năng của Vạn Bá Quang là thứ không thể phủ nhận. Sau thời loạn thế sẽ là thanh bình thịnh trị, lúc ấy những con người như hắn ta luôn rất cần thiết cho quốc gia này.

- Bệ hạ cần tài năng của Vạn phò mã. Người duy nhất có thể khiến hắn toàn tâm toàn ý cống hiến cho quốc gia này là Thúy Nhân công chúa. Giết nàng chỉ làm hả cơn giận nhất thời trong lòng người, khiến bá quan trong triều sợ hãi trước sự trừng phạt “bất dung thân thích” của bệ hạ. Nhưng sau đó bệ hạ không chỉ mất đi một người thân thích mà còn tổn thất đi một tài năng... Tha cho công chúa, để nàng ấy cùng phu quân chung sống, vừa chứng tỏ được cái tình trong lòng hoàng đế, vừa tạo cơ hội cho tình cảm trong lòng Vạn Bá Quang với Thúy Nhân công chúa có cơ hội phát triển nhanh, từ tình cảm vợ chồng nghĩa vụ sang cảm kích và yêu thương thật sự.... Nam tử khi đã yêu ái một nữ nhi nào đó, chắc chắn sẽ làm mọi chuyện để nàng được hạnh phúc. Thúy Nhân công chúa sẽ ôm mối ân hận và áy náy cùng hoàng đế, từ nay cũng sẽ thường xuyên nhắc nhở phu quân mình, để hắn luôn làm một tôi trung. Thần thiếp ngu muội, chỉ hiểu đến vậy thôi, không biết có nói gì làm bấn tai bệ hạ?

Thái tử đương triều ngày trước lạnh nhạt cùng một Nghi phi thông minh song thần sắc lãnh đạm – nhu hòa nhưng lại không biết chiều ý lấy lòng người khác.... Hắn mê say Thực phi, Lạc mỹ nhân mỹ mạo tuyệt vời, quyến rũ trên giường ngủ. Phút cuối đời, những nhan sắc tuyệt mỹ ấy không giúp được gì cho hắn. Hắn phải chết thê thảm trong tay hoàng đệ của mình.

Lâm Nghi trở thành Nghi phi bảy năm nhưng không sinh con cái. Các phi tần khác cũng vậy. Song nàng chưa bao giờ bị uống Thanh Thư thảo như bọn họ. Vũ đế không muốn có con cái. Hắn không muốn rồi mình sẽ giống như người cha mình luôn oán ghét, lợi dụng con cái cũng cố thêm vững chắc chiếc ngai vàng.

Lý do Nghi phi chưa hoài thai hoàn toàn khác bọn họ. Vũ đế và Nghi phi chưa bao giờ chung chăn gối. Bởi hắn và nàng xem nhau là tri kỷ. Tri kỷ cùng chia sẻ việc nước, cùng nhau ngậm nhấm nỗi đau của những hài tử lớn lên trong âm mưu, trong toan tính của phụ mẫu mình.

-Ta thực sự muốn thua cuộc, hy vọng sẽ được mời nàng ly rượu nhận thua này.

-Tiện thiếp cũng hy vọng vậy -Nghi phi từ tốn viết chữ trên nền lụa trắng, nhẹ nhàng -Thiếp mong Thúy Nhân hạnh phúc...Mong là nàng ấy sẽ không phải chịu bất cứ đau thương nào nữa. Nữ tử trong cuộc tranh đấu giữa nam nhân cũng chỉ là một món hàng qua lại, khác biệt chỉ là - món hàng đó có giá thể nào thôi.

15. Chương 15: Phu Nhân

Từ lúc đến đây đã hơn 10 ngày vậy mà Thái Mẫn vẫn không gặp lại Bạch y công tử đó. Tung tích của đệ đệ cũng không nghe nhắc đến. Nàng gần như bị giam lỏng trong hậu viện. Lòng vô cùng lo lắng, nhưng lại không có cơ hội ra ngoài.

Theo hầu nàng là một nữ tỳ lúc nào cũng lẳng lặng. Thái Mẫn hỏi gì nàng ta cũng đáp qua loa. Nàng vốn không cần hầu hạ, tuy là sống ở đây không phải lo về vật chất nhưng lòng Thái Mẫn không lúc nào yên.Nàng chỉ muốn ra ngoài.

Bằng đi thêm vài ngày nữa, người nữ tỳ hay hầu hạ Thái Mẫn bỗng được thay bằng người khác. Đó là một tiểu cô nương khoảng 14 - 15 tuổi, trông có vẻ hoạt bát, đáng yêu:

- Chủ nhân...Tên của nô nhi là Tuyết Nhạn. Nếu nô nhi có gì mạo phạm, mong chủ nhân tha thứ cho.
- Được rồi...- Thái Mẫn lúng túng đỡ nàng lên – Tôi...tôi không cần người hầu hạ gì cả. Tôi chỉ...chỉ muốn ra ngoài.
- Chủ nhân...không được đâu. Đây là dinh Tể tướng, không phải là nơi muốn đi là đi đâu. Chủ nhân lại là nhân vật quan trọng đối với Tể tướng đại nhân. Không thể đi ra ngoài.

Trong phủ truyền nhau một tin đồn, Thừa tướng phủ của họ sắp có nữ chủ nhân. Thừa tướng đại nhân anh tuấn ngời ngời, quyền uy chỉ thua có hoàng thượng nhưng chưa lập chính thất. Các vị phu nhân từ lâu đã có sự cạnh tranh ngầm ngầm. Song đại nhân vẫn dường như không để tâm. Ngài bình thường sẽ vào trong cung, nghị bàn chính sự cùng hoàng thượng, thời gian còn lại ngắm hoa, uống trà, đọc sách. Với các vị phu nhân không sủng ai cũng không lạnh nhạt cùng ai, có bổng lộc thì cùng nhau hưởng. Cũng do lẽ ấy mà ba vị phu nhân ai cũng không mất đi hy vọng, ngôi nữ chủ sẽ thuộc về mình.

Đột nhiên Thừa tướng đại nhân đi vắng vài ngày, sau khi trở lại mang theo một cô nương vào hậu viện. Nơi ở của nàng biệt lập với bên ngoài, lại không cho ai vào thăm viếng. Hôm trước nghe đồn còn mang cho nàng một chiếc áo vải thiên y mùa đông mặc thì ấm, mùa hè thì lạnh vốn là vật vô cùng quý hiếm trên thế gian này.

Các nô tỳ trong phủ đều mong được hầu hạ nữ chủ nhân thần bí này. Tuy nhiên Thừa tướng lại sai Hạ Nguyệt, nữ nô của mẫu thân mình đảm nhận việc ấy. Hạ Nguyệt năm nay cũng gần 30 tuổi, trước đây 7 tuổi đã theo phu nhân hầu hạ, được hết sức tin cậy. Điều này càng cho thấy vị trí quan trọng của cô gái này với Thừa tướng đại nhân.

Song vài ngày trước Hạ Nguyệt đột nhiên bị bệnh. Thừa tướng đại nhân lại đang bận rộn trong hoàng cung, cùng giải quyết chuyện hoàng gia, không ai dám quấy rầy. Cuối cùng Bàng quản gia quyết định chọn một nữ nô tạm thời thay thế Hạ Nguyệt. Tuyết Nhạn tuy chỉ mới 15 tuổi nhưng khéo léo lấy lòng người, trù nghệ cũng không tồi, quan trọng là chưa có chủ nhân hầu hạ nên được chọn. Quản gia còn nói, nếu chủ nhân mới hài lòng thì sau này khi Thừa tướng hỏi phủ có thể xin ngài đặc biệt nhận thêm nàng cùng Hạ Nguyệt ở lại trong hậu viện.

Một ngày trước khi Tuyết Nhạn vào hậu viện, Linh phu nhân đã đến tìm nàng:

- Đây là quà ta tặng cho ngươi.
- Bên trong chiếc hộp gỗ là một vòng ngọc bằng phỉ thúy. Linh phu nhân tặng quà hậu như vậy ột nô tỳ đương nhiên là có mục đích của mình rồi.
- Ta muốn biết về cô gái đó. Người hầu hạ bên nó, chắc có nhiều thứ để đổi. Không chỉ là vàng bạc, ta còn nhiều thứ cho ngươi.
- Hai vị phu nhân khác cũng tỏ thái độ đặc biệt quan tâm đến Tuyết Nhạn. Nhưng Linh phu nhân có lời hứa hẹn thực tế hơn:
- Nếu ngươi làm tốt, ta hài lòng...Ta có thể sắp xếp cho ngươi sau này...Tổng quản phủ của cha ta là Hàn Tấn chưa có nương tử. Làm vợ của một Tổng quản phủ thái thú vẫn hơn là một nô tỳ....

Tuyết Nhạn đã mềm lòng ngay lúc đó. Chỉ là chút tin tức cho Linh phu nhân thôi. Nàng cũng đâu có hãm hại ai, đâu làm điều xấu cho ai.

Thái Mẫn là một thôn nữ... Tới bây giờ nàng mới biết Bạch y công tử đó là Tể tướng. Tâm trạng Thái Mẫn như tơ vò trăm mối. Nàng có làm gì xúc phạm đến nhà quan? Còn tướng công nàng?Chàng hiện ra sao? Làm sao mới có thể biết tin tức của Du Lang?

- Mọi người nói...mọi người nói đây là dinh Tể tướng? Tại sao Tể tướng đại nhân lại bắt tỷ? Tỷ đâu có làm gì?

Về hoảng hốt đó. Tuyết Nhạn không nén được ngạc nhiên:

- Chủ nhân...Người thực sự không biết sao? Nghe nói là Tể tướng đại nhân rất mê say người. Tể tướng đại nhân muốn phong người làm phu nhân. Chỉ cần ngài từ hoàng cung trở về là sẽ tiến hành ngay.

- Cái gì?

Thái Mẫn hoảng hốt đến chân tay bủn rủn. Nàng có nghe Thục tẩu từng nói, trước đây trong làng có một thiếu phụ xinh đẹp cùng lang quân sống rất hạnh phúc. Sau đó không may nàng ta lọt vào mắt xanh một viên quan tuần thú. Tướng công nàng bị giam vào ngục, còn nàng để giữ gìn trinh tiết đã gieo mình xuống sông sâu.

- Không...không được. Tỷ không được....Tỷ đã có tướng công rồi....Muội làm ơn đưa tỷ đến gặp Tể tướng đại nhân. Tỷ sẽ xin người thả mình ra. Tỷ muốn đi tìm tướng công của tỷ. Còn đệ đệ nữa...Tỷ...tỷ không muốn làm phu nhân gì đó. Thả tỷ ra đi mà....

16. Chương 16: Lòng Dạ Đàn Bà

- Nàng ta đã có tướng công?

Trong biệt viện dành riêng mình, Linh phu nhân nhướng mày. Tin tức này, quả thật bất ngờ. Tuyết Nhạn nghĩ là Linh phu nhân sẽ rất vui mừng. Song phản ứng của nàng ta làm Tuyết Nhạn cảm thấy vô cùng khó đoán.

Làm sao có thể dễ đoán được tâm trạng của nữ nhân, nhất là một nữ nhân sinh ra từ khuê các như Linh phu nhân. Tin tức kia đúng là khiến nàng chấn động, song niềm vui thì ít mà phần nộ thì nhiều.

Phần nộ vì sao? Một người con gái giận dữ với một cô gái khác thường xuất phát từ lòng ganh tỵ. Linh phu nhân không ganh tỵ. Nàng chỉ cảm thấy lòng tự tôn của mình như bị xúc phạm. Một tiểu thư như nàng thể mà lại bị phu quân thất sủng do say mê một thiếu phụ đã có chồng.

Ở quốc gia này, phụ nữ có chồng không bị cấm tái giá. Song, vị trí của họ không ngoài ngôi thứ thấp. Ngay cả hoàng đế trên ngôi tại thượng, rõ ràng rất sủng ái Nghi phi. Thế mà ngài cũng không thể phong nàng làm hậu. Các đại thần có thể nhượng bộ chuyện hoàng thượng phong chính phi của hoàng huynh mình là phi tử nhưng tuyệt đối chuyện đưa lên làm hậu là chuyện đại sự quốc gia, không thể một mình để vương làm chủ...Thế mà Bạch Phượng Khanh lại nuôi ý định mang người đã có chồng lập thành chính thất. Chàng mang nàng ta về giam ở biệt viện, không cho ai lui tới, có lẽ là cũng để tránh xì xầm bàn tán, dự định sau khi lập ngôi định thứ, có lộ ra cũng là chuyện lỡ làng.

Càng nghĩ, Linh phu nhân càng phần hận. Môi đào cắn chặt, tay cũng bắt giắc níu lấy chéo áo. Phản ứng đó càng khiến Tuyết Nhạn lo lắng hơn. Nàng không dám ngắt lên, đầu càng cúi xuống.

- Đứng dậy đi!

- Phu nhân...

- Đứng dậy đi!

- Tạ ơn phu nhân!

Ánh mắt sắc bén quét qua Tuyết Nhạn. Nàng ta chợt hạ giọng, lạnh lùng:

- Cô nương đó....Nàng ta có đẹp hơn ta không?

- Tâu phu nhân - Tuyết Nhạn vội đáp ngay - Phu nhân rất đẹp. Nàng ta không thể sánh bằng được ạ!

Đây không phải là lời ngon tiếng ngọt. Thái Mẫn tuy cũng xinh đẹp song vẻ đẹp của nàng là vẻ đẹp e ấp dịu dàng của nàng thôn nữ. Thái Mẫn không biết dùng phần son để tô điểm thêm nhan sắc nên khi đặt bên Linh phu nhân, nàng hoàn toàn không thể sánh bằng.

- Không thể sánh bằng?

-

- Không thể sánh bằng!

Không thể sánh bằng mà Bạch Phượng Khanh bắt chấp nhiều kiêng kỵ muốn lập nàng ta làm chính thất. Mặt mũi Mạc Linh biết đặt vào đâu?

- Phu quân của nàng ta bây giờ ở đâu?

- Tâu phu nhân – Tuyết Nhạn ngẩng lên – Nô tỳ không biết ạ! Thái Mẫn cô nương cũng không biết. Cô nương ấy rất muốn gặp phu quân của mình. Nàng ấy nói phu quân của mình cũng có chút võ nghệ, tuy nhiên sau khi gặp Tể tướng đại nhân thì không thấy tung tích. Cô nương ấy cũng bị bắt về đây.

Không lẽ...không lẽ Bạch Phượng Khanh chàng lại còn vì say mê nương tử mà hại người chồng? Một Tể tướng đương triều lại có thể vi phạm pháp kỷ đến vậy chỉ vì một cô gái tầm thường nơi thôn dã sao?

- Phu nhân?

- Tướng công của nàng ta...Tên họ là gì?

- Thưa phu nhân...Nô tỳ nghe nói là Du Lang. Cô nương ấy nhờ nô tỳ hỏi thăm, Du Lang, 24 tuổi

Không có ấn tượng. Linh phu nhân suốt ngày sống trong biệt viện của nàng, cũng không biết gì đến chuyện ở ngoài. Tuy nhiên...thân thích ở triều đình cũng có nhiều người. Nàng có thể...

- Thưa phu nhân....

Phương quản sự Phù Dung luyện của Mạc Linh bá kiến. Chắc có việc quan trọng nên mới tự tiện cắt ngang câu chuyện của chủ nhân. Linh phu nhân phát tay, nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì?

- Thưa phu nhân....Thừa tướng đại nhân có thư về phủ.

- Thư về phủ? Có chuyện gì?

- Thưa phu nhân....Đại nhân nói, sắp tới là sinh thần của hoàng thượng, Nghi phi nương nương muốn tổ chức thật long trọng để giúp hoàng thượng quên đi chuyện không vui.

- Ta biết rồi. Chỉ có vậy thôi sao?

- Dạ....Không chỉ vậy...Nghi phi còn truyền các quan trong triều mang phu nhân tới, còn có cả các tiểu thư, công tử nữa...Đại nhân muốn...

- Muốn gì?

- Muốn Bàng quản gia vào cung và đưa theo cô nương trong biệt viện. Theo ý người, dường như là muốn...muốn nhân cơ hội này tâu với hoàng thượng, để người tác hợp, cho đại nhân lập chính thất...

- Cái gì?

Ý của mỗi người mỗi khác. Bạch Phượng Khanh chỉ muốn nhân dịp này tặng một món quà cho Vũ đế. Nghi phi và hần tuy có là tri kỷ, song có những chuyện tri kỷ không thể nào làm được. Chỉ có Thái Mẫn là mang được cho Vũ đế cảm giác yên ổn. Hần yêu nàng. Chỉ có nàng.

Linh phu nhân và người trong Thừa tướng phủ lại nghĩ theo hướng khác. Gương mặt Linh phu nhân đổi sắc, không còn vẻ thản nhiên, bình thản. Nàng gần như hét lên:

- Đi đi! Người đi đi! Ra ngoài...ra ngoài cho ta...

Những người hầu cận như nín thở. Sự giận dữ của chủ nhân, có thể sẽ gây họa cho kẻ dưới tay.

- Người...người về nói với nàng ta – Linh phu nhân quay sang Tuyết Nhạn - Ta có huynh trưởng là Cẩm vệ quân. Huynh ấy cho ta biết, Du Lang phu quân của nàng ta đã bị Thừa tướng đại nhân hạ ngục. Nếu muốn gặp hần, tối nay bằng mọi giá, phải ra hoa viên gặp mặt ta...

- Nhưng thưa phu nhân...Du Lang...

- Chuyện đó người không cần quản. Về lựa lời mà nói cho nàng ta biết. Bằng mọi giá phải giúp nàng ta ra đến hoa viên.

17. Chương 17: Khi Nữ Tử Yêu

Về tới hậu viện, Tuyết Nhạn đi như chạy về chỗ của Thái Mẫn. Nàng giật nảy người khi có người gọi mình. Thì ra là Bàng tổng quản. - Bàng tổng quản.

- Tuyết Nhạn...Người đi đâu mới về?

- Dạ...- Dù đã chuẩn bị trước nhưng Tuyết Nhạn vẫn thấy run. Nàng ta lúng túng.- Nô tỳ...

- Đi đâu?

Bàng quản gia không rời mắt khỏi phản ứng của Tuyết Nhạn. Nàng ta vô thức lùi lại. Chiếc hộp gỗ trong người rơi ra.

- Cái gì vậy?

Tuyết Nhạn trân trối nhìn chiếc vòng phỉ thúy ló ra khỏi lớp nhung hảo hạng. Là một nô tỳ hạ tiện, làm sao có được vật quý giá thế này:

- Tuyết Nhạn, chiếc vòng phỉ thúy này ở đâu người có? Nói mau...

Bàng quản gia giận run người. Tuyết Nhạn là một tay ông nuôi nấng từ thơ ấu. Ông đã dạy những nô tỳ trong phủ phải hết lòng hầu hạ chủ nhân mình, tuyệt đối không được có lòng tư lợi, không được trộm cắp những thứ quý giá của chủ nhân:

- Bàng quản gia....Nô tỳ...Nô tỳ....

Tuyết Nhạn muốn khuyu xuống. Tuy còn nhỏ nhưng nàng cũng hiểu, nếu nói ra chuyện vòng ngọc này cũng vô ích. Linh phu nhân không đời nào thừa nhận đã ỉnh thứ quý giá để mua tin tức của đối thủ ngôi chính thất phu nhân.

- Là của tôi...Tôi đã tặng uội ấy.

Thái Mẫn lên tiếng vừa kịp lúc. Từ phía trong nàng đã thấy mọi chuyện. Từ lúc nhờ cậy Tuyết Nhạn ra ngoài dò hỏi đến giờ, Thái Mẫn lúc nào cũng trông ngóng mỗi mồn:

- Thái phu nhân...

Bàng quản gia âm thầm thở phào. Tuyết Nhạn không làm ông thất vọng.

- Bàng quản gia...Là của tôi cho nàng ấy thật mà. Ông tin tôi đi!

- Dạ...không dám...Lão nô đâu dám nghi ngờ lời của phu nhân. Lão nô đến nói với phu nhân, tướng gia có thư về. bảo phu nhân chuẩn bị. Ngày mai lão nô sẽ cùng phu nhân vào hoàng cung.

- Vào hoàng cung? Nhưng vào hoàng cung làm gì?

- Đó là lệnh của tướng gia. Thỉnh phu nhân chuẩn bị!

Để mặc Thái Mẫn ở lại trong hậu viện, Bàng quản gia cúi người hành lễ, sau đó lui ra.

Thái Mẫn vẫn còn ngơ ngẩn. Nàng càng hoảng hốt khi Tuyết Nhạn đột nhiên quỳ xuống dưới chân mình:

- Phu nhân....Nô tỳ có lỗi với phu nhân. Nô tỳ có lỗi với phu nhân.

...Những lời Tuyết Nhạn vừa kể đối với Thái Mẫn thật đáng sợ. Nàng run rẩy. Nhà quan quyền không hề trải đầy một màu hồng như người ta từng nghĩ. Nếu Tuyết Nhạn mang lời Linh phu nhân dặn dò mà nói lại chắc chắn Thái Mẫn sẽ ngay thơ đưa đầu vào cái bẫy đó ngay.

- Nhưng...nhưng tỷ không hề có ý gì với thừa tướng. Tỷ chỉ muốn...chỉ muốn gặp lại tướng công của tỷ thôi.

- Phu nhân à, người ta không nghĩ đơn giản như phu nhân đâu - Tuyết Nhạn dù chỉ 15 tuổi nhưng từ nhỏ đã lớn lên trong tướng phủ, bao nhiêu chuyện xảy ra trước mắt, so với cô gái thôn nghèo như Thái Mẫn, đương nhiên là hiểu biết hơn nhiều. Nàng thở dài:

- Linh phu nhân và các vị phu nhân khác đều đổ kị với người. Chắc chắn đêm nay không có gì tốt. Phu nhân...

Tuyết Nhạn im lặng...Nàng cũng không biết khuyên Thái Mẫn phải làm gì khác. Thân phận Tuyết Nhạn cũng chỉ là một nô tỳ. Linh phu nhân hứa gả nàng cho tổng quản như mở ra một con đường mới, tươi sáng hơn cho cuộc đời Tuyết Nhạn. Song bây giờ ngẫm lại, lời hứa kia đâu có gì chắc chắn. Đó chẳng qua là miếng đường ngon ngọt bày ra trước mắt. Khi đã dụ được kiến thì cũng là lúc kiến chịu chôn đời trong vị ngọt ngào kia.

- Nô tỳ cũng không biết khuyên phu nhân phải làm gì cả. Nhưng phu nhân không thể đến hoa viên được. Linh phu nhân sẽ làm mọi cách để hại người.

Khi hại xong Thái Mẫn, có thể nàng ta sẽ hại luôn Tuyết Nhạn để bịt đi đầu mối. Mạng sống của kẻ hầu người hạ vốn vô cùng nhỏ bé, mất đi một cũng chẳng phải là tổn thất gì.

- Tỷ sẽ đi!

- Phu nhân!

Thái Mẫn bỗng nhiên đứng dậy. Nụ cười trên môi nàng lại nở. Như một bông hoa khoe sắc thắm, rạng rỡ thu hút mọi cái nhìn.

- Tỷ tin muội. – Thái Mẫn bỗng nhiên nắm lấy tay Tuyết Nhạn - Linh phu nhân kia không phải là người tốt. Nàng ta có thể hại tỷ, sau đó hại luôn cả muội để không ai biết chuyện. Nhưng chỉ có nàng ấy mới có thể giúp tỷ biết tông tích của tướng công được. Muội giúp tỷ....Tỷ xin muội. Chỉ có muội giúp được tỷ thôi!

- Phu nhân!

Ánh mắt Thái Mẫn kiên định. Khi một nữ tử muốn bảo vệ hạnh phúc, họ có thể thay đổi. Hoặc trở nên mù quáng, hoặc là mạnh mẽ, cứng rắn hơn.

Dù chân Thái Mẫn đang run rẩy. Nàng cũng sợ. Thậm chí sợ vô cùng....

18. Chương 18: Mong Ước Của Nàng

Hoa viên buổi tối lạnh lẽo. Thái Mẫn khoác trên người chiếc áo choàng làm bằng da báo hoa mai mà tướng công đã tặng. Nó giúp nàng lấy thêm can đảm đối mặt với Linh phu nhân.

Chưa có ai trong hoa viên cả. Thái Mẫn kéo cao thêm cổ áo. Áo rất ấm song chân nàng vẫn cứ run cầm cập, lòng không ngừng gọi tên tướng công mình:

Du Lang...Du Lang....Du Lang...

Có tiếng động. Là một nữ nô. Nhìn Thái Mẫn bằng ánh mắt lạnh nhạt, trên tay là cây đèn nhỏ, nàng ta khẽ khàng cất tiếng:

- Đi theo tôi...

....Xuyên qua hoa viên, cả hai đến một trang viện. Nữ nô gõ nhẹ lên cánh cửa đang đóng im ỉm. Như đã chờ sẵn, cửa mở ra ngay:

- Vào đi!

Thái Mẫn được dẫn đến một gian phòng đốt đèn rất sáng. Một nhóm người đã chờ sẵn, trong đó có một vị phu nhân dung nhan xinh đẹp. Nhìn y phục và trang sức, Thái Mẫn có thể mơ hồ nhận ra đó là ai:

- Phu nhân...Thái cô nương đến rồi.

Nữ nô nhấn giọng ở tiếng “cô nương”. Thái Mẫn hiểu nguyên nhân, là để nhắc nhở nàng. Nàng không có vị trí phu nhân như người đối diện, chỉ là một dân nữ bình thường.

- Nàng là Thái Mẫn?

Thái Mẫn không đáp, chỉ lẳng lặng gặt đầu. Tim đập thành thịch trong lồng ngực. Phải bình tĩnh, thật bình tĩnh để có thể làm được điều mình muốn, dù nó mạo hiểm vô cùng. Giọng cũng vì thế mà chột run run:

- Người là...là Linh phu nhân?

Linh phu nhân kín đáo quan sát Thái Mẫn. Cũng thuộc dạng xinh đẹp nhưng không xuất sắc. Lún đồng tiền nơi má khi nói chuyện hiện rõ, tuy khiến nàng tăng thêm nét đáng yêu song cũng làm giảm sự quyến rũ của một người đàn bà thành thực. Vẫn còn rất trẻ, vẫn rất ngây ngô.

- Hồn láo...Sao không quỳ xuống thỉnh an phu nhân. Người...

Nữ nô lớn tiếng làm oai. Nhưng Thái Mẫn không sợ. Nàng không dễ dàng run lên cho người ta thấy được. Ngay cả một nữ nô nếu cũng khiến Thái Mẫn sợ hãi thì người ta làm sao có thể chấp nhận thương lượng của mình đâu?

- Linh phu nhân...Tiện nữ nghĩ, phu nhân không cần tiện nữ đến đây chỉ để thỉnh an người?

- Người...

Mạc Linh khoát tay. Tứ Hỷ là nữ tỳ hầu hạ nàng nhiều năm, có lúc cũng át quyền chủ mất rồi:

- Như ta đã nói với Tuyết Nhạn. Ta hẹn nàng đến vì tung tích của tướng công nàng. Du Lang...

- Tiện nữ không tin tin tức đó. Tiện nữ chỉ muốn phu nhân giúp tiện nữ tìm tung tích của tướng công thôi.

Linh phu nhân không khỏi bất ngờ. Nhưng rồi chợt hiểu ra. Nàng ta cười khẩy:

- Tuyết Nhạn đã nói với người à?

- Tuyết Nhạn sợ tiện nữ bị phu nhân hại. Tiện nữ cũng rất sợ...Nhưng bây giờ tiện nữ không sợ nữa rồi.

Một lưỡi dao không biết từ bao giờ đã kề sát vào cổ nàng. Thái Mẫn ngẩng mặt lên:

- Tiện nữ mong phu nhân thương tình giúp tiện nữ tìm ra tung tích tướng công.

- Người...

Mạc Linh đã nghĩ đến nhiều phương cách áp đảo Thái Mẫn, nhưng bây giờ nàng nhận thấy, cô gái này cũng không dễ đối phó một chút nào:

- Nếu ta không đồng ý? Người thực sự dám dùng lưỡi dao đó để tự tử sao? Như thế càng tốt, ta có thể bớt một đối thủ lợi hại. Ta...

- Tiện nữ không mang mạng của mình ra đùa - Thái Mẫn hít một hơi sâu, tay ép chặt dao hơn làm cổ xuất hiện một vết cắt nhỏ - Tiện nữ mạng sống không đáng gì với phu nhân. Nhưng với thừa tướng đại nhân thì khác. Nếu tiện nữ chết tại đây, nơi biệt viện của Linh phu nhân, thừa tướng đại nhân trách phạt thế nào chắc người hiểu rõ hơn tiện nữ mà.

Bề ngoài Bạch Phượng Khanh ôn nhu nho nhã song công tư phân minh. Hắn cũng không thích chuyện thê thiếp của mình lợi dụng quyền hành để áp bức người khác. Ngày xưa, Mỵ phu nhân được lão phu nhân chọn trong lúc giận dữ vì nô tỳ chải tóc không tốt dùng roi đánh nàng cho hả giận, Bạch Phượng Khanh lập tức đưa hưu thư đến nhà, kiên quyết không nhận người vợ này. Hôm nay lại là người hắn vô cùng ưu ái, nếu có bề gì...

- Người đừng hòng dọa nạt. Tướng gia sẽ không...

Mạc Linh giật mình khi nhìn xuống đất. Hoa cúc...Những cánh hoa cúc rơi trên đất. Nàng chợt hiểu ra:

- Người...Là người rắc hoa cúc?

Một người hầu bỗng chạy vào:

- Bẩm phu nhân, ngoài biệt viện Bàng quân gia đang muốn gặp người. Ông ấy muốn hỏi tin tức của Thái cô nương...

Tuyết Nhạn không phụ nàng. Thái Mẫn cố nén tiếng thở dài vào trong lòng. Nàng lên tiếng:

- Tiệp nữ đã rắc hoa cúc trên đường đi và có giao hẹn cùng Tuyết Nhạn. Trong 1 canh giờ nếu không thấy tiệp nữ về, Tuyết Nhạn sẽ báo là tiệp nữ mất tích. Hiện họ đang ở trước hậu viện, cho là phu nhân có thời gian giết chết tiệp nữ, mang xác vùi đi chẳng nữa, người ta rồi cũng sẽ tra ra ngay khi Tuyết Nhạn nêu nghi vấn. Tiệp nữ không có tham vọng làm chính thất phu nhân gì cả. Tiệp nữ chỉ mong phu nhân giúp đỡ, thực sự giúp tiệp nữ tìm được phu quân của mình thôi.

Nàng không còn sợ nữa. Hơi ẩm tỏa ra từ chiếc áo nhấc Thái Mẫn nhớ về người đàn ông đã tỉ mỉ từng đường kim mà may lên nó. Trong lúc này, nàng chỉ muốn được gặp chàng thôi.

19. Chương 19: Nỗi Lo Lắng Trong Lòng Thái Mẫn

...- Phu nhân!

Bàng quân gia thở phào khi nhìn thấy Thái Mẫn đi ra từ biệt viện. Nghe Tuyết Nhạn báo, ông cơ hồ mất cả hồn vía. Phu nhân mà có bề nào, biết làm sao ăn nói với Thừa tướng đại nhân:

- Bàng lão thúc...Tôi không sao!

Thái Mẫn cười nhẹ. Sau lưng là Mạc Linh, cũng rất bình thản. Thái Mẫn chủ động giải thích cho nàng:

- Tôi không ngủ được, khi nhận ra mình đã ra ngoài hậu viện, sau đó lạc đến đây.

Chỉ là một lời giải thích cho có. Hai người đều hiểu, Bàng quân gia không quan tâm tới lý do Thái Mẫn ở biệt viện của Mạc Linh. Chỉ cần nàng được an toàn. Chuyện tiếp theo là siết chặt thêm người canh gác, đúng như lời tướng gia đã nói, hạn chế sự tiếp xúc của mọi người với Thái Mẫn.

- Phu nhân....Xin nghỉ ngơi! Tuyết Nhạn, hầu hạ phu nhân cho tốt!

- Dạ...

Còn lại hai người, Thái Mẫn không kiềm được niềm vui. Nàng hớn hở:

- Tỷ làm được rồi. Linh phu nhân đã hứa với tỷ sẽ giúp tỷ dò tìm tung tích tướng công.

- Vậy thì tốt quá rồi!

Tuyết Nhạn cũng vui lây. Hiếm có cô gái nào đối mặt với địa vị tôn quý mà vẫn nhớ đến phu quân, chỉ muốn gặp người chồng hàn vi của mình. Nàng đã chứng kiến bao cuộc đấu đá để giành ân sủng, thực chất là để thỏa mãn bản thân ngồi trên người khác, bây giờ sự có mặt của một cô nương thuần khiết cũng khiến cho Thừa tướng phủ dường như tươi đẹp hơn nhiều.

- Linh phu nhân có thân phận không nhỏ. Có lẽ nàng ấy sẽ tìm mọi cách dò tung tích tướng công cho phu nhân mà.

- Tỷ cảm ơn muội. Nếu muội không giúp, có lẽ...tỷ cũng đã chết rồi.

Bản thân Tuyết Nhạn cũng tự hiểu, mình đã gây thù chuốc oán với Linh phu nhân... Rồi đây Thái Mẫn nếu tìm được tướng công cũng sẽ rời phủ. Lúc ấy Tuyết Nhạn thực sự không dám nghĩ, mình sẽ thành thế nào đây?

- Muội sao vậy?

- Không có gì đâu - Tuyết Nhạn quay mặt đi - Phu nhân nghỉ sớm một chút. Người cũng mệt rồi.

- Được rồi...- Thái Mẫn nắm tay nàng, nhẹ nhàng - Muội cũng đi nghỉ đi! Tỷ không sao mà.

Nhìn theo Tuyết Nhạn, Thái Mẫn cũng có nhiều băn khoăn trong dạ. Nàng và Du Lang sum họp, chắc chắn sẽ cùng nhau trở về nhà. Vậy...Vậy Tuyết Nhạn thì sao? Còn có vấn đề khác nữa. Dù tìm ra tông tích của Du Lang nhưng nếu...nếu thừa tướng đại nhân không cho hai người chung sống, họ chỉ là thường dân không tài không thế, tuy là tướng công có võ nghệ nhưng làm sao đối địch nổi với người ta?

Còn đệ đệ nữa...Không có tin tức gì về đệ đệ. Thái Mẫn càng lúc càng lo.

Người duy nhất có thể giải quyết mọi chuyện là người đã tạo nên chúng. Thừa tướng đại nhân.

Trong ký ức của Thái Mẫn hiện ra hình ảnh của vị Bạch y công tử. Người cũng không đến nỗi là phường háo sắc. Cũng từng cứu nàng một mạng...Thế thì sao lại phải giam lỏng Thái Mẫn, còn....còn có ý muốn lập nàng là chính thất. Nàng dù sao cũng chỉ là một thiếu phụ có tướng công, cũng không còn nguyên vẹn tấm thân trinh bạch, nhan sắc cũng không đủ mị lực. Làm sao, làm sao lại bị Người nhìn trúng. Quan quyền nhiều thế lực, Thái Mẫn và Du Lang làm sao có thể chống lại đây?

Mắt nàng quét qua chiếc áo vẫn còn đặt trên giường. Bàn quần gia vừa mang nó đến, bảo là muốn nàng mặc khi vào trong cung. Nghe nói sẽ được bái kiến hoàng thượng nữa.

Hoàng thượng?...Thái Mẫn không biết nhiều về việc triều chính. Có người nói hoàng thượng oai dũng, có người nói ngài là bạo chúa vô cùng tàn nhẫn. Song, trong thời gian ngài cai trị, chuyện của đôi vợ chồng bị người nhà quan chia rẽ, tuy là họ có kết cuộc thê thảm song chuyện đã tới tai hoàng thượng. Ngài trừng trị viên quan đó, còn cho người mang vàng lụa thay mặt đền đáp cho người thân của họ. Ngài có thể....có thể giúp Thái Mẫn không?

Cầu xin hoàng thượng...Tay Thái Mẫn càng run hơn nữa. Ý nghĩ này khiến nàng mới nghĩ đã thấy sợ song nghĩ lâu lại thấy cũng có phần có lý. Thừa tướng đại nhân nhất định không dám trái ý hoàng thượng. Trong buổi tiệc yến, nàng cũng có thể nói rõ mình đã có tướng công. Thừa tướng đại nhân dù có muốn cũng khó lòng ngăn cản, cũng khó thể dùng quyền lực mà ép Thái Mẫn nghe lời.

Đôi môi mọng đỏ xinh xắn mím chặt. Thái Mẫn đã hạ quyết tâm, hạ quyết tâm rồi.

20. Chương 20: Không Phải Chốn Của Nàng

Nhận được tin Bàn quần gia và Thái Mẫn chuẩn bị nhập cung, Bạch Phụng Khanh quay trở vào. Đã hơn tuần trăng nay, kể từ lúc công chúa Thúy Nhân và phò mã bị trục xuất khỏi cung, chưa đêm nào Vũ đế ngủ đủ giấc. Quá canh tư đại điện vẫn còn thấp sáng đèn.

Hắn cũng không ghé qua cung Phụng nghi. Đôi khi Nghi phi được triệu hồi đến đại điện. Sau đó cũng cho vời Bạch Phụng Khanh đến. Vũ đế chỉ chăm chăm vào công việc, gần như không thả lỏng, không để mình có được phút nghỉ ngơi.

Nhưng có không ít lần hắn thù người, mắt nhìn vào một điểm. Trên người Vũ đế có một túi hương nho nhỏ. Mùi hoa cúc trong đó cũng chỉ còn thoang thoảng song hắn vẫn mang theo trong người.

Đó là nỗi niềm của kẻ tương tư. Ngoài Thái Mẫn, có lẽ chẳng có ai làm cho Vũ đế quên đi trách nhiệm Đế vương, sống đúng là mình, dù chỉ trong khoảnh khắc.

Bạch Phụng Khanh là kẻ không thích nhìn vật nhớ người. Có người ôm trong lòng, so với mân mê một thứ đồ vật không tri giác, cảm giác khác biệt rất nhiều.

Quà sinh thần năm nay của hoàng thượng sẽ rất đặc biệt. Là người con gái người đã thương nhớ nhiều đêm.

- Nàng....Nàng vẫn ổn phải không?

Mực vẫn chưa khô nhưng Vũ đế đã dừng nét bút. Từ bao giờ trên biểu tấu đã có hai tiếng “Mẫn nhi”.

- Bệ hạ nhớ nàng sao?

Vũ đế không đáp. Đôi khi ngẩng lên nhìn bầu trời cao rộng, hắn chợt liên tưởng, có lúc nào đó đã cùng nàng ngồi trên bãi cỏ, cùng ngắm màu trời xanh biếc. Nàng đã nói với hắn, giọng nói thật dịu êm:

- Tới mùa gió là thiếp sẽ cùng đệ đệ thả diều. Năm nay chàng có muốn thả cùng không?

Thả diều và muôn trò vui dân dã khác, Vũ đế chưa hề có. Thế giới của hắn chỉ có dòng nước mắt tủi thân của người mẹ nơi cung các. Ngày ngày cứ vào lúc hoàng hôn là bà đứng trước gương chải tóc, trang điểm thật cẩn thận. Trong ký ức của Vũ đế về mẹ, không có vòng tay âu yếm. Bà thường quay đầu nhìn hắn, gương mặt dù được thoa son điểm phấn thật lộng lẫy nhưng không giấu được những nếp nhăn năm tháng, những ưu tư tràn ngập. Bà thường hỏi Vũ đế rằng:

-Vũ nhi...Mẫu phi có đẹp không?

Đẹp thì sao chứ? Cuối cùng chỉ có mình ngắm nhìn vẻ đẹp của chính mình, đau thương vì sự tiêu tụy của chính mình chốn hậu cung.

Hắn không hứa với nàng gì cả. Bởi Vũ đế không thuộc về nơi mà Thái Mẫn luôn yêu quý. Song hắn cũng không nỡ buông tay để nàng thuộc về người khác. Mâu thuẫn từ lòng người thích chiếm hữu hay là biểu hiện của tình yêu?

- Phu nhân vẫn không biết gì cả. Nàng cứ ngỡ bộ hạ là một khách thương hồ...Thần luôn cho người xem chừng phu nhân cẩn thận. Bộ hạ đừng lo !

Có thể an toàn trong phút chốc. Nếu kẻ thù biết nàng là người của Vũ đế... Nếu biết nàng là người quan trọng trong lòng hắn, Thái Mẫn rồi sẽ ra sao?

- Bộ hạ định thế nào với nàng ấy? Cả đời im lặng, để Thái Mẫn cứ tưởng người là Du Lang không thân không thích hay sao?

Vũ đế ngăn người. Không phải là không nghĩ tới khả năng đó...Song bây giờ khi quay lại ngôi Đế vương hắn lại càng có nhiều điều cần bận tâm.Hoàng cung là nơi nhiều sóng gió. Thông minh, bản lĩnh như Nghi phi còn gặp không ít bao điều thị phi. Thái Mẫn lại đơn thuần. Nàng không thích hợp cuộc sống trong cung tranh quyền đoạt lợi.... Hơn thế...Vũ đế thừa nhận mình ích kỷ. Hắn chỉ muốn nàng giữ được bản tính thiện lương đơn thuần ngày trước. Trở thành phi tử bên cạnh hắn, tranh giành đấu đá trong cung sẽ làm nàng hoặc suy sụp, tàn úa hoặc là trở nên lạnh lùng, sắt đá... Đâu phải ai cũng bản lĩnh được như Nghi phi- hồng nhan tri kỷ, cũng là người Vũ đế xem đúng như bằng hữu trong đời.

- Nếu được, ta thực sự muốn trút phế hết phi tử, một lòng một dạ yêu thương nàng. Nhưng Lục Phi, Thẩm phi, Minh phi là con gái của các vị trọng thần. Phạm Oanh thuộc dòng dõi tiền triều, phế bỏ nàng là làm trái di nguyện của ông cha, muốn chúng ta đối xử tốt với họ. Mạnh phi là con gái Hồi tộc, giúp thắt chặt bang giao. Mà các nàng ấy người cũng biết....Họ trước mắt ta nhu hòa thân mật. Sau lưng ta, chỉ cần lời lỏng một chút, Mẫn nhi sẽ ra sao? Ta là hoàng đế, ta không thể lúc nào cũng kề sát bảo vệ cho nàng được. Mà chỉ cần một phút lơ là, Mẫn nhi có thể đã bị người khác hại chết rồi.

Hoàng thượng suy nghĩ chu đáo. Có lẽ từ nhỏ đã quen với việc phải đối phó nhiều chuyện. Yêu và có nhiều suy nghĩ phức tạp như thế...Bạch Phượng Khanh bỗng nhớ đến kẻ hầu hạ đến từ Bắc Quốc. Chỉ còn một thời gian ngắn, quân lệnh sẽ được đưa ra. Tấn công Bắc quốc trước khi nó trở nên hùng mạnh. Hắn có lẽ cũng sẽ trở thành kẻ thù trong mắt của nàng.

Vũ đế... đưa tay xoa hai bên thái dương. Làm người thật mệt mỏi. Nhất là làm người như hắn. Muốn giữ cho nàng an toàn tuyệt đối, nhưng lòng thì không thể kiềm được, chỉ muốn ôm nàng trọn trong tay:

- Trước khi tấn công Bắc quốc, ta sẽ đến gặp nàng...Sau đó...Ta cũng không biết nữa. Lúc đó sẽ quyết định sau...

Muộn rồi hoàng thượng.Bạch Phượng Khanh cười khẽ. Ngài sắp gặp lại nàng ấy. Chỉ có Thái Mẫn mới khiến hoàng thượng từ một vị quân vương sống vì trách nhiệm trở nên vui vẻ, thực sự giống như một con người.

21. Chương 21: Tiệc Trong Cung

Phủ thừa tướng, Tuyết Nạn không giấu được vẻ lo lắng và bịn rịn khi Thái Mẫn chuẩn bị lên đường.

- Phu nhân...Người nhớ cẩn thận.

- Ừ. Tỷ không sao đâu.

Mới sáng sớm Bàng quân gia đã cùng Thái Mẫn vào cung. Theo sau họ là một đoàn người hộ tống. Lễ vật cũng rất quý giá. Sinh thần của hoàng thượng, tuy đại nhân bảo là không cần chuẩn bị quà gì cả nhưng các vị phu nhân rất chu đáo, tuyển chọn những thứ quý giá và hiếm có, tháp tùng của Bàng quân gia vào cung.

Cung điện canh gác nghiêm ngặt. Nhưng có lệnh bài của Thừa tướng và cũng được căn dặn trước nên đoàn người nhanh chóng được đưa qua cửa. Lễ vật bị giữ lại, chỉ có Thái Mẫn và Bàng quản gia được vào nội điện triều đình:

- Tướng gia...

Bạch Thượng Khanh đang nói chuyện cùng ai đó. Thấy Bàng quản gia, hắn phát nhẹ tay ra hiệu. Người kia lập tức lùi đi:

- Tướng gia...

- Ủ.

Bạch Phượng Khanh lướt mắt qua Thái Mẫn. Nàng không mặc bộ quần áo hắc chuẩn bị, chỉ đơn thuần chiếc áo xanh nhạt thanh thoát như chính con người nàng. Mái tóc chỉ được trang điểm bằng chiếc trâm ngọc của Vũ đế. Hắn không biết, hôm nay Bàng quản gia đã hết lời nài nỉ song Thái Mẫn vẫn kiên quyết không khoác lên người bộ y phục lộng lẫy đó. Nàng vào cung chỉ bởi một mục đích liêu lĩnh, mong hoàng thượng có thể giúp ỳnh...

Bàng quản gia thấy lòng nhẹ hẫng khi Bạch Phượng Khanh không nhắc gì đến trang phục của Thái Mẫn. Hắn chỉ nhẹ nhàng:

- Người có thể ra ngoài. Ta sẽ cùng nàng vào trong.

- Tuân lệnh tướng gia!

Bàng quản gia vừa đi khuất. Thái Mẫn toan nói điều gì đó thì lại có người bước đến chỗ Bạch Phượng Khanh, nói nhỏ vào tai hắn. Nhìn nàng với vẻ phân vân đôi chút rồi sau đó hắn gọi một cung nữ đến gần:

- Thanh nhi...Đây là Thái phu nhân. Người ở đây hầu hạ nàng. Ta có việc phải vào trong bàn bạc.

- Tuân lệnh tướng gia...

Hoàng cung trong buổi lễ sinh thần khá vắng vẻ. Chỉ có vài vị trọng thần được mời dự tiệc vội vàng ra vào thi lễ. Vũ đế cũng xem đây là một cơ hội gặp gỡ chư hầu các nước. Lễ kéo dài ba ngày. Ngày thứ nhất, thứ hai là cùng các sứ quan trò chuyện dưới chính điện. Có rất nhiều hoạt động được đưa ra, bề ngoài như chỉ như để giải khuây song mục đích thực sự là phô trương thanh thế. Đoàn Bạch kỵ binh bách chiến bách thắng của Vũ đế cũng lần đầu tiên duyệt binh, bày trận trước mắt đông đảo mọi người.

Sân đình rộng lớn, quân ngũ chỉnh tề, trăm người như một. Sau hiệu lệnh, đội kỵ binh, cung binh, bộ binh nhép hàng ra vào, những cử động đều tằm tấp, không lỗi một nhịp dù chỉ là nhỏ nhất.

Chư hầu nín thở khi đám kỵ binh đông đảo bỗng rẽ sang hai bên. Một bóng đen đột ngột xuất hiện giữa vòng binh sĩ.

Con ngựa đen tuyền, phía trên là một dáng người ngời ngời khôi giáp. Chiếc áo sáng loáng, gương mặt thật được che khuất sau lớp mặt nạ nhưng vẫn tỏa ra khí thế bất phàm.

Ngựa phi rất nhanh, dường như lướt trên mặt đất. Thế mà người ấy vẫn ung dung thong thả. Bàn tay cầm cương khá hờ hững.

Đột ngột hắn nghiêng người sang một phía. Trên tay tự lúc nào đã xuất hiện một cây cung.

Mũi tên xé gió phóng thẳng lên bầu trời xanh thẳm. Một bóng đen nhỏ sa xuống sân.

Cây cung đã xuyên qua khoảng cách giữa hai chiếc lông vũ trên cánh chim, bắt chéo làm chim mất thăng bằng, rơi xuống. Không một thương tích, chim rơi xuống đất vẫn vẹn nguyên.

Vũ đế vẫn im lặng. Ngay khi người mang khôi giáp xuống ngựa, tiến tới thi lễ, hắn cũng chỉ nhẹ mỉm cười.

-Cám ơn Vũ tướng quân đã nhớ hôm nay là sinh thần của trẫm, không muốn sát sinh.

Vũ tướng quân là một cái tên khiến nhiều người rung động. Vị chiến thần tung hoành khắp nơi lại là một thanh niên trông có vẻ ốm yếu, mảnh khảnh thế sao?

Nhưng tài năng của hắn thì không thể chối cãi. Đây cũng chỉ là cách thức “khoe tài” của Vũ đế, qua đó đưa ra lời cảnh cáo đối với những thế lực đang lăm le ngoài bờ cõi. Mục đích đó, xem ra đã đạt thành một ít rồi.

Nhiều chư hầu có lẽ đã có phần chột dạ. Sứ thần Bắc quốc tỏ ra khá trầm ngâm.

Vũ đế nhếch môi.... Bắc quốc là cái gai trong mắt. Đẹp được chúng ít ra trong 10 năm nữa các chư hầu sẽ không dám nổi loạn. Từ phía biên giới binh lực của hắn vẫn tiếp tục chinh phạt một số quốc gia nhỏ khác, mở rộng lãnh thổ đất đai. Trong thời gian này, Vũ đế cần nhất là sự ổn định trong triều nội. Hắn không muốn mình có chút bận tâm gì khi đích thân lên lưng ngựa chỉ huy cuộc chiến với Bắc quốc tới đây.

Ngày lễ cuối cùng dùng để gặp mặt quần thần. Mọi nghi lễ do Nghi phi đứng ra chủ trì. Hậu điện được trang hoàng trang trọng nhưng vẫn vô cùng thanh nhã. Thái Mẫn lần đầu tiên đến những nơi này có chút choáng váng. Song nàng nhanh chóng trấn tĩnh. Một lát nữa thôi, được gặp hoàng thượng, có thể ...sẽ bị người trách phạt vì tội vô lễ, đánh đòn hay chém đầu cũng được...Chỉ cần...có chút hy vọng được trở về với tướng công và đệ đệ, Thái Mẫn vẫn muốn mạo hiểm một lần.

- Thái phu nhân!

Vạt áo Thái Mẫn bị giật nhẹ...Tỳ nữ bên cạnh nàng đã quỳ mọp xuống. Chỉ có Thái Mẫn vẫn đứng trơ trơ:

- Nương nương giá đáo. Chúng nô tỳ bái kiến nương nương...

Là một nương nương dung mạo vô cùng xinh đẹp. Lụa là gấm vóc cắt may khéo léo, mái tóc mượt mà giắt đầy trăm ngọc quý giá, tuy nhiên vượt lên trên sự xa hoa đó là khí chất tôn quý, cao ngạo của một người lớn lên trong nhung lụa ngọc ngà.

- Nương nương!

Thái Mẫn giật mình quỳ xuống. Cùng lúc là tiếng hô vang:

- Vô lễ...Người đầu...Bắt nàng ta đến chỗ nương nương.

Một vị nương nương cao quý, đương nhiên không vì sự vô tình của một người mà tức giận. Minh phi cũng vậy. Nàng chỉ muốn chứng tỏ uy thế của mình:

- Nương nương...nương nương tha tội - Tỳ nữ Tiểu Thanh vội vã dập đầu – Thái phu nhân là người của Thừa tướng đại nhân. Lần đầu vào cung, phu nhân không biết quy tắc, là lỗi của nô tỳ vô ý không nhắc nhở, xin nương nương tha tội cho...Xin nương nương tha tội cho!

Đánh chó phải kiêng mặt chủ....Huống gì là người được Thừa tướng đưa vào cung, thân phận không thể xem thường. Sắc mặt Minh phi dịu lại. Nàng lên tiếng:

- Thì ra nàng là người của Thừa tướng. Ta nghe nói, thừa tướng đại nhân có 3 vị phu nhân, không biết nàng là phu nhân nào?

- Thừa nương nương....- Thái Mẫn ngẩng mặt lên - Dân phụ không phải là vị phu nhân nào trong số đó. Dân phụ là Thái Mẫn, chỉ là một người bình thường...Dân phụ...

Có người bước lên nói nhỏ vào tai Minh phi. Đôi mày liễu cau lại, vẻ nhu hòa cũng dần mất đi, nàng ta nhìn thẳng vào Thái Mẫn:

- Ta cứ ngỡ biểu muội của ta phải thua dưới tay một mỹ nhân thiên hương quốc sắc thế nào...Ai ngờ...

- Thừa nương nương...Đã sắp đến giờ vào tiệc...Thỉnh nương nương...

Minh phi phẩy tay. Đoàn tùy tùng đi thẳng. Đợi họ khuất bóng, tiểu tỳ nữ mới dám đứng dậy, nhìn Thái Mẫn với vẻ dè dặt:

- Phu nhân....Đó là Minh phi, chủ của Ngân Cung. Đó cũng là biểu tỷ của Linh phu nhân ở dinh Thừa tướng.

- Vậy à?

Thái Mẫn có phần hoảng hốt. Minh phi đã có khí thế như vậy, thế còn hoàng thượng....Nàng sắp đối diện với một người hơn thế nhiều lần...Liệu...Liệu mọi chuyện có suôn sẻ không?

Đằng trước, Minh phi đi chậm lại, khẽ hỏi Nhữ nương đi cạnh bên mình:

- Người nói trong thư biểu muội có nói, nàng ta là kẻ đã có phu quân?
- Đúng vậy ạ...Phu nhân còn nhờ người, trong buổi tiệc nếu Thừa tướng đại nhân có ý xin lập nàng ta làm chính thất, mong nương nương ra mặt, công bố chuyện này trước triều thần.

Minh phi nhếch môi...Biểu muội là biểu muội, cũng phải xem việc vạch mặt này có lợi gì cho nàng không đã...Bạch Phượng Khanh đang là thừa tướng được hoàng đế tin cậy, công khai chuốc oán với hần là điều không nên. Chi bằng xem như đây là bí mật nhỏ nhỏ để khi cần có thể đưa ra uy hiếp...Hần dám mang nàng ta vào trong buổi tiệc quan trọng, chứng tỏ trong lòng Bạch Phượng Khanh, nữ tử này là người hần thực sự yêu.

- Nương nương...
- Cứ để xem tình hình thế nào đã....Ta ắt có cách của ta...

22. Chương 22: Cầu Xin

Buổi tiệc chính thức bắt đầu. Lời chúc tụng của các trọng thần khiến Vũ đế cảm thấy càng mệt mỏi. Tuy nhiên hần vẫn cạn rượu mừng cùng bọn họ...Càng uống lại càng tỉnh táo, càng uống lại càng nhớ...Một ước mơ viễn vông bỗng hiện ra trong đầu hần. Ly rượu quê nghèo của ngày hôn lễ, vẫn còn thấm ở đầu môi.

Từ đằng xa, Thái Mẫn vô cùng lo lắng. Nàng không biết là thê tử của các vị trọng thần tuy cũng được dự tiệc song không được gặp mặt hoàng thượng. Người tiếp họ là các phi tử của người.

Mạnh phi, Lục Phi, Thẩm phi, Minh phi, Phạm Phi đều có mặt đủ. Chỉ thiếu có Nghi phi.

Đó là một vết gợn trong lòng các nương nương tôn quý.... Nghi phi cũng là phi tử nhưng lại được hậu ái. Không chỉ được giao chủ trì buổi tiệc mà còn được ngồi cạnh hoàng thượng. Các đại thần ban đầu cũng tỏ vẻ phản đối song theo thời gian, họ đều nhận thấy nàng không chỉ tinh thông cầm kỳ thi họa mà còn thông minh, có những quyết sách giúp cho hoàng thượng rất nhiều trong việc trị quốc. Cùng với Bạch Phượng Khanh, Nghi phi đã trở thành nhân vật quan trọng bên cạnh hoàng đế.... Chỉ tiếc nàng là phi tử của thái tử trước đây, nếu không ngồi hoàng hậu ngoài Nghi phi không còn ai xứng đáng hơn.

Trong tiệc rượu, phu nhân ngồi bên cạnh Thái Mẫn chợt quay sang nàng, nhíu mày:

- Không biết vị phu nhân này...Người là nội tử của đại thần nào?

Tất cả mọi ánh mắt đều dồn vào Thái Mẫn. Đến đây đều là chính thất của các trọng thần. Thái Mẫn còn rất trẻ, trên người phục sức đơn giản, trông như một con chim sẻ nhỏ giữa bầy họa mi xinh đẹp. Mặt Thái Mẫn thoáng đỏ lên, ngập ngừng:

- Tôi...tôi là...
- Hoàng thượng truyền Thái phu nhân, thân thích của Thừa tướng đại nhân.

Mọi ánh mắt dõi theo chân Thái Mẫn....Là người của Thừa tướng đại nhân, sao đáng vẻ lại có vẻ quê mùa đến vậy, thua xa nhiều người có mặt tại đây?

Thái Mẫn bị triệu vào trong điện chính. Nàng đứng cách xa hoàng thượng....Xa hơn chút nữa, gương mặt Bạch Phượng Khanh nhàn nhạt ý cười.

- Dân phụ ngu muội...Dân phụ bái kiến hoàng thượng...

Giọng nói này...Vũ đế giật mình nhìn thẳng về phía trước. Người con gái quỳ mọp xuống đất, mặt cúi gằm. Khoảng cách khá xa nên hần không nhìn thấy rõ...Nhưng vóc người thì....Rất giống với nàng.

- Bệ hạ...
- Nghi phi lên tiếng. Giọng nàng thật nhẹ, không thân mật nhưng cũng chẳng lạnh lùng.
- Bệ hạ....Người sao vậy?

- Không có gì....- Vũ để khoát tay. Có lẽ trong đầu hắn đã có đầy âm thanh ấy, tự nhiên liên tưởng ra thôi.
- Nàng đứng lên đi! – Nghi phi dịu dàng- Ta đã nghe Bạch thừa tướng nói qua một số chuyện về nàng. Nàng hãy...

- Muôn tâu nương nương, muôn tâu hoàng thượng – Thái Mẫn không đợi Nghi phi nói hết câu vội cắt lời, dập đầu liên tục...Nàng quyết định rồi. Không nói sẽ không biết đến bao giờ mới có dịp tốt như vậy. Mặc kệ mọi ánh nhìn, giọng Thái Mẫn đã bình tĩnh hơn nhiều:

- Muôn tâu nương nương, muôn tâu hoàng thượng, dân phụ vốn sống ở Đông Thành. Dân phụ đã có tướng công. Hiện chàng không có tông tích...Thừa tướng là người đã giúp đỡ dân phụ....Dân phụ và thừa tướng không có quan hệ gì khác. Chỉ xin nương nương và hoàng thượng ban ơn cho dân phụ. Dân phụ chỉ muốn tìm tông tích của tướng công. Tên chàng là Du Lang...Du Lang...

Vũ để từ thần thờ đã trở nên ngơ ngẩn. Lần đầu tiên trong đời, hắn không kiềm nén được cảm xúc...Tay có chút run, tim thắt lại. Một cảm giác hạnh phúc khó kiềm được đang dâng lên, đầy ắp trong lòng.

Nụ cười của Bạch Phượng Khanh đã trở nên méo xệch. Vốn định sau buổi tiệc sẽ đưa vào trong gặp Vũ đế. Ngài cần giải tỏa tâm trạng, cần được những phút giây thanh thản. Không ngờ Nghi phi lại truyền nàng vào tận đây. Hoàng thượng bất ngờ, triều thần thì xôn xao. Trong khi Nghi phi vẫn bình thản. Giọng nói vẫn rất nhu hòa:

- Nàng cầu xin hoàng thượng và ta giúp nàng tìm tướng công. Hôm nay thừa tướng đại nhân lại dắt nàng vào trong điện, chứng minh quan hệ hai bên không tầm thường.... Ngài hoàn toàn có khả năng giúp nàng tìm phu quân, sao không nhờ cậy đến người?

Không ai dám lên tiếng. Nghi phi bình thường là người ít nói, hôm nay đích thân hỏi chuyện thần tử khiến triều thần vừa ngạc nhiên, lại cũng tò mò muốn biết, đằng sau đó chân tướng sự việc là thế nào đây:

- Muôn tâu nương nương....Là vì....

- Vì sao?

- Muôn tâu nương nương- Thái Mẫn đưa mắt sang phía Bạch Phượng Khanh...Nàng vẫn sợ, nhưng nếu không giải thích nguyên nhân sẽ mang tội nặng....Nàng cũng tự nhủ với mình.Mọi quan hệ, khúc mắc đều nên làm rõ...Thái Mẫn đã có phu quân, tuyệt đối sẽ không vì lý do gì khác mà bỏ quên chàng:

- Tâu nương nương và hoàng thượng....Là vì dân phụ nghe người trong phủ Thừa tướng bàn tán...Ngài đối xử tốt với dân phụ, thậm chí cho dân phụ ở biệt viện, không cho tiếp xúc với ai là vì ngài...ngài muốn lập dân phụ làm thê tử. Dân phụ lại không có cách gì phản kháng...Tung tích tướng công không rõ, chỉ dám to gan cầu xin hoàng thượng và nương nương....- Nàng lại hướng về phía Bạch Phượng Khanh mặt đang dần đổi sắc, sau đó tiếp tục dập đầu – Cầu xin hoàng thượng và nương nương dung tình truyền chỉ cho dân phụ ra khỏi thừa tướng phủ và tìm kiếm tung tích của tướng công. Chàng tên là Du Lang, chỉ là một người lương thiện ở quê nghèo...Chàng có chút võ công và là người tốt, rất tốt! Chàng không muốn làm hại ai cả. Dân phụ cầu xin hoàng thượng, nương nương thương tình cho phu thê dân phụ. Dân phụ đội ơn hoàng thượng, đội ơn nương nương suốt cả đời.

Bàn tay Vũ đế đặt trên ngai không đơn thuần chỉ là run rẩy nữa. Ngài đã không còn kiềm chế được cảm xúc. Trên đôi môi anh đào của Nghi phi thoáng hiện lên một nụ cười.

Trái tim nàng lại đau đớn như dao cắt. Hai con người yêu nhau gần trong gang tấc, chỉ còn cách vài bước chân là gặp mặt. Nàng không muốn họ cũng như mình bấy năm về trước. Thấy chàng hiên ngang giữa hàng quân ngũ, biết chàng đang nhìn theo mình mà lòng phải lạnh, phải tự nói với mình, chúng ta chỉ là xa lạ mà thôi.

Giọng nói của Lâm Nghi thoáng nhẹ như hơi thở khiến Vũ đế đang kích động tâm tình cũng chợt nhìn nàng:

-Nếu yêu nàng, nếu nhớ nàng thì đừng để nàng một mình thế nữa. Đừng để nàng phải đơn độc, đừng để nàng phải chờ đợi trong vô vọng...Đừng để nàng...không biết khi nào mới gặp được người ta.

Nghi phi đang nói với chính mình, có phải? Bấy giờ thì Vũ đế đã hiểu, tại sao có những kẻ thà buông bỏ mạng sống chứ không nỡ để người trong lòng chịu thêm một chút tổn thương.

Nghi phi không đợi Bạch Phượng Khanh giải thích. Nàng phất tay áo, gương mặt xinh đẹp bỗng trở nên tràn ngập ý cười:

- Ta hiểu rồi. Lương tổng giám đưa nàng ấy về Phượng Nghi cung chờ lệnh. Bây giờ là tiệc sinh thần của hoàng thượng, đừng để mất vui.

- Tuân lệnh nương nương...

Tâm trí Vũ đế cũng theo bóng người con gái ấy mà không yên ổn nữa. Rượu chỉ vài tuần cho có lệ, mắt không rời khỏi Phượng nghi cung.

Bạch Phượng Khanh cũng không kém phần bối rối. Tuy chủ ý của hắn hoàn toàn không phải như những gì Thái Mẫn đã hiểu lầm, song đối diện với ánh mắt dò hỏi lẫn tò mò của người khác, vẫn là không được tự nhiên.

Hai kẻ đứng đầu triều nội lại trở thành như thế...Chỉ vì một nàng thôn nữ quê nghèo. Nghi phi càng nghĩ lại càng không nén được nụ cười. Gương mặt nàng càng trở nên ngời ngời xuân sắc. Về tĩnh lặng thường ngày biến mất. Đóa phù dung bỗng thay hương đổi sắc, biến thành loài hoa anh túc lộng lẫy, quyến rũ hồn phách người nhìn, tưởng tỉnh mà lại hóa say.

23. Chương 23: Ý Đồ Của Nghi Phi

Trong chỉ một lúc, Nghi phi đã cười rất thoải mái. Là người hầu hạ thân tín, Lâm Nhữ mẫu cũng không nén được sự ngạc nhiên: - Nương nương, hôm nay người đã cười rất nhiều lần.

- Vậy à?

Nghi phi trầm mặc như một hồ nước xanh lặng lẽ. Phi tử được hoàng đế sủng ái thường kiêu ngạo song Nghi phi mỗi lần nhận lễ hậu từ hoàng thượng đều chỉ nhìn qua một lần. Ánh mắt không vui mừng, cũng không hành diện, sau đó cho người cất vào trong.

Người đọc sách, đánh đàn, hầu cờ, mài mực cùng hoàng thượng trong sự thản nhiên như thể đó là chuyện bình thường trong cuộc sống. Đối với lời gièm pha, ganh ghét từ các phi tử khác cũng không để ý. Vậy mà hôm nay Nghi phi lại mỉm cười, còn cười rất tự nhiên:

- Trông lạ lắm sao?

- Không...không ạ!- Nhữ mẫu xoa tay- Nương nương cười rất đẹp...Nô tỳ mong nương nương cứ luôn vui vẻ như thế.

Đã lâu lắm rồi, Nghi phi không cười. Năm nay nàng 27 tuổi, nhan sắc càng lúc càng mặn mà, rực rỡ nhưng trái tim Nghi phi lại như đã chết tự lâu rồi. Người chết thì vốn đâu vui vẻ, cũng chẳng cần màng đến thế nào là cười, là khóc cõi nhân gian.

Nàng sống đây chỉ vì một lời đã hứa. Ai đó từng đưa tay lên má Lâm Nghi lau vội dòng nước mắt. Chỉ vì tiếng “Đừng khóc” từ người ấy mà Nghi phi đã sống, đã chấp nhận chuỗi ngày bình lặng này suốt bấy nhiêu năm.

Tiệc tàn...Vũ đế nhanh chóng rời khỏi đại điện. Có lẽ là về Phượng Nghi cung.

Bạch Phượng Khanh đi về hướng nàng, vòng tay thi lễ:

- Tham kiến nương nương.

- Bình thân...

- Nương nương không về Phượng Nghi cung sao? Bệ hạ vừa mới khởi giá.

- Không phải đến gặp ta. Khanh thừa biết mà...

Bạch Phượng Khanh khựng lại. Nghi phi tĩnh lặng như một hồ nước. Bây giờ vẫn thế, thong dong, yên tĩnh, không biết phía dưới có những vực xoáy ngầm không?

- Nương nương hoàn toàn có thể đợi tan tiệc, sau đó nói cho hoàng thượng biết, để người...

- Nếu vậy ta làm sao thấy được khanh và hoàng thượng đã thay đổi thế nào chứ? Bấy năm qua ta cứ ngỡ sẽ không bao giờ gặp lại hai đệ đệ mà ta yêu quý nữa. Cũng may, thời gian đúng là đã làm hai người thay đổi nhưng cũng không hẳn là thay đổi hoàn toàn.

Nghi phi lớn hơn Vũ đế 3 tuổi, Bạch Phượng Khanh 4 tuổi. Thử nhỏ, cả 3 người đã cùng gặp nhau ở một điểm chung:

- Đàn ông các người thường rất ích kỷ.... Chỉ biết mang tâm trạng mình ra để áp đặt cho người khác. Trời sinh chúng tôi là nhi nữ, cứ phải im lặng mà chịu đựng, hoang mang không biết chuyện gì đã xảy ra. Ta chỉ muốn cô nương ấy nói lên tâm tình của mình cho hoàng thượng biết...Đệ cũng vậy, tuy là đệ không cố ý song đôi khi sự suy nghĩ theo ý mình của đệ, vô tình sẽ làm hại người ta.

Nghi phi quay sang Nhũ nương, cười nhẹ:

- Chúng ta đến điện Thái mẫu. Hôm nay không cần về Phượng Nghi cung.

Điện Thái Mẫu là nơi đã được dựng nên dành riêng cho Nghi phi mỗi lần cầu nguyện. Nàng chỉ cảm thấy bình an ở đó. Chỉ nơi ấy mới không có những ánh mắt dò theo đầy hiểm nghi, tị hiềm, oán ghét. Chỉ nơi đó Nghi phi mới được thả hồn về chốn xưa kỉ niệm, toàn tâm toàn ý nhớ về một người...

Chúng ta có bao lần bên nhau đâu nhỉ? Đa số toàn là xa cách. Chỉ toàn là ta nhìn trời mong nhớ. Chỉ là ta đến điện cầu xin Bồ tát, xin người phù hộ cho chàng luôn được bình an.

Thời gian đẹp đẽ nhất của một đôi tình nhân, chúng ta cũng không hề có. Ta cũng chưa từng được chân chính gói đầu trên vùng ngực rộng của chàng.

Nghi phi dừng lại...Tim nàng hôm nay bỗng dưng đau quá. Đau đến nghẹt thở. Đau vì bóng hình người xưa trở lại. Hay vì đang luyến tiếc. Tình yêu của nàng, sao chẳng có gì là tốt đẹp để mà nhớ, điều để lại chỉ là những nỗi đau.

-Tham kiến hoàng thượng.

Từ xa, Vũ đế đang trầm ngâm đứng đấy. Con đường đến Phượng Nghi cung đúng là ở lối này.

-Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.

Nghi phi cũng cúi xuống hành lễ. Đôi mắt nàng hiện lên rõ ràng câu hỏi :” Tại sao giờ người vẫn còn đây?”

-Lui xuống đi!

Hắn phát tay. Tùyn từng đều lui xuống. Cả Lâm nhũ mẫu cũng rời khỏi Nghi phi.

-Lâm Nghi tỷ.

Lâm Nghi là tỷ tỷ. Còn Thương Vũ, mãi mãi chỉ là một đệ đệ với lời hứa sẽ bảo vệ và che chở cho nàng. Chỉ tiếc rằng lời hứa ấy chưa thể thực hiện được. Chỉ có Lâm Nghi đã mất đi nhiều thứ vì ngôi vị của Vũ đế ngày nay.

-Đệ không đến Phượng nghi cung sao?

-Đệ không biết nữa. Đệ rất muốn đến đó. Nhưng đệ lại sợ. Đệ không phải là Du Lang của nàng. Đệ là Vũ đế. Đệ không thể chỉ sống cho nàng và đệ. Đệ không thể cho nàng một cuộc sống bình thường.

Là nữ nhân của đế vương là thế. Nương tử của một thường dân chỉ cần chăm lo cơm áo gạo tiền là đủ. Nữ nhân của đế vương, cơm áo không quan trọng. Cái giá họ phải trả có thể là cả cuộc đời nơi chốn thâm cung.

-Đệ chỉ nghĩ như thế. Mẫn nhi nghĩ thế nào, đệ đã từng hỏi nàng chưa?

Lừa nàng, xưng là Du Lang cũng là Vũ đế. Một mình ra đi để nàng sống trong tuyệt vọng và chờ đợi cũng là Vũ đế. Hạnh phúc Du Lang cho Thái Mẫn quá ít nhưng những gì Vũ đế gây cho nàng lại thực sự quá sâu.

-Tỷ vẫn nghĩ...Nếu ngày xưa tỷ không nghĩ nhiều quá vậy thì chàng và tỷ liệu có phải như bây giờ? Tỷ nghĩ quá nhiều cho người khác, cho bản thân phụ mẫu tỷ, nhưng tỷ hình như chưa bao giờ nghĩ cho chàng. Khi tỷ muốn làm gì đó cho chàng thì chàng đã vùi sâu dưới ba tấc đất. Đệ có muốn Thái Mẫn rồi sẽ giống như chàng vậy, chưa bao giờ được hỏi, thật ra điều mà chúng ta nghĩ là tốt cho họ, có thực sự sẽ là điều làm họ vui không?

Vũ đế không hề chấn động. Nhưng thâm tâm đã không còn do dự nữa. Hắn đã có thể dứt khoát bước về phía trước, đã có thể không cần nghĩ quá nhiều nữa, toàn tâm toàn ý vì người mình yêu mà suy nghĩ một lần.

Đến lượt Nghi phi thờ thần. Nàng không biết, trong một góc khuất tầm nhìn khác, một ánh mắt không rời khỏi dáng vóc cô đơn nhỏ bé đó. Người khác chỉ nhìn thấy Nghi phi thần nhiên lãnh đạm, có ai biết, con người lạnh lùng ấy, thực ra đã bao lần ngủ thiếp đi trong nước mắt...Đã bao lần ngồi ngẩn ra ngắm hoàng hôn đi rồi lại đến, thầm tự hỏi, không biết bao giờ mình mới được giải thoát khỏi nỗi cô đơn đang đè nặng lấy đời mình?

24. Chương 24: Mẫn Phu Nhân

Kể từ lúc Lương tổng giám đưa Thái Mẫn đến Phụng Nghi cung, dẫn nàng vào trong một căn phòng rộng sau đó lui ra ngoài, Thái Mẫn đã cảm thấy vô cùng bất an. Nàng sợ...Hoàng thượng và nương nương có để ý tới lời mình không nhỉ? Thừa tướng dù sao cũng là một trọng thần nơi triều nội, còn Thái Mẫn chỉ là một dân phụ bình thường. Chờ đợi bao giờ cũng đáng sợ, và bao giờ cũng kéo dài thật là lâu.

Cuối cùng cánh cửa phòng bị xô bật bởi một lực rất mạnh. Thái Mẫn đang rót chung trà cũng giật mình buông rơi chén. Tim nàng như muốn ngừng đập, sững sờ:

- Tướng...tướng công!

Vũ đế đang giang rộng hai tay chờ đợi. Thái Mẫn lao thẳng vào lòng hắn, vùi mặt vào ngực Vũ đế. Nước mắt tuôn dài trên má. Nàng nức nở, giọng lạc đi:

- Tướng công...Sao chàng đi mà không nói với thiếp một lời nào vậy? Thiếp sợ lắm...Thiếp sợ tướng công gặp chuyện gì đó. Thiếp sợ lắm...Chàng đừng bỏ thiếp mà đi nữa. Chúng ta đừng xa nhau nữa tướng công...

Lòng Vũ đế như có ai vò ai xé. Hắn sợ nhất là những dòng nước mắt ngày ly biệt. Như ngày xưa, từng chứng kiến một người con gái đứng trên thành nhìn theo đoàn quân chinh phạt....Cũng trên tòa thành đó, cũng người con gái ấy bước những bước vội vàng ra trường thành chờ đợi, nhưng người về rồi cũng thành một cái xác không hồn.

Bởi những dòng nước mắt và nỗi đau của sự chia ly ấy, Vũ đế không thích có ai tiễn đưa hay từ biệt. Hắn chỉ muốn một mình ra đi trong lặng lẽ, một mình gặm nhấm nỗi cô đơn.

- Tướng công...

- Không khóc nữa- Vũ đế lau nước mắt cho Thái Mẫn- Từ nay đừng có khóc nữa. Ta sợ nhất là nước mắt của nàng.

Thái Mẫn lại vòng tay ôm chặt hắn. Nàng đang hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Đầu óc cứ lâng lâng, bay bổng, không nhớ tới thực tế. Tại sao Du Lang lại ở đây? Đây là Phụng Nghi cung. Hình như là nơi ở của nương nương. Chàng sao lại tự do vào ra được? Du Lang...Chàng thực sự là ai?

- Tướng công!

- Hửm?

- Tướng công!

- Ừ!

- Tướng công!

Thái Mẫn cứ muốn gọi hoài, gọi mãi...Vũ đế phì cười:

- Ừ...

- Chàng ở đây là thật, có phải không?

- Ừ. Là thật.

- Thiếp không có nằm mơ phải không?

- Nàng không nằm mơ.

- Chàng sẽ không bỏ thiếp mà đi nữa, phải không?

Đôi mắt với ánh nhìn trong veo. Vũ đế đã gạt nằng quá nhiều. Hắn không muốn thêm lần nữa gạt nằng:

- Ta không chắc chắn điều đó được. Có thể ngày mai, vài ngày nữa hay vài tháng nữa ta sẽ lên đường sang Bắc quốc. Chúng ta và bọn chúng không thể đợi trời chung được. Ta sợ... Cũng có thể lâu lắm mới trở về.

- Tướng công?

Bắc quốc....nghĩa là đánh trận. Đầu óc Thái Mẫn đang từ từ hoạt động. Nàng lùi lại một chút, giọng đã có chút run run:

- Chàng....chàng thực sự là ai? Chàng là ai ?

- Ta không phải là Du Lang. Ta tên thật là Thương Vũ, sau khi phụ hoàng ta là Văn đế băng hà, ta đã lên nối ngôi của người, xưng là Vũ đế. Từ lúc lên ngôi đến nay là đã bảy năm...

Vũ đế...Thương Vũ...Tất cả trở nên hỗn loạn. Tay chân Thái Mẫn tựa hồ vô lực. Chàng không phải là Du Lang, người khách thương hồ phiêu bạt. Thân phận thực sự của chàng là một ông vua.

Chỉ mới ở dinh Thừa tướng, chỉ mới có 3 phu nhân mà sự tình đã vô cùng phức tạp. Tị hiềm, ganh ghét...Thủ đoạn...Thái Mẫn từng rùng mình khi nghe nói tới điều đó. Làm nương tử cho Vũ đế, những phi tử ấy...sẽ còn đáng sợ đến thế nào.

- Chàng...chàng gạt thiếp.Tại sao chàng không nói....?- Thái Mẫn lại bật khóc - Chàng không nói từ đầu cho thiếp biết.... Thiếp không muốn làm thiếp cho người ta. Thiếp chỉ muốn hai vợ chồng sống bên nhau vui vẻ. Thiếp không cần chàng làm hoàng đế gì cả. Du Lang...Thiếp chỉ muốn làm thê tử của Du Lang, cùng chàng và đệ đệ sống hết kiếp này. Chàng....

Phản ứng của Thái Mẫn không ngoài tầm dự liệu của Vũ đế. Hắn cũng từng suy nghĩ bao nhiêu biện pháp. Nhưng giây phút nàng xuất hiện trước mắt, trong lòng Vũ đế chỉ còn lại một giải pháp duy nhất.... Thái Mẫn! Nếu số mệnh đã gắn chặt hai ta như thế, hắn là vua một nước, hắn sẽ không ngần ngại giữ nàng lại bên mình:

- Ta gạt nằng...Đúng vậy. Nhưng bây giờ ta không muốn gạt nằng nữa- Hắn nắm lấy hai vai Thái Mẫn, ép nàng đối diện với mình- Ta là Vũ đế. Từ ngày hôm nay nàng là thê tử của hoàng đế. Trọn cuộc đời này,nàng không được rời khỏi ta một bước. Đó là số mệnh của Thái Mẫn. Nàng, từ nay sẽ là Mẫn phu nhân.

Trong cung, hoàng đế là tối cao, nhiệm vụ của hậu cung là phục vụ cho người vui vẻ. Phi tử chính là một trong những thứ mang niềm vui lớn nhất đến cho hoàng đế, cũng là vị trí mơ ước của bao nhiêu cô gái, từ thiên kim tiểu thư sang cả cho đến những dân nữ bình thường.

Một khi đã trở thành phi tử, vẫn phải chịu sự phân biệt thân phận khác. Nếu là phi tử được tiên đế chỉ hôn sẽ được phong làm Chính phi, sau khi thái tử lên ngôi lập tức gia phong hoàng hậu. Bên cạnh đó hoàng đế cũng có nhiều phi tử là con gái của các trọng thần, công chúa láng giềng khác. Các nàng được phong Phi, có cung điện và người hầu, kẻ hạ riêng biệt. Thấp hơn nữa là các phu nhân có xuất thân “không tôn quý” lọt vào mắt xanh hoàng đế. Số người này có địa vị thấp nhất trong hàng phi tử, dù có được nhà vua đam mê, sủng ái cũng khó được phong “phi”, nói gì là ngôi hoàng hậu trên cao.

Vũ đế chưa có chính phi kết tóc, những phi tử đa số đều là do các đại thần tiến cung hoặc láng giềng cầu thân. Hắn cũng không đam mê sắc dục, thời gian chủ yếu để xử lý chính sự và ra trận nên danh hiệu phu nhân chưa có một ai....Thái Mẫn là người đầu tiên, cũng là duy nhất được đích thân Vũ đế sai người ban chiếu, ngay trong đêm thu dọn Bích Lân Các làm nơi ở cho nàng.

Từ nay Thái Mẫn đã là Mẫn phu nhân, được ban cho tỳ nữ Tiểu Thanh làm người thân cận. Trang phục mang đến cho nàng là những cung trang lộng lẫy, trâm ngọc, trang sức lấp lánh. Đối với dân thường mà nói, điều này giống như một giấc mơ.

Chỉ là....Thái Mẫn không mong mình trở thành nhân vật chính trong giấc mơ sang cả đó. Trước mắt nàng, không còn có một tướng công Du Lang tuy lặng lẽ nhưng chưa bao giờ rời mắt khỏi mình một khắc. Chàng tôn nghiêm, oai vệ. Chàng là hoàng đế. Chàng không thuộc về riêng Thái Mẫn. Nàng chẳng muốn làm thiếp của người, càng không muốn chia sẻ tình cảm với ai.

-Phu nhân.

Tiếng gọi của Tiểu Thanh vang lên, đánh thức Thái Mẫn khỏi mơ suy nghĩ mông lung ấy. Nhận ra người quen cũ, nàng vội vã đỡ Tiểu Thanh đứng dậy, giọng nói đã có chút sinh khí, trở nên vui vẻ hẳn lên:

- Muội đứng dậy đi! Là ta mà....Không cần quỳ lạy đâu.... Muội...

Tiểu Thanh vẫn phủ phục dưới đất. Phạm phó tổng giám liền đỡ lời:

- Phu nhân...Tiểu Thanh là người hầu kẻ hạ của người. Tôn ti trật tự trong cung là điều không thể tùy tiện phá bỏ. Nếu người không cho phép bình thân, trợn đời nàng ấy sẽ quỳ ở đó.

- Bình thân?

- Vâng...Phu nhân phải nói “Bình thân!”.

Những ngôn từ đầy xa lạ, trong cuộc sống trước đây của Thái Mẫn chưa hề có. Đây là cung điện, Du Lang là Vũ đế. Là vua. Còn nàng, chỉ là một trong những người phụ nữ của vua chúa, phải nhìn tâm trạng của người mà sống. Từ nay dù lòng có hờn ghen, khó chịu cũng không được thể hiện ra mặt. Dù chàng có chung chăn gối cùng người khác, mình vẫn phải mỉm cười, vẫn phải chờ được hưởng ơn mưa móc của chàng.

Mắt Thái Mẫn cay xè. Đêm qua, nàng đã vùng tay ra khỏi vòng ôm của Vũ đế. Nàng chưa thể chấp nhận được sự thật ấy. Dù nó có thật, dù nó không thể thay đổi nữa rồi.

- Phu nhân!

Phạm phó tổng giám lại lên tiếng nhắc nhở. Thái Mẫn giật mình, quay về hướng Tiểu Thanh:

- Bình thân!

- Nô tỳ tuân mệnh phu nhân.

- Phu nhân- Lương tổng giám lại dâng lên một hộp gỗ chạm khắc tinh xảo cho Thái Mẫn- Đây là hoàng thượng ban cho phu nhân. Tiểu Thanh sẽ giúp người trang điểm, sau đó đến vấn an các vị nương nương khác.

Vấn an các vị nương nương? Nghĩa là đi gặp các phi tử hôm qua của hoàng thượng...Thái Mẫn không thích họ và nàng biết, họ cũng chẳng thích nàng:

- Tôi không đi...

- Phu nhân! Đây là phép tắc trong cung. Phu nhân có vị trí thấp hơn, phải đến vấn an người đến trước. Các vị nương nương...

- Tôi không muốn làm phu nhân gì đó - Thái Mẫn ngắt ngang lời- Tôi không muốn đi đâu cả.

Nàng bỏ vào trong, mặc cho Lương- Phạm hai người coi sóc mọi chuyện trong hậu cung chỉ còn biết ngơ ngác nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên họ gặp trường hợp, một vị phu nhân đến từ dân dã lại từ chối vấn an các nương nương khác.

Lương tổng giám trấn tĩnh lại ngay, quay sang Tiểu Thanh:

- Người vào hầu hạ phu nhân đi!

- Dạ...

Ông ta lại quay sang Phạm phó tổng giám, tiếp tục phân phó:

- Còn người...Mau báo cho Nghi phi nương nương, nói rằng...nói rằng Thái phu nhân trong người không khỏe, xin miễn việc vãn an, sẽ đến ngay vào ngày khác.

- Dạ...

Phạm phó tổng giám đã đi rồi, Lương tổng giám mới sực nhớ ra...Đêm qua hoàng thượng đã đến Bích Lân Các, cùng Thái phu nhân cả một đêm.... Bây giờ lại nói là Thái phu nhân không khỏe, không biết có làm các vị nương nương khác buồn lòng không? Hoàng thượng lâu lắm rồi bận việc chính sự, cũng không đến cung nào. Sáng ra cũng không buộc người mang thuốc cho phu nhân như những lần ghé qua các cung khác trước đây. Làm người hầu hạ lâu năm trong cung, ông biết đó là một biệt đãi không phải ai cũng có. Ánh mắt hoàng thượng nhìn Thái phu nhân cũng rất khác....Điều này đối với các phi tử sẽ là một mối đe dọa ngày một lớn dần.

Người được sủng không hẳn là phúc....Làm thân nô tài dù muốn dù không cũng phải để ý hầu hạ, không nên làm trái ý vị nương nương hay phu nhân nào. Quả là chuyện không đơn giản, khiến một người trải qua gần cả đời người trong hậu cung như Lương tổng giám còn phải đắn đo, suy nghĩ thật nhiều.

25. Chương 25: Hình Bóng Mịt Mờ

Nghe Lương Tổng giám báo lại, gương mặt các phi tử đều thay đổi. Chỉ có Nghi phi vẫn chậm rãi cầm chung trà lên uống. Nàng còn bình thản nói với nhũ nương: - Trà này không ngon bằng Hiến Tĩnh. Ngày mai bảo pha trà Hiến Tĩnh thôi.

- Dạ..Nương nương...

- Tỷ tỷ!

Các phi tử đều hướng về phía Nghi phi. Mạnh phi lên tiếng trước:

- Chỉ là một phu nhân bé nhỏ mà đã lên mặt vậy. Tỷ tỷ xem, nếu sau này nàng ta được bệ hạ sủng ái, còn lên mặt đến chừng nào?

- Đúng đó tỷ tỷ - Một phi tử khác xen vào- Tỷ tỷ phải...

- Có lẽ nàng ấy bệnh thật- Nghi phi bình thản- Các muội cũng đừng để tâm quá. Không nên để chuyện hậu cung làm phiền đến bệ hạ. Làm phi tử, nếu không thể gánh cùng người thì đừng có gieo phiền phức cho người.

Nghi phi thông thả đứng dậy, nhẹ nhàng:

- Ta phải về Phượng Nghi cung. Các muội cũng nghỉ ngơi sớm đi!

Nghi phi rời khỏi ngự viên một đoạn, Nhũ nương mới dám lên tiếng hỏi nàng:

- Nương nương....Chúng ta về Phượng Nghi cung thật sao?

- Ừ. Về Phượng Nghi cung thôi...

- Nhưng các nương nương sẽ...

- Họ làm gì là chuyện của họ. Ta không muốn quản nữa. Hơn nữa, nếu cứ tiếp tục quản chuyện của Mẫn phu nhân, sẽ phải quản cả đời. Nàng ấy...

Không thuộc về cuộc sống đầy phức tạp này. Một cô gái bé nhỏ giữa sân triều dám chỉ tội thừa tướng bắt giữ mình, cầu xin sự giúp đỡ từ hoàng thượng, chứng tỏ nàng không phải là cô gái cần che chở. Nếu Thái Mẫn...có thể không cần sự che chở của bệ hạ mà vẫn tồn tại được trong cung, nàng ấy có thể sẽ...sẽ làm được nhiều hơn Nghi phi bây giờ nữa. Lúc đó, nàng sẽ...sẽ không cần làm tròn lời hứa với ai đấy nữa. Nàng có thể nhắm mắt và giải thoát, không còn phải đau khổ trên đời.

- Nương nương!

-

- Nương nương....!

Nhũ nương lại phải lớn tiếng gọi. Hôm nay Nghi phi rất lạ. Bà đã theo nàng một quãng đường dài đến vậy, chứng kiến bao cột mốc trong cuộc đời nàng.

Từ khi xuất giá, nàng chỉ mới có mười sáu tuổi. Bốn năm trong cung, tiểu thư Lâm Nghi dù được phong Chính phi nhưng không được đại hoàng tử thương yêu, sau đó xảy ra biến loạn. Đại nhân đã có thư vào cung cho nương nương, bảo nàng phải giữ gìn thân ngọc, có thể xin xuất gia đầu Phật sau khi tân đế lên ngôi.

Song, mọi chuyện nằm ngoài dự đoán, Lâm Nghi được phong Nghi phi, tiếp tục làm vợ của hoàng đế mới, trước đây vốn là đệ đệ của phu quân nàng. Đối với Lâm đại nhân, đó là một sự sỉ nhục lớn. Người kiên quyết không nhận phong quan của Vũ đế. Ngôi Quốc trưởng và những ưu đãi dành cho hoàng tộc ấy như một gánh nặng trên vai ông. Đứa con gái Lâm Nghi trở thành kẻ bất hiếu trong mắt người cha. Khi nàng trở về thăm nhà, đại nhân kiên quyết không cho Nghi phi bước chân vào phòng mình thăm viếng. Với ngài, đứa con ấy đã chết rồi.

Nghi phi không van xin hay giải thích gì cả. Nàng chỉ xin Lâm mẫu giữ gìn thân thể, chăm lo cho phụ thân. Sau đó xin phép cho Nhũ nương theo nàng vào cung...Rồi cứ thế mà đi!

Từ đó đến nay đã bảy năm, Nghi phi vẫn là Nghi phi. Hoàng thượng và nàng tương kính như tân. Nhưng người cũng chưa khi nào chung chăn gối cùng Nghi phi. Những hôm ở lại Phụng Nghi cung, sau khi bàn bạc nhiều chuyện, người thường ở lại đọc sách trong phòng, còn Nghi phi lui vào trong sau khi sai kẻ hầu hạ mang ra cho ngài tách trà.

Quan hệ đó không ai biết....Bây giờ đột nhiên xuất hiện một Thái phu nhân nghe nói là được hoàng thượng thương yêu hết mực. Nương nương lại cho nàng ta ở lại Phụng Nghi cung cùng bề hạ. Nàng ta chưa có địa vị gì đã tỏ ra thế của người được sủng. Nương nương lạnh lùng như thế, không phải sớm muộn cũng bị hoàng thượng lạnh nhạt bỏ rơi sao? Càng nghĩ, bà càng lo cho chủ nhân của mình.

Nghi phi phải sau tiếng gọi thứ hai mới hoàn toàn định thần lại. Nàng thần nhiên:

- Có chuyện gì sao?

- Nương nương...Chúng ta đã đi quá đường. Ngã này không phải về Phụng Nghi cung.

- À...

Nghi phi sững lại....Cùng lúc đó, lại có nội gián gần như đi như chạy lướt qua. Ai cũng tỏ vẻ hốt hải. Có cả Phạm phó giám. Nhũ nương vội hỏi ngay:

- Phạm phó giám!

Nhận ra Nghi phi, Phạm phó giám vội ngừng lại, quỳ xuống thi lễ:

- Nô tài khấu kiến nương nương...

- Bình thân...Có chuyện gì?

- Tâu nương nương....Các vị nương nương vừa rồi sang Bích Lân các, nói là muốn thăm bệnh Thái phu nhân. Thái phu nhân không tiếp nên...nên có xảy ra chút chuyện. Phạm phi nóng tính, đã xông vào trong. Sau đó thì hoàng thượng đến. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên thế nào?

- Tâu nương nương...Hoàng thượng vừa đến, trong cung đột nhiên có thích khách...Do là Bích Lân Các còn ít người canh giữ nên...nên chúng mới có cơ hội lộng hành...Sau đó nghe nói là thích khách tấn công Thái phu nhân. Hoàng thượng đã...

Máu...Ký ức bỗng nhiên quay về. Trong một buổi chiều mưa ấy, một vòng ôm mạnh mẽ ngăn lấy đòn roi đổ xuống thân thể Lâm Nghi. Người trên người nàng, miệng ứa máu nhưng kiên quyết không buông tay. Nghi phi rất ít khi khóc. Đó là lần đầu tiên trong đời nàng rơi lệ về một người khác phái...Người đã...

- Người đã sao?

- Hoàng thượng có thần tiên phù hộ nên không sao ạ! Chỉ bị thương...Thái y đã bó thuốc cho người rồi.

Chân Nghi phi không theo điều khiển của thân thể nữa. Mỗi lần xúc động thì tay nàng lại lạnh như băng giá. Không hiểu tại sao dạo này Nghi phi lại thường nhớ về chuyện cũ...Chuyện đã qua bao năm tháng, sao bây giờ lại như mới hôm qua?

26. Chương 26: Chuyện Cũ - Chuyện Nay

Bích Lâm Các bỗng nhiên có loạn. Vũ đế nhận ra mình đã thay đổi. Hắn cũng đang giống như những kẻ vương giả trước đây mình từng chế giễu. Mọi lý trí, mọi sự kềm chế đều phải buông xuống vì sóng mắt mỹ nhân.

Thái Mẫn không chấp nhận được chuyện hắn là Vũ đế. Nàng gạt tay hắn, lạnh lùng quay mặt. Nếu là một cô gái khác, nếu là trong một trường hợp khác, chắc chắn Vũ đế không ngần ngại cho nàng ta một sự dạy dỗ. Hắn là đế vương, chỉ có hắn giận dữ cùng người khác, có ai dám chống đối ý vua đâu.

Thế mà cả buổi sáng Vũ đế cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Đầu óc không tập trung đến việc gì cả. Hắn lo sợ với bản tính của Thái Mẫn, thêm những ganh tị chốn hậu cung kia nữa, nàng sẽ xảy ra chuyện. Thân phận của Thái Mẫn, dù sao cũng chỉ là một phu nhân nhỏ nòi, sức làm sao có thể chống lại cùng các phi tử, bề ngoài như ngọc, miệng lưỡi ngọt ngào nhưng bên trong chứa đầy dao kiếm.

Cuối cùng hắn cũng không dần được, cũng phải đến Bích Lâm Các. Vừa kịp lúc, khi mới đến thì...

Một lưỡi dao bén ngọt phóng tới, Vũ đế chỉ kịp xô Thái Mẫn ra. Cũng may là hắn tập luyện võ công thường xuyên, trong phút sinh tử đã kịp đánh mạnh vào tay tên thích khách. Vết thương chệch qua tim, Vũ đế thoát nạn trong gang tấc. Tuy là thương tích không nhẹ nhưng cũng là một điều may.

Thái Mẫn ngồi trên giường, tay không ngừng chạm mồ hôi trên trán hắn. Mối Vũ đế nhợt nhạt, sắc mặt trắng bệch. Tuy nhiên tay hắn vẫn không rời khỏi tay nàng.

- Tướng công...Tướng công...

Mọi giận hờn trong lòng không còn nữa. Tình yêu của một người đàn ông dành cho nữ tử đáng giá hơn tất cả châu báu ngọc ngà trên thế gian này. Thái Mẫn có được, dù phải chịu đựng thêm gì đi nữa cũng không quan trọng... Dù chàng có là Du Lang hay Vũ đế, đó cũng là tướng công của nàng.

- Mẫn nhi...Ta không sao. Không sao đâu. Đừng khóc...Đừng khóc!

Ta đã làm cho nàng khóc và sẽ tiếp tục làm cho nàng khóc nữa. Nhưng nhìn thấy Thái Mẫn đau lòng rơi lệ, lòng Vũ đế rất đau. Trọn đời này với ngôi thiên tử, có lẽ sẽ còn nhiều chông gai đang chờ nàng phía trước. Thái Mẫn của hắn, nàng không thuộc về hoàng cung tráng lệ nhưng bên trong chứa đầy dao kiếm này.

- Tâu hoàng thượng...Các nương nương vẫn ở bên ngoài chờ bệ kiến.

- Không cần đâu - Vũ đế xua tay, cổ rướn người ngồi dậy - Nói với các nàng ấy là ta không sao, hãy mau về cung nghỉ ngơi đi!

- Nhưng tâu hoàng thượng...Các vị nương nương...

- Từ bao giờ lời nói của ta đã không có giá trị bằng các vị nương nương vậy?- Vũ Đế nghiêm giọng khiến đám nội giám hoảng sợ, vội quỳ sụp xuống - Mau đi truyền!

- Tuân lệnh hoàng thượng.

- Đừng nên như vậy, tâu bệ hạ...- Nghi phi từ tốn bước vào - Thần thiếp mạn phép chưa thông tri đã vào thăm viếng. Bệ hạ vạn an!

....Nghi phi trong lòng Vũ đế có một vị trí rất quan trọng. Không hẳn là tri kỷ, cũng không phải là sự ái mộ của vẻ bề ngoài thu hút. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nghi phi, kèm theo là sự thất thối vì chiếc áo Vũ đế đang mặc bỗng nhiên bị rách một đường dài.

Nghi phi lúc đó còn là Lâm Nghi tiểu thư đã nhẹ nhàng đến gần bên hần. Nàng là thiên kim của Thừa tướng tinh thông cầm kỳ thi họa. Tuy mới 13 tuổi song Lâm Nghi đã là một mỹ nhân tuyệt thế. Bàn tay búp măng thon thả lên xuống, trong phút chốc đã trả chiếc áo trở lại nguyên vẹn hình dáng ban đầu:

- Tỷ cũng là con thứ thiếp như đệ vậy. Tên tỷ là Lâm Nghi, từ nay chúng ta là tỷ đệ.... Đệ phải cố gắng mạnh mẽ hơn.... Tỷ chờ đệ, đệ sẽ nhất định bảo vệ cho tỷ, có được không?

Một cô nương 13 tuổi nói chuyện với đứa bé 10 tuổi. Lời nói ấy cũng chỉ là cơn gió. Nàng cũng đơn giản là muốn an ủi hần. Thế mà 7 năm sau, Vũ đế vẫn nhớ. Máu của hoàng huynh nhuộm đỏ lưới gươm của hần.... Nàng mặc chiếc áo choàng đen sẫm như trời đêm, nổi bật giữa nền tuyết trắng. Trên tay nàng là ngọn chủy thủ. Nụ cười điểm trên gương mặt, đẹp như một đóa hoa.

- Đệ đã lớn rồi, Thương Vũ...

- Đệ đã hứa sẽ che chở cho tỷ.

- Tỷ không cần nữa. Tỷ không cần ai che chở nữa.

Nàng đã mất đi tất cả. Ngôi vị vương phi vốn không quan trọng. Người đàn ông nằm giữa tuyết cũng không hề quan trọng với nàng. Chỉ có...Chỉ có một người...Nhưng người ta cũng đã bỏ nàng đi!

- Đệ đã hứa, đệ sẽ làm được...Lâm Nghi tỷ...Có một chuyện đệ muốn nói với tỷ. Nếu nghe xong, tỷ còn muốn chết, đệ sẽ không ngăn cản, thậm chí đệ còn giúp cho tỷ, giữ được tiếng chung thủy với lang quân.

Vũ đế nhắc đến một đêm mưa gió. Khi đó hần mười bốn tuổi, nhìn thấy đại hoàng huynh điên cuồng đi lại trong phòng. Bên cạnh là một mỹ nhân xinh đẹp. Lạc Mỹ, phi tử yêu quý nhất Cảnh Thương cung của thái tử, song lại bị Văn đế đánh giá là hồ ly tinh, kiên quyết không cho lập thành Chính phi.

Cửa mở. Một gã thuộc hạ của thái tử lách mình vào. Trên tay là một đứa bé đang oe oe khóc. Nó còn khát sữa....Đang oạt ọe huơ huơ đôi tay nhỏ xíu, chờ mong người mẹ ôm nó vào lòng.

Mặt hoàng huynh tái mét trong đêm tối. Mệnh lệnh đưa ra...Giết đi!

Vũ đế còn nhỏ. Hần không thể làm gì. Nhưng vẫn lặng lẽ định đi theo.

Ánh đao lóe lên, nhanh như chớp. Vũ đế không dám tiến thêm nữa...Chỉ thấy tên sát thủ gục xuống. Đứa bé bị một bóng đen cướp đi...Mất đi tung tích, không biết hần về đâu.

Lâm Nghi nghe đến đó...Tay cầm chủy thủ trên tay hơi lỏng...Nàng run run:

- Ý đệ nói...Đứa bé đó....Là....là hài tử....Hài tử của ta không chết....Người ta chỉ lừa tỷ thôi sao?

- Vâng...

Vũ đế không ham mê nhan sắc của Nghi phi. Sự thông minh của nàng hần cũng không lấy làm quan trọng. Hần chỉ muốn làm tròn lời hứa khi mình còn thơ ấu và cả với một người. Người đã đưa ánh mắt mong lung trên bầu trời sao, tiếng thở dài nén vào lòng ngực:

- Điện hạ chưa yêu nên không biết...Có những người, dù ta phải đánh đổi cả mạng để bảo vệ cũng không hề tiếc. Chỉ cần nàng vui vẻ, dù có chết, cũng là một hạnh phúc rồi.

Cũng người ấy, nắm lấy tay Vũ đế, khê khàng:

- Giúp ta...chăm sóc cho nàng....Người chết là hết...Nhưng nếu ta chết, nàng chỉ còn có một mình. Nàng sẽ không thể chịu nổi đâu.

Chính vì lẽ đó, Lâm Nghi đã là Nghi phi. Nàng chấp nhận ở lại trong cung để mà chờ đợi...Tin tức về hài tử đã mất...Cùng với lời hứa “Phải sống” với người đã nằm yên dưới nắm mộ sâu.

Vũ đế thở dài, đỡ Nghi phi lên:

- Nàng đứng dậy đi! Ta sẽ cho các nàng ấy vào...

- Không được – Thái Mẫn đột ngột lên tiếng – Chàng đang bị thương. Nhiều người như vậy thăm viếng, không phải sẽ làm chàng mệt hơn sao?

Thái Mẫn không có ý ganh tỵ. Nàng chỉ nghĩ cho tướng công mình. Nhưng hoàng cung này, không thể chỉ làm theo những điều mình đã nghĩ:

- Thái phu nhân, chuyện không đơn giản như nàng nghĩ....- Nghi phi nhẹ nhàng- Hoàng thượng không chỉ là hoàng thượng của một người. Người...

- Vì chàng không phải là hoàng thượng của một người nên càng phải không để cho nhiều người vào làm phiền chàng nữa - Thái Mẫn kiên định. Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Nghi phi, đồng dạc:

- Làm hoàng thượng khi bị thương không tốt sẽ càng khiến thần dân lo lắng, thiên hạ không yên. Cho nên chàng cần phải nghỉ ngơi nhiều, không cần ai làm phiền nữa.... Tôi nói vậy, nương nương thấy có đúng không?

Thái Mẫn không rào trước đón sau. Nàng nghĩ gì thì nói đó. Lời nói vụng về, song lại làm Nghi phi và Vũ đế ngẩn người.

- Theo tôi nghĩ, làm người chỉ cần làm sao cho thoải mái. Dù là hoàng thượng hay dân thường cũng vậy....Hoàng thượng khi bệnh cũng cần được yên tĩnh.- Nàng xốc lại chăn đắp trên người Vũ đế thật chỉnh tề, giọng nhẹ tênh – Thiếp ra ngoài nấu thêm cháo. Tướng công nếu mệt thì cứ nghỉ ngơi đi!

27. Chương 27: Một CƠn Sóng Tới

Thái Mẫn nấu cháo thật. Ngự thiện phòng đều hoảng hốt khi nàng bước vào trong: - Phu nhân...Mời người ra ngoài. Chuyện chuẩn bị bữa là của chúng nô tài. Thỉnh phu nhân...

- Chỉ là một ít cháo thôi mà. Các ông không cần làm lớn chuyện vậy đâu.

Chuyện Thái Mẫn được hoàng thượng yêu thương đến nỗi dùng sinh mạng bảo vệ thoát chốn đã truyền khắp trong cung. Ngự thiện phòng cũng chỉ là một chỗ nhỏ nhoi, không dám làm phật lòng Thái Mẫn.

- Chúng nô tài xin hầu phu nhân...

Thái Mẫn không nói gì, lẳng lặng bắt tay vào việc chuẩn bị.

Ở quê, cơm trắng hiếm khi được ăn vì giá gạo đắt đỏ, mỗi lần có gạo về, Thái Mẫn lại ưu tiên nấu một nồi cháo trắng nhỏ cho hai tỷ đệ. Cháo không có gia vị, vậy mà Thái An vẫn xi xụp húp, còn có vẻ thòm thềm.

Còn ở đây, gạo nấu cháo là loại quý giá nhất. Gia vị cũng thượng hạng, song vị nấu ra không biết có còn ngon như lúc trước. Trong lòng Thái Mẫn vẫn còn vương bận nhiều chuyện, chấp nhận và thay đổi không thể chỉ là trong một sớm một chiều.

Tay bưng bát cháo nóng hổi, nàng bước ra ngoài, trở về phòng Vũ đế...Rất nhanh chóng, trong phòng đã có thêm nhiều người cùng có mặt. Toàn là các quan lại có vẻ rất tôn quý. Thấy nàng, họ có các phản ứng khác nhau. Có kẻ tò mò, có người quan tâm, lại có ánh mắt dường như khinh thường. Vũ đế tựa người vào giường, tay đang cầm băng tấu chương:

- Tướng công...Chàng ăn cháo đi!

Thái Mẫn vẫn chưa sửa được cách xưng hô đó. Nhiều vị đại thần đã nhíu mày:

- Nàng để đó đi...Ta ăn sau...

Vũ đế mỉm cười rất nhẹ. Hắn biết, sau lưng mình sẽ có những lời xầm xì bàn tán về chuyện liều cả mạng vì một cô gái. Sẽ có người lo ngại cho Vũ đế bước lại con đường cũ của bao người. Thái tử điện hạ ngày xưa cũng đam mê hưởng lạc nên mới dẫn tới kết cục thê thảm...Nhưng Vũ đế biết mình không phải vậy. Thái Mẫn không phải là Lạc Mỹ hay những phi tử trước đây, luôn muốn cao hơn vị trí mình đang có. Nàng chỉ có một phu quân trong mắt. Thái Mẫn chấp nhận Vũ đế vì nàng yêu hắn. Nàng không muốn từ tình yêu của hắn để bước lên ngôi vị cao hơn.

- Dạ...

Thái Mẫn đặt bát cháo xuống, lùi ra một góc. Tướng công là hoàng thượng. Tuy miệng từng nói, nghỉ ngơi đối với người là quan trọng nhưng nhìn vào sự tập trung của Vũ đế khi bàn bạc cùng các vị đại thần, nàng hiểu, đâu là việc chàng phải nên làm. Miễn cưỡng nghỉ ngơi trong khi đầu óc hãy còn vương bận, tốt nhất là cứ để chàng làm tất cả những gì mình muốn. Có làm, có suy nghĩ cách giải quyết thì mới sớm sáng tỏ vấn đề.

Các đại thần cũng không dám làm phiền Vũ đế lâu. Đó là chuyện quan trọng nên họ mới vào trong cùng hoàng thượng nghị sự. Việc đã xong, họ liền ra về....Chỉ có Bạch Phượng Khanh còn nán lại trong đôi chút:

- Phu nhân...Hoàng thượng...

- Chuyện hôm qua là tôi không phải - Thái Mẫn cúi thấp đầu - Xin lỗi Thừa tướng đại nhân.

Bạch Phượng Khanh phì cười...Hắn đã hỏi qua Bàng tổng quản. Tin đồn trong phủ, thật sự làm Bạch Phượng Khanh dở khóc dở cười. May là chưa có chuyện gì xảy ra với nàng, nếu không với tình cảm Vũ đế dành cho Thái Mẫn, có lẽ thừa tướng như hắn muốn sống cũng không an.

- Thần phải tạ lỗi với phu nhân. Chuyện của thê thiếp đã làm phu nhân chê cười.

Thái Mẫn không đáp...Rồi nàng chợt hỏi:

- Trong thời gian ở chỗ ngài, có một nữ tỳ đã giúp tôi rất nhiều. Nàng ấy tên là Tuyết Nhạn...Không biết thừa tướng đại nhân có thể giúp tôi được gặp Tuyết Nhạn để cảm ơn không?

Đến lượt Bạch Phượng Khanh khựng lại. Bàng quản gia nói với hắn trong phủ có chút chuyện nhỏ. Có một nữ tỳ vì tư tình với gia nhân mà sinh lòng trộm cắp, đã đánh cắp đồ quý giá trong phủ, sau đó sợ tội tự tử. Tên nàng ta...Hình như là Tuyết Nhạn.

- Thừa tướng đại nhân...Không biết chuyện lúc này có được không?

- À...- Bạch Phượng Khanh quệt mũi, nhỏ giọng- Thần nghĩ....Có lẽ không giúp gì cho phu nhân được...Nghe nói Tuyết Nhạn ở phủ nội đã...đã treo cổ tự vẫn rồi.

Thái Mẫn vẫn chỉ là một cô gái 17 tuổi. Nàng không lường trước được những mưu toan trong chốn quan trường cũng không hiểu được lòng dạ nữ nhân. Nàng khi vào cung cũng lo cho Tuyết Nhạn sẽ bị người ta ức hiếp, song không nghĩ có thể hại đến mạng sống của nàng ấy. Tại sao?

Cẩn môi, Thái Mẫn hỏi Bàng quản gia:

- Bàng quản gia...Ông có tin Tuyết Nhạn là người như vậy không?

Tin? Đương nhiên là Bàng quản gia và nhiều hạ nhân trong phủ Thừa tướng đều không tin chuyện ấy. Đó chỉ là một cái cớ để người có quyền uy trút giận. Thân phận họ là nô tài, là kẻ hầu người hạ, cũng đành cam chịu số phận của mình thôi.

- Tâu phu nhân...- Bàng quản gia run giọng- Mọi thứ rõ ràng trước mặt, chúng nô tài...không thể...không tin...

Luật của quốc gia, tội nô tài trộm cắp của chủ sẽ bị phạt roi và xung đi biên giới. Không đến nỗi phải nguy đến tính mạng. Vậy thì Tuyết Nhạn, tại sao lại phải hủy đi sinh mạng của chính mình.

- Phu nhân tha tội, chúng nô tài không biết...Không biết...

- Thái phu nhân - Bạch Phượng Khanh chợt nghiêm giọng- Mà dù họ có biết, phu nhân có biết thì sao chứ? Người trong thừa tướng phủ của ta, người cho rằng ai có khả năng đã làm hại Tuyết Nhạn?

- Là Linh phu nhân- Thái Mẫn không do dự đáp ngay - Vì Tuyết Nhạn đã giúp đỡ tôi...

- Đúng vậy- Bạch Phượng Khanh vẫn tỏ ra bình thản - Mạc Linh có thể là người gây ra cái chết cho Tuyết Nhạn. Người chết thì đã chết...Phu nhân muốn lấy lại công bằng cho người chết lại truy cứu tội lỗi của một người đang sống. Mạng sống của phu nhân chỉ có hoàng thượng là coi trọng. Nàng có chết, chỉ có hoàng thượng đau lòng. Nhưng Mạc Linh thì khác. Nàng đến tội, người nhà của nàng sẽ đau lòng. Phụ thân nàng ấy tuy chỉ là một tri châu song huynh trưởng Mạc Linh là người thuộc Cẩm vệ quân, cận kề hoàng

thượng. Thúc thúc của nàng là chỉ huy sứ điện tiền Mạc Thừa. Nàng là biểu muội của Minh phi, gọi mẫu thân nương nương là di nương...

Thái Mẫn im lặng. Nàng hiểu, ý của Bạch Phượng Khanh là gì!

- Nếu cho thần lựa chọn, thần sẽ lựa chọn Mạc Linh, không chỉ vì nàng là thê tử của hạ thần. Nàng cần cho chúng ta, cần cho hoàng thượng hơn là một nô tỳ nhỏ nhoi. Nàng ta chết, chúng ta có thể bù đắp bằng vàng bạc, lo lắng cho người thân của nàng ấy để bù đắp. Mạc Linh thì khác, không ai chấp nhận một sự bồi thường từ chúng ta đâu.

Điều đó sẽ bất lợi cho hoàng thượng. Không như phu thê dân dã, phu thê chốn đế vương này ngoài tình cảm còn phải nhìn vào bao nhiêu điều khác nữa. Bạch Phượng Khanh bảo vệ cho thê tử hẳn chẳng phải do hân yêu thương nàng. Chỉ là nàng có giá trị lợi dụng. Mạng người, nhất là hạ nhân không tiền không thế sẽ chẳng là gì trong mắt những kẻ như Bạch Phượng Khanh:

- Phu nhân...Hy vọng là người hiểu.

- Tôi hiểu – Thái Mẫn ngẩng đầu lên. Thái độ của nàng có chút khác biệt với suy nghĩ của Bạch Phượng Khanh. Song cuộc nói chuyện này chắc chắn sẽ làm Thái Mẫn thay đổi nhiều hơn. Bạch Phượng Khanh cúi người:

- Vậy thì thần xin cáo lui. Chúc phu nhân an hảo.

Hắn vừa đi mấy bước. Thái Mẫn chợt hỏi với theo:

- Vị phu nhân trước đây của ngài, chẳng qua bị ngài trừng phạt không chỉ vì muốn thể hiện nghiêm minh cho người ta thấy. Nàng ấy cũng không có giá trị gì cho ngài lợi dụng phải không?

Bạch Phượng Khanh ngượng người...Nhưng hắn cũng gấn lên môi mình một nụ cười thoảng nhẹ:

- Phu nhân rất thông minh. Nghi phi nương nương đã dùng cái thông minh đó giúp ích cho hoàng thượng. Thần mong phu nhân sẽ làm được như người...

Thái Mẫn nói gì đó, từ xa không nghe rõ. Nhưng Mạnh phi không cần nghe nữa. Đã đủ rồi.

Nàng quay sang người bên cạnh.

Tìm cách tiếp cận đưa cho nàng ta thứ đó...Nàng ta chắc chắn sẽ không muốn để yên cho Linh phu nhân. Lúc đó chúng ta dễ dàng làm việc của mình.

Nghĩ đến Thái Mẫn thân tàn ma dại, tình yêu của hoàng thượng cũng không còn với nàng ta nữa, Mạnh phi cảm thấy dễ chịu vô cùng. Cứ thế đi về Lâm yến, nơi ở của mình.

Chừng hơn tàn một nén nhang thì tên kia đã quay trở lại. Trên trán hắn là chữ ” được” viết vội vào một vuông khăn. Thái Mẫn đã quyết định...Và quyết định ấy sẽ làm một cuộc đời thay đổi. Chỉ nghĩ đến đó là Mạnh phi đã cảm thấy khoan khoái vô cùng, mong Thái Mẫn kia phải trả giá tội vô cùng lớn - tội được hoàng thượng thật sự thương yêu

28. Chương 28: Lòng Người Hiểm Ác

Thái Mẫn khoác lên vai chiếc áo choàng báo hoa mai bước vào hoa uyển. Đây là vườn ngự của hoàng đế và các phi tử, phu nhân. Mạnh phi đã đứng chờ nàng từ bao giờ.

Nàng ta là con gái ngoại bang, nét đẹp khác hẳn vẻ dịu dàng thuần chất và yếu đuối của nữ nhi chốn hậu cung. Nhìn thấy Thái Mẫn, nàng ta cũng rất tự nhiên, không có chút gì e dè hay ngần ngại:

- Ta đã nghe hết chuyện của muội và thừa tướng rồi.

Mạnh phi cũng vào ngay vấn đề:

- Chuyện của Tuyết Nhạn nô tỳ nào đó, nếu không thể dùng pháp kỹ cũng có thể dùng chút thủ đoạn - Nàng đưa cho Thái Mẫn một túi hương nho nhỏ- Bộ tộc ta có một thứ bùa chú rất hiệu nghiệm. Muội cầm túi

hương này về phòng để dưới gối, ngày ngày lấy kim đâm thẳng vào ngực nó, chẳng bao lâu nàng ta sẽ phát bệnh ngặt nghèo mà chết. Không dấu vết, muội hả được hận của mình.

Thái Mẫn cầm lấy túi bùa. Tay nàng hình như đang run. Cũng phải, là một mạng người:

- Muội cứ giữ lấy...- Mạnh phi lại nắm tay nàng- Hạng người đó mới phải dùng cách này. Thật tình là ta ban đầu cũng không thích muội nhưng sau khi nghe chuyện của muội và thừa tướng, ta lại cảm thấy muội là người có tình có nghĩa. Thứ đó mới là điều quý giá nhất trong cung.

Một đợt gió thổi qua. Thái Mẫn rùng mình. Mạnh phi đưa tay chỉnh lại áo cho nàng, dịu dàng:

- Muội về nghỉ ngơi đi...Hoàng thượng cũng còn mang thương tích. Bây giờ chỉ có muội là làm người vui vẻ thôi.

Thái Mẫn không nói gì. Đôi mày hơi cau lại, nhìn theo bước Mạnh phi.

Uyển nô, người thân tín bên cạnh Mạnh phi lên tiếng:

- Nương nương...Ngày mai chúng ta sẽ cho người loang báo đến Nghi phi nương nương, bảo là có người trong cung dùng tà thuật muốn hại hoàng thượng, sau đó....

- Cái đó chỉ là trò diễn phụ, chưa phải làm ngay. - Mạnh phi nhếch đôi môi mỏng, ánh mắt trong đêm tối lóe lên. Bây giờ, người liên lạc với người của Vọng hội, ta muốn đặt hàng.

Vọng hội là một tổ chức toàn những sát thủ nổi tiếng trong giang hồ. Giá của Vọng hội không hề rẻ nên đa số khách hàng chỉ là người quyền quý muốn tiêu diệt đối thủ. Tuy nhiên một khi Vọng hội đã nhận lời, chưa khi nào thất bại.

- Nương nương, người muốn...

- Không phải...Ta đặt hàng thứ khác. Ta muốn...

-

- Ta muốn trong 3 ngày nữa, Linh phu nhân của Bạch thừa tướng phải chết. Giết Bạch Phượng Khanh là điều không thể song một thế thiệp của hần là chuyện vô cùng đơn giản, đúng không?

- Nương nương...

Mạnh phi lúc nhập cung vừa tròn 18 tuổi. Được phong phi tử song không được hoàng thượng để tâm sủng ái. Tâm người rất lạnh, chỉ xem chuyện thị tẩm các phi tử như một loại chuyện phải làm của nam nhân. Đã vậy, người còn không muốn lưu lại máu huyết trong người họ, mỗi lần gần gũi sau đó đều rời đi nhanh chóng, kèm theo một chén thuốc...

Phụ vương của Mạnh phi khi đưa nàng đến đây ngoài mong muốn kết tình giao hảo còn một mục đích khác. Hoàng thượng chưa có người nối dõi, đứa trẻ sinh ra cũng có dòng máu của Hồi tộc, Mạnh phi cũng có thể làm hoàng hậu, sau này mẹ vinh con quý, cũng có thể người nối ngôi sẽ là nhi tử của nàng.

3 năm...Mọi chuyện đã hoàn toàn vô vọng...Sự xuất hiện của Thái Mẫn và chuyện hoàng thượng bắt chấp ngục hiềm cứu nàng đã cho nữ tử hậu cung một đáp án. Người ngài yêu nhất không phải là mình. Sớm muộn gì thì cũng có ngày các phi tử như Mạnh phi ngậm ngùi nhìn người ta tình chàng ý thiếp nồng nàn trước mặt, nuốt tử hồn chết rũ trong một xó thâm cung.

Phụ vương đã có những gợi ý nhỏ...Hiện nay người đang âm thầm liên kết cùng Bắc quốc. Mạnh phi trong cung thăm, tìm cách khiến Bạch Phượng Khanh và Vũ đế chia rẽ, làm suy giảm sức mạnh quốc gia. Điểm yếu của Vũ đế đã xuất hiện. Thái Mẫn...Mẫn phu nhân.

- Sau khi giết được Linh phu nhân thì nương nương định...?

- Người cũng biết ...- Mạnh phi cười nhẹ - Bạch Phượng Khanh nhất định nhớ đến chuyện hôm nay. Chúng ta âm thầm nói chuyện cùng Minh phi, biểu tỷ của Mạc Linh, âm ờ về khả năng Mẫn phu nhân muốn trả thù cho tỷ muội tốt của mình là Tuyết Nhạn. Tuy ta biết, Minh phu nhân không phải là dạng người thương yêu và quan tâm đến biểu muội của mình song nàng ấy cũng sẽ không bỏ qua cơ hội. Các đại thần vào

cuộc...Nếu hoàng thượng thật sự thương yêu Mẫn phu nhân sẽ làm cho bất mãn trong triều phát sinh. Bạch Phượng Khanh, Bạch thừa tướng là cánh tay trái của hoàng thượng, lúc đó thì...

- Nương nương cao kiến...Thật cao kiến!

Trong một góc tối có một đôi mắt đang lảng lạng dõi sau bọn họ. Hoàng cung hiểm ác. Ai bảo những nàng phi tử thướt tha, yếu điệu kia không sánh bằng nam nhi cơ chứ? Về mặt lạnh lùng, thủ đoạn, đôi khi những gã đàn ông cũng phải nhún nhường tôn kính họ. Kẻ địch lớn nhất đôi lúc không phải là nam nhân tài giỏi mà là các nữ nhân vui cười ngoài mặt, trong lòng lại âm thầm tính toán để mà tồn tại, để mà hãm hại người.

29. Chương 29: Hồi Ưc

Một cánh đồng trong sương sớm. Nồng mùi hoa cỏ. Có cả mùi hương của quế chi.

Một tiểu cô nương khoảng 13 – 14 tuổi tung tăng giữa những cánh hoa đang khoe sắc. Nàng nở nụ cười vô tư lự. Vì nàng biết, đằng sau luôn có một người...

Kể từ khi Lâm Nghi 10 tuổi thì người ấy đã lảng lạng cùng nàng mà bước. Thời gian tươi đẹp nhất của người thiếu nữ ấy chính là khoảng thời gian phụ thân trấn nhậm biên ải. Nơi đó heo hút và buồn tẻ, nhưng với bản thân Lâm Nghi, đó mới là thiên đường của nàng. Thiên đường luôn có bóng một thiếu niên dong dỏng chưa bao giờ rời mắt khỏi nàng.

-Mạc đại ca!

-Tiểu thư.

Hắn tên là Mạc Phong, lớn hơn Lâm Nghi 5 tuổi. Lúc nhỏ tiểu cô nương vẫn luôn xem hắn là một ca ca. Nhưng bây giờ nàng 14 tuổi, tình cảm đang dần dần thay đổi khác xưa rồi:

-Tặng huynh.

Trong tay Mạc Phong là một túi hương nho nhỏ. Bên trong nồng nàn mùi thơm của quế chi.

-Quế chi giúp định thần, thông khí. Huynh giữ đi!

Đôi má hây hây đỏ. Lâm Nghi chạy vụt đi, tim đập thình thịch. Nàng...rất sợ lời từ chối. Nàng sợ Mạc đại ca sẽ lạnh lùng đáp lại nàng, sẽ trả lại nàng túi hương Lâm Nghi thức suốt mấy đêm liền mới làm xong.

Hắn không làm vậy. Ngày hôm sau, phụ thân nhận được chiếu chỉ, được thăng chức cao, trở về kinh thành. Trong xe ngựa của gia quyến, nàng trông thấy Mạc Phong.

Hắn dường như cũng thoáng thấy Lâm Nghi thì phải.Ánh mắt vẫn trầm tư lặng lẽ nhưng lại ẩn chứa một tia nhìn như là ôn nhu, ấm áp. Lâm Nghi quay mặt vào trong, không dám nghĩ, sự ấm áp ấy là dành ỉn.

Luận về thân phận, Lâm đại nhân có hai nhi nữ: Lâm Phụng Kiều rực rỡ, là con chính thất, nghe nói đã được hoàng thượng nhìn đến, có ý chọn là chính phi cho đại hoàng tử còn Lâm Nghi là nữ nhi thứ thiếp, tuy cũng không có gì oan khuất song vị trí đương nhiên không thể sánh bằng. Hai người đứng bên nhau. Phụng Kiều lộng lẫy, rạng rỡ tràn đầy sức sống trái ngược với Lâm Nghi lạnh lùng, bình thản. Ai là tôn quý, đương nhiên đã rất rõ ràng.

Khi xe xuống phủ, Lâm Nghi vướng vạt áo tha thướt vào kẹt xe ngựa, luống cuống muốn ngã...Một bàn tay khẽ chạm lấy nàng. Dường như chỉ là phản xạ tự nhiên bởi sau đó cả hai đều vội vàng rời nhau. Lâm Nghi má đỏ bừng còn Mạc Phong cũng mất đi vẻ thờ ơ trong mắt. Hắn vội lấy tay nàng, dường như có lâu hơn.

Thời gian trôi qua, Lâm Nghi 16 tuổi.

Mạc Phong tuy mới hơn 20 tuổi nhưng đã bách chiến bách thắng trên sa trường, lại hết sức trung thành. Trong một lần đãi tướng mừng công, nghe nhũ nương nói lại là phụ thân có buột miệng khen rằng, hắn rất có tương lai.Phụ thân còn nói: " Nếu ai có hắn là rể đông sàng cũng là một điều may mắn."

Sau đó...Mạc Phong càng lúc càng trở nên thiện chiến. Phụ thân lập công to, lộc hậu cũng phần lớn là nhờ hần. Lâm Nghi thấy Mạc Phong có mặt ở trang viện nhiều hơn.

Chỉ có bốn mắt nhìn nhau. Mạc Phong bối rối, còn Lâm Nghi cũng ngượng ngùng quay mặt đi. Tuy là sau đó nàng vô tình nhận thấy, ánh mắt Mạc Phong có len lén dõi theo mình.

Nàng hy vọng...Con tim thiếu nữ ngập tràn hy vọng. Tỷ tỷ sẽ là chính phi của thái tử. Nàng không mong địa vị sang cả, phu nhân gì cả. Nhìn vào mắt Mạc Phong, Lâm Nghi tin rằng, nếu...nếu nàng là nương tử của hần, trọn đời này sẽ được Mạc Phong thương yêu che chở. Đôi mắt tuy chỉ dõi sau lưng Lâm Nghi thẳm lặng nhưng luôn rất tha thiết, rất nồng nàn.

Hần bị thương do bảo vệ phụ thân, nhất sinh thập tử, Lâm Nghi cuống cuống vì lo lắng. Thân nhi nữ, nàng chỉ có thể nhờ người đi hỏi thăm tông tích. Lần đầu tiên trong đời, Lâm Nghi mở miệng nói với tỷ tỷ, xin nàng ta ột ít huyết yển. Nàng đã thức đêm để hầm cho xong chén canh tắm bổ, mong Mạc Phong mau hồi phục.

Bao giờ nàng cũng lặng lẽ và chờ đợi. Còn hần thì vẫn im lặng. Cả hai đều không biết, mình đang đợi điều gì.

Thái tử đến phủ chơi...Tỷ tỷ điểm trang lộng lẫy. Lâm Nghi chỉ đơn thuần cung trang đơn giản. Nàng chỉ mong, mong sau khi tỷ tỷ xuất giá, phụ thân sẽ nhớ đến công lao của hần. Nàng và Mạc Phong....

Vài ngày sau chiếu ban hôn truyền xuống. Lâm Nghi mới là người được chọn vào vị trí Thái tử phi.

Trời đất như sụp đổ trước mắt Lâm Nghi. Mẫu thân thì vui mừng khôn tả. Phụ thân cũng vậy. Chỉ có Phụng Kiều đầy ganh ghét, đại nương oán giận. Còn Mạc Phong...Có cái gì đó rạn vỡ trong mắt hần...Tay hần run run, lần đầu tiên từ lúc biết nhau Lâm Nghi và Mạc Phong nhìn thẳng vào nhau.

Chỉ có đau lòng, chỉ có oán trách...Đêm đó nàng đã khóc rất nhiều. Mẫu thân hiểu lầm đó là nước mắt hạnh phúc, đâu hay rằng...Lâm Nghi như chết cả cõi lòng.

Sáng hôm sau nàng nghe tin Mạc Phong đã xin ra tiền tuyến làm tiên phong cho Nhị hoàng tử mới vừa mười ba tuổi. Lâm Nghi được đưa vào khuê phòng chính thất, tiếp tục học tập lễ nghi để trở thành một vương phi.

Trách ai đây?

Phải chi bức hoa tiên nàng dám gửi đến tay hần. Phải chi nàng sớm nói với hần. Nàng...yêu hần. Nàng mong hần đến nói với phụ thân được cưới mình.

Tất cả đều lỡ dở. Còn chẳng chỉ có nỗi bẽ bàng.

Chuyện tưởng chỉ đến vậy...Nhưng ai ngờ tạo hóa lại trêu ngươi...

Đại hoàng tử Thương Phi trước khi tiếp nhận ngôi Thái tử sẽ đến Biên thành trấn nhậm một năm. Hôn lễ của hần cũng được tổ chức tại Biên thành. Lâm Nghi được đưa lên kiệu hoa, rời Lâm phủ. Sự việc quan trọng, Lâm đại nhân không thể yên tâm nên quyết định gửi thư đến chỗ Nhị hoàng tử, xin phép cho Mạc Phong trở về làm người bảo vệ kiệu hoa. Giặc tại biên giới đã yên, hôn lễ Đại hoàng tử là sự kiện quan trọng, hoàng đế đương nhiên hạ chỉ ngay.

Một năm sau ngày rời Lâm phủ, Mạc Phong đã thay đổi. Hần rần rở hơn vì sương gió. Đuôi mắt sâu, gương mặt đậm nét phong trần.

Đi sát bên kiệu hoa của Lâm Nghi, cả hai không ai nói với ai câu nào cả. Thậm chí nhìn nhau cũng không dám. Vết thương lòng vẫn còn đó. Lâm Nghi sợ mình sẽ bật khóc, sẽ đau lòng khi nhìn vào ánh mắt của Mạc Phong.

- Nhũ nương à...

Trên đường đi ngang qua một khu rừng vắng. Lâm Nghi đang uống nước. Qua làn vải kiệu, nàng nhìn thấy mồ hôi đầm ướt trán Mạc Phong.

- Tiểu thư...

- Nước đây...Người cho huynh ấy uống đi!

Nhũ nương tuân lệnh.Mạc Phong cầm lấy nước...Ánh mắt hần khê lướt qua kiệu hoa. Lâm Nghi vội buông màn.

Chỉ cần hần có uống là được. Đoàn người mau đến Biên thành là được. Không phải ở bên nhau nữa. Không phải đau lòng nhìn tân nương tử trong áo cưới nhưng lại là vợ của người ta.

Đêm đó đoàn người nghỉ lại trong một khách điểm lớn. Toàn bộ khách điểm đều được bảo vệ cẩn mật, không có người ngoài.

Bề ngoài là vậy. Song làm sao có thể bảo vệ được chu toàn khi người ta đã có âm mưu.

Một đám người xuất hiện trong đêm tối. Bọn chúng đều có võ công cao cường. Khoảng hơn 50 thích khách so với vài trăm quân hộ vệ tướng là sẽ nhanh chóng bị đánh bại. Song chúng chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Còn mang theo thuốc nổ và mê dược. Mục tiêu không phải là cướp của. Người chúng muốn là Lâm Nghi.

Một nhóm nhỏ khoảng 3- 4 người nhân lúc hộ vệ quân còn mải mê chống trả bên ngoài đã xâm nhập vào trong. Số binh lính ít ỏi ở lại không sao ngăn được chúng.

Đến khi Mạc Phong nhận ra thì đã muộn. Lâm Nghi đã bị bắt đi rồi.

Hần như điên cuồng....Sự bình tĩnh trong đáy mắt không còn nữa. Gươm vung loang loáng, máu nhuộm hồng y phục...Cuối cùng đã có thể mở được đường, theo dấu kẻ bắt nàng.

Thương tích, không quan trọng. Mạc Phong không màng tránh những lưỡi kiếm đang lao đến. Hần sợ...Rất sợ...Người con gái ấy sẽ không bao giờ cười nữa, không bao giờ nhìn hần, không bao giờ....

Đến lúc tới nơi, Lâm Nghi đang điên cuồng kêu cứu. Trong một cánh rừng già rậm rạp nàng hoảng loạn vùng vẫy. 4- 5 tên hắc y như hổ đói mồi. Trên tay chúng là những mảnh y phục. Lâm Nghi cứ lùi dần, bọn chúng cứ tiến tới dần....

Gươm đã đưa lên, thêm một lần nữa. Máu loang mặt đất. Lâm Nghi trong lúc hoảng loạn, gào thét giãy giụa. Ngọn chủy thủ trên tay nàng đâm phập vào người hần. Thêm một vết thương. Nhưng Mạc Phong vẫn không chịu buông tay:

- Không sao đâu...Đừng sợ...Không sao nữa...Không sao...

Lâm Nghi thức tỉnh bởi tiếng nói trầm ấm ấy. Y phục rách nát để lộ làn da như hoa như ngọc. Nàng đẹp tựa một nữ thần dù đầu bù tóc rối, lệ ngập mi.

- Muội sợ lắm...Mạc Phong ca....Muội sợ lắm! Mạc Phong ca...

Hần đã ôm nàng vào lòng. Thân hình nhỏ bé nhuỷ ngọc ôn hương đã nằm gọn trong lòng hần. Trong lòng không hề có một chút dục vọng, Mạc Phong chỉ khê vổ về nàng...Mái tóc rối được hần cẩn thận vuốt lại. Gương mặt thanh tú tái nhợt, được hần lau cho những dòng nước mắt chưa khô.

Đêm nay, chàng lau nước mắt.

Ngày mai, ta là vợ của người.

Lâm Nghi không nén được. Lớp vỏ lạnh nhạt bao bọc lấy nàng không còn nữa. Lần đầu trong đời, Lâm Nghi ôm chặt lấy người mình từng mong nhớ. Vùng ngực hần ấm và rộng quá, Lâm Nghi không muốn rời khỏi đó, không muốn nhớ đến thân phận hiện tại của mình đang là một vương phi.

Nhưng chuyện chưa dừng ở đó, chỉ được một lúc là Lâm Nghi bỗng nghe người nóng bừng bừng....Toàn thân nổi lên một sự bất rút kỳ lạ. Nàng thấy mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo....Tay chạm vào Mạc Phong, càng va chạm thì lại cảm thấy dễ chịu hơn...

Dễ chịu hơn...

Dưới ánh trăng, Lâm Nghi với đôi má hồng nhuận, môi đỏ tươi nhìn chăm chăm vào Mạc Phong. Nàng ôm lấy hần....Trong lúc này Lâm Nghi không còn muốn nghĩ gì đi nữa. Trước mặt nàng là Mạc Phong, là người từ thuở mười bốn tuổi vẫn luôn tồn tại trong những giấc mơ.

Cảm giác sau đó...Lâm Nghi cũng không còn nhớ rõ. Nàng chỉ thấy toàn thân thật là sướng khoái. Lưới lá rừng còn êm hơn chăn quý gấm êm nơi trưởng phủ. Đôi môi mọng khê khàng đón lấy Mạc Phong. Cả hai đều ngô nghê nhưng say đắm....Mạc Phong cũng rất muốn dừng lại nhưng Lâm Nghi cứ ôm chặt lấy người hắn. Lốp y phục rách nát rơi xuống cũng là lúc hai người đắm mình xuống vực sâu.

Yêu sẽ rất đẹp, nếu như họ chỉ có tình yêu...

Lâm Nghi không hối hận. Nàng không đổ lỗi cho xuân được đã làm mình mê mết. Trong giờ phút ấy, xuân được chỉ đóng vai trò chất xúc tác để nàng có thêm can đảm dâng hiến mình cho người nàng đã yêu và biết cũng yêu mình.

Lâm Nghi là tiểu thư khuê các, là Thái tử phi tương lai. Nàng không thể cùng người mình yêu có cuộc đời hạnh phúc. Đằng sau sẽ là sấm sét trút xuống phụ mẫu nàng. Hôn lễ nếu bị hủy bỏ là toàn gia gặp nạn. Còn nàng ở lại, tuy không còn gì nữa song Thương Phi cũng không làm lớn chuyện. Hắn còn cần Lâm đại nhân và thế lực nhà họ Lâm để củng cố ngai vị. Cũng không muốn mang tiếng bị nương tử chưa động phòng đã thất tiết cùng mình.

Dù sau đó Lâm Nghi đã chịu bao nhiêu cay đắng. Dù sau đó Mạc Phong cũng phải từ bỏ đi nhiều thứ. Song nàng và hắn đều không hối hận đã dẫn mình buông thả..... Ít ra trong đời, đã có một lần họ được sống thật...Vì nhau...

....Nhũ nương gõ nhẹ cửa. Nghi phi vẫn đang còn thờ thẩn, cho đến lúc bà tiến đến gần:

- Bẩm nương nương...

- Có chuyện gì?

- Hồi nương nương....Có Thái phu nhân cầu kiến.

Thái Mẫn đột ngột đến tìm khiến Nghi phi ngẩn người ra một chút. Rồi nàng nhẹ nhàng:

- Cho mời vào!

....Trên tay Nghi phi cầm túi hương của Thái Mẫn. Đột nhiên nàng khê cười:

- Tại sao nàng lại giao nó cho ta?

Thái Mẫn có đôi mắt rất trong. Như một đáy hồ không gợn nước. Và có lẽ trong cung thâm sâu như biển ấy, khó tìm ra một đôi mắt thứ hai trong trẻo như nàng:

- Vì tôi tin nương nương...- Thái Mẫn nhẹ nhàng- Tôi chỉ tin nương nương thôi.

Thái Mẫn rất hận Linh phu nhân. Nàng muốn nàng ta trả giá. Song không phải bằng cách mà Mạnh phi đã chỉ ình:

- Tôi mong Nghi phi sẽ giúp tôi lấy lại công bằng cho Tuyết Nhạn. Tướng công rất tin tưởng tỷ nên tôi cũng vậy. Tôi tin tỷ...Mạnh phi nói là sẽ giúp tôi. Nhưng tôi đã nghĩ kỹ, không thể nào dùng cách đó được. Dù có thể là có công hiệu, Linh phu nhân có đau đớn thế nào đi nữa, mối oan khuất của Tuyết Nhạn cũng không thể sáng tỏ được. Tôi tin muội ấy có ở tuổi vàng, nghe được người ta xì xào là mình ăn cắp, sợ tội tự tử, tử nhục như thế cũng chẳng thanh thản được.

Thái Mẫn rất thẳng thắn. Nàng không rào sau đón trước, chỉ nói hết những gì mình nghĩ. Nghi phi lại không thể như vậy. Nàng chợt tiếc, phải chi ngày đó mình can đảm nói cho Mạc Phong biết tình cảm thật của mình. Phải chi nàng can đảm hơn một chút, nói với chàng, nàng không cần gì cả, chỉ cần Mạc Phong đến xin phép phụ thân cưới mình làm vợ. Chàng lúc đó đang được phụ thân trọng dụng, có lẽ sẽ không hẹp hòi gì gả đi nữ nhi của thứ thiếp. Thế thì đâu có bao chuyện xảy ra...

Phải chi...

- Nương nương!

- Được rồi - Nghi phi trấn tĩnh rất nhanh. Môi nàng chợt hiện ra nụ cười thoáng nhẹ, ánh mắt thay đổi, trở nên thật uy nghiêm:

- Vậy bây giờ, nếu ta nói thật, ta không tin nàng vì muốn giành lại công bằng cho Tuyết Nhạn nên mới đến? Ta cho rằng, nàng định lợi dụng ta đối phó với Mạnh phi lẫn Linh phu nhân?... Tại sao nàng lại không trả lại lá bùa khi Mạnh phi đưa nó cho nàng?

Đến lượt Thái Mẫn khựng lại. Nàng không nghĩ đến khả năng đó. Nhận được đề nghị giúp đỡ của Mạnh phi, Thái Mẫn khắp khởi hy vọng. Triều đình ngay cả Bạch Phượng Khanh cũng không giúp, tướng công thì...theo như hần ta nói cũng rất cần quan hệ tốt với các đại thần. Mạnh phi trao cho túi bùa Thái Mẫn cũng cầm lấy. Nàng cũng nghĩ nếu không trả thù được công khai thì làm trong bóng tối. Người độc ác như Linh phu nhân mà cứ tiêu diêu sống trên đời thì bất công quá đỗi. Nhưng....sau đó lại nghĩ, nàng ta chết như thế cũng đâu đem lại điều tốt đẹp gì cho Tuyết Nhạn? Nếu ở quê nàng ấy còn thân thích, nghe tin Tuyết Nhạn là phường trộm cắp, sợ tội tự tử sẽ đau lòng lắm! Họ có thể còn khinh bỉ Tuyết Nhạn nữa. Chết như vậy có phải là đã chết mà cũng không an?

- Nương nương nghĩ sao cũng được...- Thái Mẫn cúi đầu- Tôi chỉ có thể làm vậy cho Tuyết Nhạn. Dù không được kết quả nhưng tôi cũng sẽ không hối hận vì đã làm hết sức mình. Sau này nghĩ lại cũng không ân hận.

Sau này nghĩ lại cũng không ân hận?

Nghi phi giật mình. Chung trà bị sánh nước đổ đi một ít. Bàn tay thon nhỏ phồng lên:

- Nương nương...Nương nương có sao không?

Nàng còn nhớ...Đêm đó sau khi triều miên, Mạc Phong đã nắm tay nàng giữ lại. Song Lâm Nghi đã gỡ tay hần, cố lấy lại vẻ thản nhiên:

- Muội phải về....Dù thế nào muội cũng phải về!

Nàng đã sống, đã chịu đựng vì những người ruột thịt. Nàng không bằng lòng theo Mạc Phong bỏ trốn. Nàng không thể nhìn phụ mẫu mình đau đớn. Mẫu thân trọn đời làm thứ thiếp, bị chính thất khinh rẻ, người không thể vì con gái lang chạ cùng người đàn ông khác, trọn đời đau khổ, trọn đời không dám ngẩng mặt nhìn ai.

Lâm Nghi trở về...Nhưng với trái tim của nữ tử, đã không trao thân thì chứ, một mai đã thuộc về người mình yêu thương nhất sẽ khó lòng để người khác đụng đến thân mình. Dù đó là tướng công kết tóc. Là thái tử đương triều.

Đêm hợp cẩn. Nàng thản nhiên nói cho phu quân biết, mình không còn là xử nữ. Trước đêm hôn lễ, nàng đã bị một toán cướp bắt cóc. Chúng đã hạ nhục Lâm Nghi.

Thương Phi dừng lại bao cảm xúc. Hần tát nàng. Đau hay không Lâm Nghi cũng chẳng còn nhớ nữa. Cũng không để ý hần đã gào thét gì nữa. Hình như hần có nói, tại sao nàng không tự vẫn để giữ gìn danh tiết?... Tại sao thái tử như hần, lại cưới một thái tử phi bị bọn hạ dân nhục nhã chẳng ra gì?

Trong đêm ấy, nếu Lâm Nghi thực sự bị bọn bất lương kia nhục mạ, Mạc Phong hần có quát vào mặt nàng và hỏi " Tại sao nàng lại không tự sát? Tại sao nàng không biết giữ gìn danh tiết của mình?".

Lâm Nghi tin rằng, hần sẽ không như vậy. Vòng tay hần sẽ mở ra ôm chặt nàng vào ngực. Hần sẽ nhẹ nhàng an ủi: " Ác mộng...Đó chỉ là ác mộng. Không sao đâu. Không sao đâu!".

Mạc Phong sẽ không bao giờ như Thương Phi thái tử...Đêm tân hôn hần bảo người đưa Lạc Mỹ phu nhân đến, cùng nàng ta ân ái trước mặt nàng, còn bắt nàng không được chớp mắt, phải nhìn xem.

Lâm Nghi không hận hần, không trách hần. Vì hần như con thú bị thương, bị động đến lòng kiêu hãnh. Hần và nàng không có yêu ái, chẳng qua giữa tỷ tỷ khuynh thành khuynh quốc nhưng lại quá nhiệt tình đưa đẩy, Thương Phi thấy sự lạnh lùng của Lâm Nghi là mới mẻ. Hần muốn chinh phục, muốn nàng phục tùng hần, phụ thuộc hần trọn đời.

Phải chi hôm đó, Lâm Nghi tươi cười hơn chút nữa. Lấy lòng hần chút nữa, người Thương Phi chọn sẽ không phải là nàng.

Giả dối với mình đôi khi cũng là điều tốt. Phải chi lúc đó Lâm Nghi hiểu được điều ấy. Phải chi...thời gian quay ngược lại. Nàng có thể...có thể gửi tờ hoa tiên đến tay Mạc Phong. Chàng đến cầu hôn thì mọi chuyện

sẽ không như vậy. Lâm Nghi bây giờ không phải là một Nghi phi nơi điện cấm, sống như một cái xác không hồn.

Nàng đứng dậy, rồi chợt cất giọng nhẹ tênh:

- Nàng về nghỉ ngơi đi Mẫn Mẫn. Ta sẽ tìm cách giúp nàng...

30. Chương 30: Mười Tính Chôn Cung Đình

Vũ đến đang ngồi xem tấu chương, Lương tổng giám bước vào, cung kính: - Tâu hoàng thượng, Nghi phi nương nương đang chờ lệnh vào hầu.

- Cho nàng vào...

Vũ để ngồi thẳng dậy. Thái Mẫn vừa chợt mắt. Cả đêm qua nàng trằn trố, thỉnh thoảng lại thở dài. Quá canh ba trở lại phòng nhìn thấy nàng vẫn còn ngơ ngẩn, Vũ để hỏi ngay:

- Có chuyện gì vậy Mẫn nhi? Sao còn chưa ngủ?

- Không có gì...Tướng công! Không có gì....!

Nàng vẫn chưa quen chuyện tướng công của mình là hoàng đế. Vẫn làm mọi chuyện của nương tử dành cho người mình yêu mến. Dù bên cạnh có bao kẻ hầu người hạ sẵn sàng phục vụ, thay thế nàng làm những việc này.

Nhìn Thái Mẫn chuyên chú thử độ ấm của thau nước, bàn tay nhẹ nhàng cời hải rồng, giúp Vũ để ngâm chân, lòng hắn lại dâng lên một cảm giác bình yên đến lạ. Vũ để nhớ đến những ngày nơi thôn dã, cứ sau một ngày lao động trở về, Thái Mẫn lại chuẩn bị nước nóng, luôn miệng hỏi thăm hắn bao nhiêu chuyện. Rồi còn những bữa cơm quê nghèo nữa. Chỉ có vài món đơn giản song ngày nào Vũ để cũng ăn hết mấy chén cơm, rất là ngon miệng. Khác hẳn nơi cung vàng điện ngọc, thức ăn mâm cỗ ê hề mà hắn chẳng buồn động đũa. Miệng nhạt, lưỡi đắng khô, đầu óc lúc nào cũng căng như dây cung chờ bắn.

Làm thiên tử có hạnh phúc không?

Một tiếng thở dài rất khẽ. Nhưng đó là con đường hắn đã chọn. Không bao giờ hối hận...Không bao giờ...

Vũ để nhớ, khi hắn còn là Thương Vũ, 14 tuổi đã được phong là Vũ vương, trấn thủ nơi Lăng Nguyên thành. Đây không phải là một thành trì quan trọng, cũng chẳng là nơi phồn vinh, trù phú. Thương Phi và Văn đế đối với tính cách thâm trầm, có phần liêu lĩnh, cao ngạo của Thương Vũ đều không thích nên việc hắn rời khỏi kinh thành cũng chẳng ai lưu luyến. Mẫu phi tưởng là người thân duy nhất cũng không yêu Thương Vũ. Bà quá để tâm trong việc tranh giành ân sủng, sau đó là lo lắng chuyện dung nhan, cố níu kéo người đàn ông thuộc về hàng trăm người phụ nữ khác. Đôi khi nghĩ lại, có lẽ đó cũng là khổ đau của những đứa trẻ sinh ra từ hoàng thất. Đôi khi người gần gũi nhất với mình không phải là phụ mẫu mà lại là những nữ nương, thái giám, vốn được định là kẻ hầu người hạ, thân phận thấp hèn.

Cũng bởi lẽ đó khi nghe Nghi phi kể lại chuyện Tuyết Nhạn, Vũ để có phần trầm tư. Mạng của Tuyết Nhạn trong mắt nhiều người chỉ là mạng của một nô tỳ nhỏ bé nhưng hắn biết, đối với Thái Mẫn, đó là một người bạn, một người ơn. Cũng như hắn, nếu phải chọn lựa giữa mẫu phi và Tần nữ mẫu hầu hạ mình từ bé, Vũ để cũng sẽ chọn người nô tỳ già yếu, cả cuộc đời lẳng lặng bên cạnh chủ gia kia

- Bệ hạ...Mẫn Mẫn đã đến nhờ thiếp. Thiếp lại đến nhờ người...Như là một vòng lẩn quẩn. Nhưng thà thiếp nhờ người. Mẫn Mẫn vẫn còn cách rất xa thế giới của bệ hạ. Nàng ấy sợ mình sẽ mang đến phiền phức cho người, khiến bệ hạ lo nghĩ thêm.

- Ta biết...

Hắn bỗng hướng về phía Nghi phi, nhẹ tênh:

- Có lẽ cũng chỉ vài tuần trăng nữa là ta sẽ kéo quân tấn công Bắc quốc. Ta không thể mang Thái Mẫn theo được. Chuyện trong cung, ta nhờ nàng vậy. Đây không phải là Vũ để ra lệnh cho Nghi phi nương nương.... Là đệ, Thương Vũ nhờ cậy tỷ.... Lâm Nghi tỷ, nhờ tỷ chăm lo cho Mẫn Mẫn giùm.

Ngày xưa, Vũ đế mới mười lăm tuổi đã vô cùng quyết đoán. Con người ấy không nghe theo lời Bạch Thành - cha ruột Bạch Phượng Khanh. Hắn chấp nhận cho Mạc Phong về kinh thành tìm cách cứu Lâm Nghi dù quân đội đang rất cần người đó. Dù có thể vì tình riêng trĩu nặng, Mạc Phong sẽ phản bội Thương Vũ, khiến mọi công sức của bao nhiêu người tan vỡ trong phút chốc...Thương Vũ không phải là kẻ mềm yếu, chẳng qua là hắn luôn tin tưởng Mạc đại ca của hắn sẽ có cách giải quyết mọi chuyện tốt đẹp. Người con gái Mạc Phong đã hết lòng thương yêu cũng vậy. Chỉ cần Lâm Nghi hứa, nàng cũng sẽ bảo vệ Thái Mẫn an toàn nơi chốn hậu cung phức tạp này đến khi Vũ đế trở về.

- Mẫn Mẫn không phải là cô gái gốc gác, nàng ấy cũng không cần chúng ta phải che chở. Đệ nên lo cho thân đệ. Chinh chiến mãi cũng nên tính đến lúc kết thúc.Nhi nữ cũng rần đến thế nào cũng phải có lúc cần sự che chở của phu quân mà.

Vũ đế là người không có giác ngộ bá chủ. Hắn chỉ không chịu được cảm giác bị người khác khinh thường và uy hiếp. Nỗi nhục của vị thế kẻ yếu mãi mãi trọn đời này, Thương Vũ cũng không quên.

Ngày xưa, Vũ đế và Mạc Phong trấn nhậm một thành nơi tiền tuyến. Bọn người Thiên quốc đã sang đất người xâm lấn, còn cướp bóc và cưỡng hiếp dân nữ. Thương Vũ một đao giết chết kẻ ngênh ngang phách lối, tuy đó chỉ là một tên tướng nhỏ song Thiên quốc cũng tìm cơ sang bắt nạt. Văn đế muốn yên thân đã cho người vãn tội. Mạc Phong để bảo vệ Thương Vũ đã nhận hình phạt trăm roi.

Thương Vũ lòng đau như cắt. Hắn đã khóc. Nhưng Mạc Phong chỉ cười khẽ, nhẹ tênh:

-Chỉ cần điện hạ nhớ, sau này cần làm gì để không còn cảnh những người thân thuộc của mình bị người khác bắt nạt nữa thì trăm roi này, tôi nhận cũng đáng giá rồi.

Từ đây trong lòng Thương Vũ cháy rực một ngọn lửa. Hắn nhất định đoạt lấy ngai vàng, giữ bình yên cho bá tánh bằng cách mạnh hơn kẻ khác, chính tay mình quyết định số mạng của mình.

Hiện tại, mặc dù việc tấn công Bắc quốc đã là chiến lược từ lâu nhưng nguyên nhân chính để cuộc tiến công này nhanh hơn dự tính cũng là vì Thái Mẫn. Thắng Bắc quốc, vị trí đại quốc sẽ càng lúc càng được củng cố, uy quyền Vũ đế sẽ trở nên càng lúc càng vững vàng. Hắn không cần dựa vào một số cự thần để ổn định triều chính, sẽ dần dần thay thế họ bằng các bằng hữu và thuộc hạ tin cẩn .Lúc ấy hắn dễ dàng làm được những điều mình mong muốn, dù đó là chuyện rất khó khăn, thay đổi điều luật của tiền triều.

- Đệ đi lâu vậy, ngoài Bạch Phượng Khanh không để ai tin cậy trong triều quản lý sự vụ nữa sao? Một mình Bạch Phượng Khanh cũng khó lòng quản hết mọi chuyện.

- Đệ sẽ để một người ở lại cùng Bạch Phượng Khanh nữa. Hắn là Hàn Viễn, vốn là một thanh quan toàn tài cả văn lẫn võ. Lâm Nghi tỷ cứ yên tâm.

- Vâng.

Giọng hắn chột nhẹ hơn:

- Đệ sẽ tạo ra một cái cớ để giải oan cho Tuyết Nhạn. Cũng cần tỷ phối hợp một chút đó Lâm Nghi tỷ. Thái Mẫn có thân phận thấp hèn nhưng tỷ thì khác. Vương phi tiền triều nhan sắc mỹ lệ, làm cả Vũ đế bất chấp luân thường đạo lý, huống gì mạng sống của một Linh phu nhân nhỏ bé, cũng không phải là sủng thiếp của Thừa tướng đại nhân. Giúp đệ nhé, được không tỷ tỷ?

Cung đình luôn cần những kẻ thế mạng. Lâm Nghi hiểu rõ đạo lý ấy:"Hong nhan họa thủy". Nước diu dàng, thuần khiết song luôn có sức sát thương mạnh mẽ, hủy diệt mọi thứ trên đường nó đi qua. Mỹ nhân mềm mại như làn nước. Sóng mắt mỹ nhân nhu tình tha thiết làm quân tử động lòng. Song thực tế đã là quân tử, có mấy ai để mình bị lung lạc, bị u mê bởi nhan sắc mỹ nhân?

Mỹ nhân thực chất chỉ là công cụ cho quân tử. Người ta nhớ đến những triều đại suy vong vì sắc hương người đẹp. Người ta mãi chỉ trách mỹ nhân gây nên họa mất nước. Nhưng mấy ai nhớ, nếu nam nhân không si mê họ...Nếu nam nhân lạnh nhạt, chăm chú vào triều chính, mỹ nhân nào lung lạc được hắn ta?

Bảy năm trước Vũ đế lên ngôi thay cho Thương Phi, dân chúng đồng tình ủng hộ bởi những người ủng hộ của Vũ đế tính toán quá khéo. Họ lợi dụng một Lạc Mỹ nhan sắc khuynh thành, phao tin nàng ta đã làm cho Thương Phi mê muội. Lâm Nghi là thái tử phi hiền thực, vì can gián phu quân mà bị đối xử tệ bạc.

Hồng nhan mệnh bạc, không ít người đồng cảm cho nàng. Vì thế quyết định lập Lâm Nghi làm Nghi phi không bị dân chúng phản đối, gièm pha, thậm chí người ta còn đồng tình với nàng, vui cho nàng cuối cùng đã được bù đắp bằng chuỗi ngày hạnh phúc sau những đau thương.

Hiện nay Vũ đế đang dùng Lâm Nghi bảo vệ ột người con gái khác. Người muốn làm rõ chuyện Tuyết Nhận là Nghi phi. So với một Thái phu nhân không có thân phận cao quý thì Nghi phi xưa nay được hoàng đế đặc sủng vẫn làm người ta kiêng nể. Phụ thân Mạc Linh chỉ là một viên quan tam phẩm, điều khiến người e ngại là những người thân thiết khác. Tuy nhiên đối đầu với Nghi phi lại khác. Họ sẽ không vì một đứa cháu họ, một biểu muội mà trực tiếp đối đầu cùng sủng phi khiến hoàng thượng lẫn thái tử trước đây điên đảo, huynh đệ tương tàn...

Mọi Nghi phi nhếch lên rất khế. Bao năm im lặng, cuối cùng nàng cũng phải tham gia vào chuyện thị phi ở thẳm cung rồi.

Ngày hôm sau, tin từ Phượng nghi cung truyền ra: Nghi phi trong đêm bỗng nhiên gặp ác mộng. Nàng nhìn thấy một cô gái xưng mình là Tuyết Nhận đến than khóc, kêu van là nàng ấy bị oan.... Vì chuyện này khiến Nghi phi không đêm nào yên giấc, suy nhược thân thể. Thái y chuẩn đoán, bảo đây là tâm bệnh, phải trị tận gốc mới có thể an ổn.

Hoàng thượng vì yêu thương phi tử của mình hết lòng cho người đi tìm tung tích Tuyết Nhận. Cuối cùng tra ra nàng ta là nữ tỳ trong phủ thừa tướng, vì phạm tội trộm cắp nên sợ tội tự tử.

Nếu chuyện đơn giản như thế thì không có gì đáng nói, song do đã kinh động Nghi phi nương nương nên chuyện phải được truy tận gốc. Nương nương lại bảo là nàng đến than khóc với mình rất thảm thiết, nói rằng bị oan khuất. Hồn người bị oan chết sẽ không siêu thoát, sẽ vương vẩn trên đời, âm hồn mãi chẳng tan.

Người trong thành, dân chúng cũng cho là như thế. Phủ thừa tướng quản người nghiêm ngặt, một nô tỳ nhỏ nhoi làm sao dám sinh tâm trộm cắp. Trừ phi có ẩn tình...

Linh phu nhân tính tình cao ngạo, cũng không có nhiều người yêu thích. Hai vị phu nhân khác của Thừa tướng cũng muốn nhân cơ hội này mà loại đi một đối thủ lợi hại.... Chẳng bao lâu sau giấc mộng đã có người đến tố giác. Tuyết Nhận không phải sợ tội tự sát mà là bị Linh phu nhân đánh đập, hành hạ tàn nhẫn. Trước khi thừa tướng về, lại nghe tin Thái Mẫn được phong hàng phu nhân bên cạnh hoàng thượng, nàng ta đã cho người giết chết Tuyết Nhận, dựng thành chuyện tự tử nhằm qua mắt mọi người.

Tang chứng, vật chứng rõ ràng, Thừa tướng đành dứt tình giao phu nhân của mình ra. Phu thê nhà quan lấy nhau nhiều khi vì lợi ích. Bạch Phượng Khanh có vẻ đau lòng nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài. Mất đi một phu nhân vẫn có thể tìm phu nhân khác, vấn đề không có gì quan trọng. Phụ mẫu Mạc Linh cũng vậy. Họ đau đớn vì mất đi nhi nữ song vì nhi nữ mà chọc giận hoàng đế, khác nào chuốc họa vào thân.

Thái Mẫn nghe tin này từ Lương tổng giám. Ông ta đặc biệt nói cho nàng nghe. Còn được biết, Linh phu nhân đã được mang ra xét xử, bị phạt lưu đầy làm nô dịch ngoài biên ải, thừa tướng cũng không cứu được nàng ta.

- Tuyết Nhận sẽ được giải oan chứ?

- Hồi phu nhân...đúng vậy. Linh phu nhân...à không...Mạc Linh sẽ phải đứng trước dân chúng trong thành mà nói ra mọi chuyện, sau đó mới mang nàng sung làm nô dịch tại Bạch thành.

Thái Mẫn im lặng, Nàng không ngờ Linh phu nhân lại bị xử lý như vậy. Dù trước đây Thái Mẫn luôn muốn nàng ta đền tội...Chỉ không ngờ là sự đền tội ấy đáng sợ đến dường này.

Song, Tuyết Nhận vô tội. Nàng ấy cũng có nhu cầu hạnh phúc. Linh phu nhân đã hủy hoại nàng. Đây là cái giá nàng ta phải trả cho tội lỗi của mình - tội xem thường sinh mạng của người khác. Thái Mẫn đã muốn làm rõ mọi chuyện, bây giờ đứng như ý nàng mong muốn, dù thế nào cũng phải đón nhận, không hối hận, không được phân tâm.

- Cảm ơn Lương tổng giám...Cảm ơn ông!

Nước mắt rơi trên gương mặt thanh tú. Tuyết Nhận nơi suối vàng đã làm rõ oan khuất. Nàng có thể thanh thân siêu thoát. Nhưng người chết vốn là hết. Tuyết Nhận là một con người bằng xương bằng thịt. Một chiều dự giải oan có thể làm nguôi nỗi đau trong lòng phụ mẫu, những người nuôi con khôn lớn, rồi phải nhìn con ra đi trong uất ức hay sao?

-Lương tổng giám, ông giúp tôi mang một ít tiền bạc đến nhà cho Tuyết Nhận. Nghe nói phụ mẫu nàng đã già yếu, nên lo lắng cho họ thật nhiều.

-Nô tài biết rồi, thưa phu nhân.

Thái Mẫn không phải là người biết đàn hát. Tuyết Nhận cũng chỉ là một nô tỳ nơi phủ thừa tướng. Nàng ấy không hiểu và cũng không yêu thích âm luật. Chỉ có...

Chiếc khăn trên tay Thái Mẫn cháy thành tro trong chậu đồng. Đó là khăn Thái Mẫn thêu vì Tuyết Nhận. Nàng ấy vốn là một con nhận yếu đuối đang bơ vơ trong tuyết lạnh, hy vọng chiếc khăn và tình cảm của Thái Mẫn sẽ tạo thành hơi ấm, để Tuyết Nhận ra đi trong thanh thản, kiếp sau trở thành một người hạnh phúc bên cạnh những người thực sự yêu thương nàng.

Mong thay...

31. Chương 31: Hàn Viễn Và Tiểu Khánh Nhi

Trong đại điện, các quan sau khi bàn bạc chính sự đã dần lui xuống. Chỉ còn lại Bạch Phượng Khanh và vị quan mới. Hàn Viễn....Cả ba không nhắc nhở gì đến chuyện vừa xảy ra. Như là không liên quan gì tới mình.

Cuối cùng Bạch Phượng Khanh đứng lên:

- Nếu không còn gì nữa thì thần xin phép hồi phủ.

- Được rồi...

Trong triều đình, Bạch Phượng Khanh sẽ đảm nhận những việc quan trọng như quản lý đề điều, thuế khóa, phân bổ quan lại. Toàn là việc đòi hỏi khả năng của một quân sư giỏi. Việc trị quốc, phân bổ quân đội, bảo vệ an toàn của hoàng thất và kinh thành được giao lại cho Hàn Viễn- một viên quan độ khoảng 30 tuổi, trước đây chỉ là tri châu của một thành nhỏ, khả năng chưa có ai kiểm chứng, đột ngột được hoàng thượng điều về kinh thành, giao cho trọng trách khiến nhiều người không khỏi kinh ngạc.

Nhưng chỉ sau một vài lần gặp gỡ các trọng thần nhanh chóng hiểu được quyết định của Vũ đế là chính xác. Hàn Viễn ít bày tỏ ý kiến nhưng mỗi lời hần nói đều thể hiện sự nhạy bén, khả năng phán đoán. Đặc biệt trong vấn đề quân sự, Hàn Viễn là một thiên tài.

- Chuyện trong cung, giao lại cho khanh.

- Bệ hạ an tâm. Thần sẽ cố gắng hết sức mình.

- Khanh có thể mang Khánh nhi vào trong cung. Không nên để trẻ con ở nhà một mình lâu quá. Hơn nữa, cũng đến lúc rồi...

Nhắc đến cái tên ấy, ánh mắt của Hàn Viễn cũng trở nên nhu hòa hơn. Sau đó hần nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cũng không thuận tiện đâu bệ hạ. Thần chỉ là một thần tử nhỏ nhoi, không thể tùy tiện vào hoàng cung. Huống gì là Khánh nhi.

- Mọi chuyện đều có thể. Ta sẽ thu xếp. Khanh an tâm!

Hàn Viễn không nói gì nữa. Hần cũng biết, thời gian như nước chảy, nay cũng phải đối diện một lần rồi.

- Khanh về phủ thu xếp hành trang đi. Ngày mai đưa Khánh nhi vào cung.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Pủ của Hàn Viễn là Từ Ninh phủ, một phủ đệ khiêm tốn nằm gần vùng ngoài của kinh thành. Trong phủ chỉ có vài người hầu tin cần. Thân phận của Hàn Viễn càng phải nên che giấu nhiều người.

- Phụ thân!

Giọng nói vang lên trong trẻo. Sự lạnh lùng trong mắt Hàn Viễn cũng không còn nữa. Hắn cúi xuống, vòng tay mở rộng ột tiểu nhi hài chạy xổ vào.

- Khánh nhi...

Gương mặt thanh tú trắng hồng mũm mĩm. Duy chỉ có đôi mắt...Đôi mắt buồn với đôi hàng mi dài cong vút...Giống nàng. Quả thật rất giống nàng.

- Phụ thân ăn cơm với Khánh nhi đi ạ! Nhũ nương dọn rồi.

- Ủ. Chúng ta ăn cơm nào.

Ngày nào đứa trẻ ấy chỉ mới là một hài nhi khóc oằn oặt đòi sữa mẹ. Những đêm dài canh vắng, Hàn Viễn ôm nó vào lòng, cố gắng dỗ dành. Trẻ con thiếu hơi mẹ thường hay giật mình khóc ngất, mỗi khi khóc thì khóc đến trời sầu đất thảm. Khóc đến khi mệt nhoài trong lòng của phụ thân.

Những bước chân đầu tiên lẫm chẫm của con trẻ. Tiếng cười khanh khách. Tiếng gọi đầu đời....Hàn Viễn không quên được một buổi chiều nắng vừa tắt, lòng hắn bỗng xao động mãnh liệt khi con trẻ nắm áo mình và bập bẹ gọi: “Mẹ ơi!”.

Tiếng gọi đầu đời là tiếng mẹ. Dù mẹ không ở gần Hàn Khánh. Dù từ nhỏ đến lớn, thế giới của Khánh nhi chỉ có phụ thân.

Mẹ của Hàn Khánh...Là nàng. Muôn trùng diệu vợi, tình mẫu tử vẫn thức giục, tạo thành một nỗi nhớ mong trong lòng con trẻ. Để bây giờ Hàn Khánh bảy tuổi, mỗi lần được nữ tử có cử chỉ quan tâm thân mật đều lưu luyến chẳng muốn rời.

Trên bàn,bữa cơm của hai cha con diễn ra như thường nhật.... Khánh nhi thỉnh thoảng lại ngược mắt nhìn phụ thân, sau đó cúi mặt xuống chén cơm.

- Hôm nay Khánh nhi có chuyện gì sao?

- Không có ạ!

- Không có sao lại nhìn phụ thân như vậy? - Hàn Viễn cười khẽ - Khi muốn xin cái gì đó, bao giờ cũng vậy mà.

Thân nhũ mẫu cũng vừa mang thêm thức ăn ra, nghe vậy cười đáp:

- Lúc này Phương tiểu thư có đến phủ, mang cho thiếu gia một ít trái cây và áo ấm. Áo của chủ gia, tôi cũng giúp mang vào phòng rồi.

Phương Linh Lan là tiểu thư của Lễ bộ. Khi mới về kinh thành, Lễ bộ đại nhân hết lòng ưu ái. Phương Linh Lan tiểu thư cũng quan tâm đến hắn. Lễ bộ đại nhân có vài lần buông lời ướm thử nhưng Hàn Viễn đều khéo léo tránh đi.

Người trong nhà tuy sống với hắn bảy năm nhưng không biết nhiều về Hàn Viễn. Chỉ biết rằng trong khoảng thời gian ấy, hắn chuyên tâm làm việc, bên mình chỉ có một hài tử. Phụ tử yêu thương đùm bọc lẫn nhau. Hắn không có nương tử, cũng không lưu tâm đến nữ sắc, cuộc sống bình lặng trôi qua.

Có không ít người muốn gả thiên kim của mình cho Hàn Viễn. Sau khi được triệu về kinh thành còn nhiều kẻ ngổ ỷ hơn nữa. Song Hàn Viễn dường như không để mắt đến ai. Thứ mà hắn quan tâm duy nhất là Hàn Khánh, chỉ có con trai là khiến hắn mỉm cười.

Đũa trên tay Hàn Viễn ngưng lại. Thanh âm trở nên thật lạnh lùng.

- Lần sau không có lệnh của ta, không được tùy tiện nhận đồ của người lạ nữa. Nhất là đồ đặc của Tiểu Khánh nhi...

- Dạ...Chủ gia.

Bình thường Hàn Viễn là người nhu hòa, đối với người trong nhà cư xử điềm đạm, không phân biệt thân phận. Tuy nhiên không vì thế mà sự nể sợ của người ta với hắn mất đi. Mỗi khi Hàn Viễn nghiêm giọng, khí thế bức người làm người đối diện không an.

- Phụ thân đừng tức giận với Nhũ mẫu mà - Khánh nhi níu tay áo hắn- Phương a di cũng không phải là người lạ. Người đến đây mấy lần rồi, còn mang áo và bánh cho con. Người rất tốt với con.

Hàn Viễn khẽ thở dài. Trẻ con thường rất miễn cảm. Một đứa trẻ không có mẫu thân kề bên chăm sóc như Khánh nhi thì sự yêu thương của một ai khác luôn làm trẻ thơ quẩn quýt. Hàn Viễn cũng không muốn gieo vào đầu óc non nớt đó sự ngờ ngàng chua xót. Người ta chăm sóc con vì con là con trai của Hàn Viễn, đâu phải vì con là Tiểu Khánh nhi khao khát được yêu thương.

- Tối nay thu xếp cho thiếu gia một chút. Sáng mai thiếu gia sẽ vào cung.

Tần nhũ mẫu thoáng khựng lại, nhưng rồi vội vã làm theo lời căn dặn. Hàn Khánh vẫn đưa đôi mắt buồn ấy nhìn hắn. Tuy nhiên ánh mắt lại có vẻ ngây thơ và trong trẻo. Khác với nàng, lúc nào cũng chỉ có nỗi đau....

- Con phải đi đâu ạ? Vào cung...Vào cung là sao vậy phụ thân?

- Là vào trong hoàng cung. Khánh nhi vào ở trong cung. Trong ấy sẽ có nhiều người tốt với con. Khi phụ thân không phải làm việc, cũng sẽ vào đó thăm con.

- Dạ...

Khánh nhi rất ngoan, nói gì cũng nghe. Thấm thoát mà bảy năm có lẽ...Hàn Viễn lại thở dài lần nữa....Nàng vẫn không thay đổi. Chỉ là khoảng cách ấy...Hình như càng lúc càng xa...

32. Chương 32: Mẫu Tử Liên Tâm

Hoàng cung buổi sáng rất yên tĩnh. Đa số các phi tần vẫn còn say giấc ngủ, chỉ có nội quan, cung nữ là tất bật chuẩn bị bữa sáng, chờ chủ nhân của mình thức dậy. Thái Mẫn hình như là người thức dậy sớm nhất trong các phi tử của hoàng đế. Dù đêm qua Vũ đế cứ quẩn quýt lấy nàng. Hắn còn bảo, sắp tới phải xa Thái Mẫn khá lâu, phải lấp cho đầy nhưng nhớ. Bình thường Vũ đế vốn điềm tĩnh, song đêm qua cứ như hóa thân thành một người khác. Một đứa trẻ to xác ôm ấp nàng, bắt nàng phải tiếp nhận hắn, cho hắn một đứa con.

Đứa con...

Thái Mẫn đặt tay lên bụng....Nghe nói có thai sẽ có dấu hiệu. Thái Mẫn vẫn ăn uống bình thường, cơ thể cũng không có gì khác biệt, có lẽ là chưa thụ thai. Nhưng sinh con trong hoàng cung đầy sóng gió này, con của nàng...Rồi sẽ như cha của nó, không thể sống cuộc đời của riêng mình. Quyền uy là vậy nhưng hạnh phúc lại không trọn vẹn. Thái Mẫn bỗng rùng mình...

- Cô cô!

Giọng nói non nớt vang lên phía sau. Thái Mẫn giật mình quay lại. Một tiểu hài tử khoảng 6- 7 tuổi. Gương mặt thanh tú, nhìn là thích ngay. Thấy nàng, nó vội chạy ngay đến, nắm lấy tay Thái Mẫn:

- Cô cô giúp Khánh nhi với! Khánh nhi bị lạc đường...

Hoàng cung xưa nay không có con trẻ, đột nhiên một đứa bé xuất hiện khiến không chỉ Thái Mẫn mà các giám quan, Tiểu Thanh nữ tỳ đều ngơ ngẩn. Tuy nhiên Thái Mẫn lại bị vẻ dễ thương của đứa bé mê hoặc. Nàng thích thú nắm tay nó. Khi ánh mắt vừa chạm nhau lại ngây ngẩn...Ánh mắt này, nàng đã gặp ở đâu rồi...

- Thái muội sáng sớm đã có hứng thú đi dạo vậy sao?

Giọng nói này...Là của Minh phi. Người không thích, tốt nhất là không nói chuyện. Thái Mẫn tắt đi nụ cười, nắm lấy tay đứa trẻ:

- Chúng ta đi thôi...Cô cô đưa cháu đi tìm đường.

Thái độ không hề khách sáo. Một phu nhân lại dám có thái độ như thế đối với phi tử chính thức. Điều ấy làm Minh phi giận sôi gan:

- Thái phu nhân không biết phép tắc. Ta có lời chào hỏi mà nàng lại tỏ thái độ như vậy...Hoàng cung coi trọng tôn ti trật tự, không phải là nơi nàng muốn gì làm đấy, có hiểu không?

- Thái muội mới vào cung không biết phép tắc, muội muội cũng không nên chấp nàng ấy làm gì.

Giọng nói trong trẻo của Nghi phi cất lên. Hôm nay nàng mặc áo màu tím nhạt, tóc tùy tiện vấn lên nhưng toàn thân lại toát lên một vẻ cao quý khôn tả. Ánh mắt vẫn bình thản như cũ lướt qua ngự hoa viên.

- Nghi phi nương nương...

Tuy Nghi phi được hoàng thượng vô cùng sủng ái nhưng nàng cũng chỉ là một phi tử, chưa được phong làm hậu, vị trí cũng ngang bằng cùng Minh phi. Thái Mẫn thì lễ với nàng song lại gần như phớt lờ mình càng khiến Minh phi bực bực phần nộ. Nàng nhếch môi:

- Thì ra có người đã tìm được chồng lưng. Nàng...

Ánh mắt nàng ta dừng lại ở Hàn Khánh....Khóe miệng lại nhếch lên:

- Hoàng cung từ khi nào đã biến thành một nơi ai cũng vào được. Mặc nhiên lại có một tiểu hài tử. Đừng nói với ta, đây là con tư sinh của nàng...vì không muốn xa mẹ nên mới đưa cả vào cung?

Nghi phi cũng chuyển sự chú ý đến đứa trẻ đang nép sau Thái Mẫn. Ban đầu chỉ là sự tò mò thoáng qua. Nhưng khi nhìn kỹ, một cảm giác bồng bồng lên mãnh liệt.... Chân tay nàng tê dại, bồng chốc trở nên lạnh như băng.

Đôi mắt...Hàng mi dài, cong cong trên gương mặt với những đường nét như tượng tạc. Môi mỏng, mũi cao, mày đậm. Không có gì quen thuộc, ngoài đôi mắt...Đôi mắt buồn, gần như là bản sao của Lâm Nghi.

- Đây là...?

- Cô cô...Con là Hàn Khánh. Phụ thân thường gọi con là Khánh nhi.

- Khánh nhi?

Hàn Khánh cũng không thể rời mắt khỏi người phụ nữ trước mặt. Nó cũng nhận ra đôi mắt....Đôi mắt với tròng mắt màu nâu nhạt rất ít thấy....Quan trọng nhất cũng là cảm giác...Tự nhiên lại lưu luyến chẳng muốn lìa đi, tự nhiên lại muốn nhào vào lòng vị cô cô đó. Cảm giác thân thuộc này, xưa nay Khánh nhi chưa có bao giờ.

- Khánh nhi...Phụ thân đã nói là không được đi lung tung mà.

Giọng nói...Giọng nói với thanh âm trầm thấp...Như quen mà cũng lạ. Nghi phi vội vã quay ra.

Người đàn ông bước đến với dáng điệu nhẹ nhàng, thông thả. Hình dáng hiện ra trước mắt nàng với những đường nét...chẳng có chút quen thân.

Mày rậm, mũi thẳng, bờ môi mỏng thản nhiên, phong thái tiêu dật. Trông hán rất anh tuấn...Song cũng thật rắn rỏi, thật lạnh lùng.

Người xưa của Lâm Nghi dong dỏng cao, gương mặt hơi vuông, đầy vẻ phong trần rắn rỏi. Chàng không anh tuấn, hào hoa như hán. Nhưng đứng trước kẻ này, mọi bình tĩnh trong lòng Lâm Nghi như rơi đầu mất. Tay nàng càng lúc càng lạnh. Chân muốn khụy xuống, như không còn chút sức lực nào.

Hai ánh mắt chạm nhau.

Nghi phi nhận ra tia triu mến trong ấy. Người kia, xa lạ song ánh mắt Nghi phi vừa bắt gặp lại vô cùng, vô cùng giống với chàng....

- Bệ hạ giá lâm!

Tiếng Lương tổng giám vang lên phá đi bầu không khí nửa tin nửa ngờ của những kẻ trong cuộc. Vũ đế không mặc triều phục, trông không còn vẻ nghiêm nghị thâm trầm thường ngày nữa. Hắn chạm nhẹ vào má Hàn Khánh thay ột lời chào:

- Đây là quý tử của Hàn khanh gia. Tiểu Khánh nhi!

- Hoàng đế thúc thúc...

- Tiểu Khánh nhi ngoan quá! – Vũ đế nhắc bổng Hàn Khánh lên trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều người. Giọng nói cũng trở nên thật hiền hòa.

- Hoàng cung cũng đến lúc cần có trẻ con đáng yêu như Tiểu Khánh nhi rồi. Ta mượn Tiểu Khánh nhi của Hàn khanh gia xem như xung hỉ, hy vọng sắp đến, ta cũng có được một đứa con lanh lợi đáng yêu như Tiểu Khánh nhi.

Lời hoàng thượng tuy là nói với các phi tử nhưng ai cũng biết, thực ra chỉ gửi đến hai người.

Thái Mẫn- Thái phu nhân nhưng chẳng nể sợ phi tử và Nghi phi vốn từ lâu là một sủng phi.

Tay Minh phi từ từ nắm chặt. Mạnh phi vừa đến sau, kịp chứng kiến mọi chuyện chỉ khe nhướng mày, nụ cười thoáng qua trên khóe miệng. Nàng vừa mới nhận ra, thái độ của Nghi phi khi nhìn thấy đứa trẻ và người đàn ông kia rất lạ. Một cơ hội tốt đang mở ra trước mặt Mạnh phi chăng?

Vũ đế đặt Khánh nhi xuống, không biết vô tình hay cố ý mà lại để nó xuống cạnh bên Nghi phi. Hàn Khánh hơi lùi người một chút, đôi tay nhỏ bé tự nhiên nắm lấy tay nàng. Bàn tay đang rất lạnh. Lạnh run.

Vũ đế nhìn qua Nghi phi một thoáng rồi lặng lẽ quay sang phía người đàn ông đang đứng đối diện mình:

- Đây là Hàn Viễn, từ nay sẽ thay ta coi sóc mọi chuyện trong triều đình cùng với Bạch thừa tướng. Để tiện công việc, hắn sẽ ở tại Kỳ viên các...Còn Tiểu Khánh nhi thì giao lại cho các nàng chăm sóc...Có được không?

....Hàn Khánh là một đứa bé hiểu chuyện, lễ phép. Đối với các phi tử luôn tỏ vẻ tôn kính. Song người gần bó chỉ có một. Đó là phi tử lạnh lùng nhất hậu cung này -Nghi phi.

Nàng vốn bình sinh lãnh đạm bỗng nhiên cũng rất yêu thích nó, giữ Hàn Khánh ở Phượng Nghi cung, còn đích thân nấu cháo tổ yến, chè hạt sen, chăm chút từng bữa cho Tiểu Khánh nhi.

- Cô cô...Chè hạt sen rất ngon...

Nghi phi mỉm cười. Bàn tay nhỏ nhắn sờ lên mặt Hàn Khánh. Nàng đã cố nhìn thật kỹ...Rồi như không dần lòng được, chợt hỏi ngay:

- Khánh nhi à....Phụ thân con...Phụ thân con đúng là phụ thân của con sao?

Câu hỏi có vẻ lộn xộn. Hàn Khánh ngừng ăn nhìn nàng chăm chăm. Nghi phi vội vàng giải thích:

- Ý ta là....Là ngoài một phụ thân đó, có khi nào con thấy....con nghe nói, con còn người thân khác hay không?

Cảm giác...Cảm giác này vô cùng mãnh liệt. Đây có thể...có thể là hài nhi của nàng và người ấy. Nhưng....nhưng hình dáng đứa trẻ lại không giống Mạc Phong gì cả. Gương mặt ngoài đôi mắt buồn u uẩn là của nàng thì đường nét như được tạc lại từ Hàn Viễn. Nàng không biết Hàn Viễn. Hắn có ánh mắt ấm áp của người năm cũ. Song hình dáng hoàn toàn là một người xa lạ, chẳng có điểm nào giống với chàng.

Nghi phi thực sự bất loạn. Nàng không còn duy trì được sự bình tĩnh nữa. Đã bảy năm nhưng Lâm Nghi không bao giờ quên cảnh Mạc Phong nhắm mắt trên tay mình, mặc kệ nàng kêu gào tên hắn. Cũng chính mắt nàng chứng kiến, Mạc Phong đã được chôn sâu dưới ba tấc đất. Còn Hàn Viễn, hắn thực sự là ai?

- Cô cô....

- Hửm?

- Khánh nhi nghĩ kỹ rồi. Con không còn phụ thân nào nữa. Chỉ có phụ thân tên là Hàn Viễn thôi.

Nghi phi có vẻ thất vọng. Hàn Khánh chợt lo sợ. Cô cô sẽ không thích mình nữa. Dù trước đây có nhiều cô cô, a di xinh đẹp khác chiều cổ Hàn Khánh nhưng hiện tại trong mắt trẻ thơ còn vụng dại, chỉ có cô cô này mới là người Hàn Khánh yêu quý nhất thôi.

- Cô cô đừng buồn...Khánh nhi sẽ về hỏi phụ thân, xem Khánh nhi còn phụ thân nào nữa không. Cô cô đừng buồn mà...

Lời trẻ ngây thơ vụng dại. Nước mắt Lâm Nghi chợt rơi dài. Khánh nhi...Nếu con thật sự là đứa trẻ năm ấy...Nếu con thực sự là con của mẹ...Lâm Nghi không cần sự thật nào nữa. Chỉ cần điều này thành hiện thực thôi là đủ lắm rồi.

-Cô cô...

Sao lại là cô cô mà không là mẫu thân? Đã mấy năm rồi Lâm Nghi chờ đợi hai tiếng thiêng liêng đó. Nàng không cần ngôi vị Nghi phi được người người tôn kính. Nàng cũng không cần quan tâm đến chuyện bị mọi người chối bỏ. Chỉ cần Tiểu Khánh nhi thực sự là đứa bé trong bụng Lâm Nghi chín tháng, đã cùng nàng chịu bao nhiêu cay đắng, Lâm Nghi tình nguyện bỏ đi tất cả. Chỉ để được ôm con vào lòng, gọi con một tiếng...Con ơi!

Nàng đã gọi. Vòng tay cũng vô thức ôm lấy Tiểu Khánh nhi vào lòng. Hàn Khánh không hiểu gì cả. Nhưng bản thân đứa trẻ chưa bao giờ có mẹ lại thấy vô cùng hạnh phúc. Cô cô ôm Hàn Khánh, khóc vì Hàn Khánh, gọi Hàn Khánh là hài tử...Cứ như là một giấc mơ mà Khánh nhi cứ muốn được mơ hoài.

33. Chương 33: Đế Vương

Trong một góc tối, Hàn Viễn nhìn hai người họ. Lòng hẩn vốn như sắt đá nhưng bây giờ sắt đá cũng dần dần mềm đi dưới tác động của thời gian.

Hắn còn nhớ...Chuyện trải qua đã gần 10 năm trước. Trong một đêm giông bão. Lưỡi gươm của hắn nhuộm máu một thanh niên. Khi hắn ta ngã xuống, một túi hương nhỏ rơi ra từ lồng ngực. Là một mớ cây cỏ dại đã khô héo cùng một ít tóc đen mềm.

Tên hắn là Hàn Viễn...Sư phụ đặt tên này cho hắn bởi sự lạnh lùng mà Người thường hay đùa là ngàn năm cũng không thay đổi. Hàn Viễn mười lăm tuổi mới nhập sư môn song võ nghệ nhanh chóng tiến bộ thần tốc. Hai mươi tuổi, dưới tay không đối thủ. Hắn không làm theo mong muốn của sư phụ có một cuộc sống thanh bình nhàn nhã. Hàn Viễn xuống núi, truy tìm kẻ giết cha mình.

Hắn ta hiện nay đang trấn nhậm một thành trì ven biên giới. Hắn họ Lâm.

Theo sau hắn luôn có một thanh niên trung thành cẩn cẩn. Võ nghệ hắn ta cũng không kém, có thể làm chậm đường gươm của Hàn Viễn, tạo cơ hội cho lão già đó thoát thân...

Khi Hàn Viễn quay lại, lau lưỡi gươm đầy máu thì đằng sau một lưỡi gươm khác cũng hướng vào người hắn. Ý chí sinh tồn của con người thật mãnh liệt. Gã thanh niên trước khi chết vẫn còn có thể đâm Hàn Viễn một kiếm trọng thương....

- Mạc tướng quân!

- Mạc tướng quân!

Có tiếng người vang lên từ xa. Những bó đuốc sáng lòa...Mạc tướng quân đã chết.Hàn Viễn bị thương rất nặng. Bọn người kia đang lúc nôn nóng tìm kiếm, nếu phát hiện ra Mạc tướng quân đã bị hắn giết chết, có lẽ sẽ phanh thây Hàn Viễn để nguôi đi nỗi phẫn hận trong lòng.

Trong phút giây nguy cấp Hàn Viễn chỉ kịp mang Mạc Phong thật sự vui xuống giếng. Sau đó dùng lớp mặt nạ da người dìm lên mặt, tạm thời lấy thân phận Mạc Phong.

Vốn định, chỉ tạm thời giả dạng. Vốn định tiếp cận lão họ Lâm trả hận....Có ai ngờ....

Có một Lâm Nghi đã đi vào đời hắn. Có một Lâm Nghi e dè mỉm cười trong lặng lẽ. Nụ cười chỉ dành cho Mạc Phong, giờ Hàn Viễn lại là người thay thế nhận. Và cũng thay thế... yêu nàng...

Tình yêu khiến hắn không muốn cởi bỏ tấm mặt nạ da người của mình nữa. Tình yêu khiến hắn quên đi thù hận, trong mắt chỉ có nàng. Nhị tiểu thư có đôi mắt buồn như muốn khóc. Lâm Nghi.

Vì yêu nàng, hắn trở nên mê muội. Vì yêu nàng, hắn chấp nhận giả trá bằng chính bản thân mình.

Hàn Viễn lại thở dài lần nữa. Bảy năm sau một lần nữa lại lừa cô gái ấy. Lâm Nghi của hắn...Khi biết câu trả lời từ sự thật, liệu nàng có chịu đựng nổi không?

...Đại diện của hoàng đế. Nghi phi không còn đáng điệu thông thả thường ngày nữa. Tay nàng đang nắm chặt, run run:

- Bệ hạ...

- Lâm Nghi tử...

Gọi là Lâm Nghi tử. Trong mắt Vũ đế, nàng luôn là tỷ tỷ xinh đẹp mà hắn đã hứa suốt đời sẽ bảo vệ. Tiếc là Vũ đế chỉ có lợi dụng Lâm Nghi vì đế nghiệp của bản thân.

Đã đến lúc đối diện. Vũ đế cũng phải đối diện với hậu quả từ toan tính của chính mình rồi.

- Tỷ có gì muốn hỏi đệ phải không?

Lâm Nghi nhìn thẳng vào gương mặt quen thuộc đó. Rất bình thản. Có nghĩa là..hắn đã biết, hôm nay nàng đến đây nhằm mục đích gì.

- Khánh nhi có phải là con của ta không?

Nàng vừa mong một lời khẳng định nhưng cũng rất mong là không phải. Chỉ là mình quá nhạy cảm. Hàn Khánh...Chỉ là bản năng của một người mẹ mất con nhìn thấy đứa trẻ đáng yêu thì quẩn quýt và yêu thương nó. Trên thế gian rộng lớn này, người giống người vốn không hiếm, nói gì là đôi mắt...Chỉ là ngẫu nhiên, ngẫu nhiên thôi.

- Đúng vậy.

Vũ đế đã khẳng định. Tại sao hắn lại không phủ nhận? Tại sao lại khiến nước mắt Lâm Nghi tuôn như suối. Không phải đã không còn nước mắt rồi sao?

Chuyện năm xưa...

- Đệ đã hứa với tỷ, chỉ cần đệ tìm được con của tỷ, đệ sẽ mang nó về cho tỷ ngay mà. Sao đệ lại để tỷ phải sống trong chờ đợi. Tại sao? Tại sao?

Lâm Nghi không còn giữ được lớp vỏ bọc ngoài lạnh lùng nữa. Nàng gào khóc. Gào khóc trong tuyệt vọng. Khánh nhi là con của nàng. Vậy Hàn Viễn...Vậy Vũ đế....Họ đã làm gì trong thời gian bảy năm đằng đẳng? Nàng có cảm giác mình chỉ là một con rối trong âm mưu của họ, của những người đàn ông không biết thế nào là thương xót cảnh con trẻ phải xa lìa mẹ từ khi mới lọt lòng.

Vũ đế đã hứa. Hắn đã hứa...Nhưng mà...

Quân vô hí ngôn. Vậy mà đã bảy năm Lâm Nghi mòn mỏi. Khánh nhi đã lớn như vậy. Nàng đã bỏ qua bao thời khắc tuyệt vời của con trẻ. Con nàng đã bao lần khóc đòi sữa mẹ trong khi bầu ngực Lâm Nghi lại căng tràn dòng sữa ngọt. Nàng không bao giờ được nhìn gương mặt mãn nguyện của con khi no lòng cũng như khi đòi sữa....Tại sao?

- Đệ đã hứa với ta mà....Đệ đã hứa với ta...

Vũ đế vẫn nhớ những gì mình đã hứa. Hắn cũng rất nhanh chóng tìm ra tung tích của đứa bé bị người cướp đi trong đêm ấy. Ngay cả thân phận thật sự của Hàn Viễn, hắn cũng đã biết trước khi xảy ra chính biến. Mạc Phong bị Hàn Viễn giết. Người Lâm Nghi trao trọn tấm thân trinh bạch, lại còn mang cốt nhục của hắn lại là kẻ đã giết chết người nàng yêu mến, tiếp cận cha nàng nhằm báo thù xưa.

Vũ đế là Đế vương. Hắn im lặng đương nhiên cũng có lý do của mình. Lâm Nghi tuy thông minh xinh đẹp song điều quan trọng nhất của nữ tử không phải là vấn đề đó. Nàng là điểm yếu duy nhất của Hàn Viễn.

Thương Vũ cũng chưa bao giờ hỏi, hắc đội lốt Mạc Phong từ khi nào nữa. Chỉ biết rằng, nếu dốc hết sức vì một ai đó, Hàn Viễn chính là một thiên tài.

Hắn đã dạy cho Vũ để rất nhiều thứ. Bản lĩnh, sự tinh táo trên chiến trường và khả năng phán đoán. Cái gì Vũ để cũng muốn học. Chỉ có một thứ hắn không mong mình giống như Hàn Viễn. Trái tim Hàn Viễn quá mềm yếu vì một người con gái, khiến hắn trở nên mỏng manh và dễ tổn thương hơn.

Vũ để từng đồng dạ trước ngựa, trước mặt Hàn Viễn thốt lên lời hứa của mình:

- Chỉ cần huynh giúp ta giành thiên hạ. Ta hứa với huynh, ta sẽ thay huynh bảo vệ Lâm Nghi tử...

Hàn Viễn không thể bước ra ánh sáng. Người hắn yêu là Lâm Nghi. Nhưng Lâm Nghi chỉ yêu Mạc Phong. Nàng luôn định ninh người mình trao thân là kẻ ấy. Bây giờ Hàn Viễn xuất hiện, sự thật sẽ làm Lâm Nghi quỵ ngã. Nàng sẽ càng hận hắn nhiều hơn.

Thương Vũ rất kính trọng Hàn Viễn và Lâm Nghi. Hắn cũng mong hai người hạnh phúc...Tuy nhiên, lúc đó Vũ để mới mười bảy tuổi. Hắn chưa biết yêu thương ai đó, chưa biết đến cảm giác yêu một người không chỉ có chiếm hữu và buộc người ấy ở bên mình mãi mãi. Đôi khi trong tình yêu còn tồn tại hai chữ buông tay.

- Khi ta gặp nàng...Người nàng yêu có lẽ đã là Mạc Phong. Ta chỉ là kẻ mang trên mình lớp mặt nạ. Nàng không biết ai là Hàn Viễn. Trong lòng nàng, chỉ có Mạc Phong!

Hàn Viễn cũng chẳng biết, giữa Lâm Nghi và Mạc Phong đã từng xảy ra chuyện gì. Khi hắn mang theo ánh mắt của một con sói để phòng mọi thứ thì Lâm Nghi bỗng nhiên xuất hiện. Nàng cười với hắn...Ánh mắt thường dõi theo hắn, bỗng dừng lại làm con tim Hàn Viễn thất lại...Tình cảm không cần lời nói. Cả Hàn Viễn cũng không hiểu được, tại sao với nàng, hắn lại cảm thấy như là có sự vẩn vơ.

Hàn Viễn trốn tránh nàng, trốn tránh cảm giác choáng ngợp mỗi lần Lâm Nghi xuất hiện. Nhưng trong giây phút nghe tin nàng sắp thành thái tử phi, trái tim lại như nát tan thành muôn mảnh vụn. Đôi mắt buồn của Lâm Nghi cứ ám ảnh hắn. Hàn Viễn tin, thực sự tin trên đời này yêu đương là có thật. Và khi đã yêu, người ta sẵn sàng hy sinh tất cả cho người mình yêu được vui vẻ, được bình an.

- Ta cần một sự kết thúc...Lớp mặt nạ da người của huynh làm rất khéo. Huynh lột hay không cũng không ai biết, phải không?

Thương Vũ là Vũ vương mới mười mấy tuổi, thế nhưng lòng dạ còn sâu hơn mặt sóng Hoàng giang. Trên danh nghĩa, hắn là con thứ, Thương Phi lại được phong thái tử. Dù có xảy ra binh biến, dù Thương Phi thật sự chết trong tay Thương Vũ thì ngôi hoàng đế cũng không thể thuộc về kẻ bị mang danh là phản loạn. Cái Thương Vũ cần là một cái cớ. Cái cớ đó giúp hắn lên ngôi vàng trị vì Thương Quốc. Đối với quốc gia này, Thương Vũ không chỉ có tham vọng. Điều hắn muốn là vị trí cao cao tại thượng của Thương Quốc. Nếu không làm vua, mục tiêu này sẽ mãi chỉ là mơ ước mà thôi.

Phải có hy sinh. Phải có một người đứng ra gánh lấy bao tội lỗi. Người trong thiên hạ chỉ biết Thương Phi là người tham dâm háo sắc, vì một Lạc Mỹ tuyệt mỹ, phụ bỏ thê tử kết tóc là Lâm Nghi, lạnh nhạt, bỏ bê nàng. Dân chúng cũng chỉ biết Mạc Phong là cận tướng của Lâm Nghi vì bảo vệ nàng mà ra tay giết chết Thương Phi thái tử. Để trả thù cho thái tử, Thương Vũ - Vũ vương kéo quân về triều nội, truy sát Mạc Phong, lấy máu tể anh mình.

Tính toán vô cùng hoàn hảo. Chỉ có một thiếu sót bất ngờ. Đó là tình cảm của Thương Phi thái tử. Hắn không chỉ do bốc đồng mới xin nghinh hôn cùng Lâm Nghi. Hắn thực sự yêu nàng. Chà đạp nàng, cũng là do quá yêu nàng.... Không đoạt được – thà rằng không ai đoạt được...Ánh mắt thâm tình của Lâm Nghi dành cho tình địch thực sự bức điên Thương Phi trong phút cuối. Hắn muốn giết nàng, dù chết cũng phải kéo theo nàng.

Trong tuyết lạnh, Hàn Viễn đã có thể làm gì đó cho Lâm Nghi. Lưỡi gươm xuyên qua da thịt hắn. Một lưỡi gươm không trong kế hoạch. Máu nhuộm đầy trên tuyết. Thương Phi cũng gục chết...Lâm Nghi đau lòng đến mê man, miệng không ngừng gọi tên của Mạc Phong.

Đến khi tỉnh lại, nàng đang trong cung điện. Thương Vũ chặn ý định kết thúc cuộc đời của Nghi phi bằng hy vọng. Đứa trẻ là hy vọng sống, là lý do duy nhất nàng còn tồn tại trên đời.

Hắc y nhân cướp đi đứa trẻ nhanh chóng bị tìm ra. Hắc ta là người của Lạc Mỹ, bề ngoài có vẻ là sủng phi mà Thương Phi yêu mến. Thực tế thái tử chỉ xem nàng là món đồ thay thế không hơn không kém. Vùi đầu vào nữ sắc cũng là cách để quên đi thực tại....Chính phi kết tóc, trái tim và thân thể không hề thuộc về mình là một nỗi đau không ai thấu, không ai có thể thông cảm cho Thương Phi.

Hắc ta cũng từng muốn quên đi tất cả, nói với Lâm Nghi lời tha thứ. Nhưng nhìn nàng kiên cường chống lại mình, Thương Phi lại càng thêm phần hận. Khi phát hiện Lâm Nghi mang thai đã là tháng thứ sáu, nàng kiên quyết thà chết không chịu phá đi đứa trẻ. Đất trời trước mắt Thương Phi như mờ mịt. Hắc mơ hồ hiểu, nếu chỉ là một nghiệt chủng, Lâm Nghi sẽ không liều cả sinh mạng như thế. Nhất định nó là kết quả của một tình yêu say đắm. Nàng gạt hắc, thực tế chuyện bị người làm nhục kia chỉ là một cái cớ mà thôi.

Phần nộ của thái tử. Hắc muốn giết Lâm Nghi ngay lập tức. Nhưng có người cản lại. Nàng vốn là con gái của Lâm tướng quân, nếu chết trong tay hắc sẽ gây bất lợi cho việc củng cố quyền vị. Không nơi phát tiết nỗi oán hận, Thương Phi dùng Lạc Mỹ như một công cụ thay thế, trút đi bao tức tối, điên cuồng, đòi hỏi nàng như đang chà đạp Lâm Nghi.

Lòng Lạc Mỹ nhân cũng bùng bùng nổi hận. Lạc Mỹ cướp đứa bé, mưu đồ nuôi dưỡng nó thành một tên giết người máu lạnh, sau này quay lại giết chết chính mẫu thân mình...Nàng ra muốn mẹ con họ phải trùng phùng trong nước mắt. Kể còn lại, cả đời sống trong dằn vặt, cả đời không có phút bình yên.

May mắn... Rất may mắn là Vũ đế đã phát hiện kịp. Hắc cho người mang đứa trẻ giao lại cho Hàn Viễn....Lưỡi gươm của Thương Phi khiến Hàn Viễn nhất sinh thập tử, nhưng lại không lấy được mạng hắc. Trái tim Hàn Viễn là một sự kỳ diệu của tạo hóa, nằm về bên phải. Lưỡi gươm kia không đâm trúng vào tim...

Câu chuyện làm Lâm Nghi như mê như tỉnh. Chân nàng đã khụy xuống. Đệ đệ... Vũ đế... Mạc Phong...Hàn Viễn...Bảy năm trời nàng chịu đựng đau khổ...Thì ra cũng chỉ vì một vỏ tuồng do bọn họ bày ra...

- Lâm Nghi tỷ...Đệ...

- Tướng công...Chàng...

Tiếng của Thái Mẫn vang lên đột ngột. Vũ đế chưa kịp định thần thì má bỗng trở nên hồng hồng...Lòng bàn tay Thái Mẫn đỏ ửng. Nàng đang lau nước mắt, tay kéo mạnh Nghi phi.

- Chúng ta về Phượng Nghi cung đi tỷ... Khánh nhi đang tìm tỷ, đang chờ tỷ ở đó...Đi thôi....!

34. Chương 34: Hoàng Đế Và Thường Dân

Vũ đế, lạnh lùng âm u như tượng đá đứng chắn ngang đường Thái Mẫn. Nàng run lên...Chàng thật xa lạ. Không phải là Du Lang, hiền hòa, trầm ấm cũng không phải là tướng công ôm Thái Mẫn mỗi đêm thâu:

- Đứng lại đó...

Giọng Vũ Đế vang lên lạnh lẽo. Lâm Nghi cũng thấy sợ. Nàng không như Thái Mẫn. Nàng nhớ hắc là hoàng đế. Một khi đế vương nổi giận, hậu quả gây ra thật đáng sợ vô cùng.

- Người đâu!

Bên ngoài Cẩm Vệ Quân chờ sẵn, ngay lập tức bước vào:

- Chúng thần ứng hầu bệ hạ...

- Đưa Nghi phi nương nương về Phượng Nghi cung. Không cho nương nương rời khỏi đó, đến khi nào được lệnh của ta.

- Tuân lệnh bệ hạ...

Nghi phi gần như bị giải đi. Thái Mẫn cố theo mà không được. Nàng nhìn Vũ đế. Hắc cũng rất bình thản nhìn nàng.

- Chàng...

- Lui ra ngoài!

Vũ đế quát khê. Đám Cấm vệ quân còn lại nhanh chóng rời khỏi. Trong điện chỉ còn có hai người.

Tay Thái Mẫn bị Vũ đế nắm chặt. Nàng cố vùng ranhưng không thoát được. Hắn chỉ cần dùng một tay để khóa đi mọi cử động của nàng, tay còn lại Vũ đế xoay Thái Mẫn lại, buộc nàng phải nhìn thẳng vào hắn. Gương mặt bấy giờ đối với Thái mẫn vô cùng xa lạ...và cũng thật đáng sợ làm sao:

- Chàng làm gì vậy? Buông ra...

-Không buông.

-Buông ra.

-Không buông!

Giọng điệu của hắn càng lúc càng lạnh. Đôi mắt chăm chăm vào Thái Mẫn. Rồi đột nhiên hắn giữ chặt gương mặt thanh tú đối diện mình thật sát, gần từng tiếng một:

- Ta muốn nàng phải nhớ. Người mà nàng vừa tát, không chỉ là tướng công của nàng. Hắn còn là hoàng đế...Khi giận dữ, hắn có thể làm nhiều thứ. Hắn sẽ quăng nàng vào ngục thất, sẽ cho người giảo nhục nàng. Thậm chí....hắn có thể giết chết nàng...

- Chàng...

Chàng là hoàng đế. Không chỉ là tướng công của Thái Mẫn. Cả hai không chỉ là một đôi phu thê bình thường trong dân dã. Nàng còn là bề tôi, trong khi hắn – Vũ đế đứng đầu triều nội. Là cùng một gương mặt nhưng thân phận thật khác nhau.

- Thiếp không quên điều đó. Chàng là hoàng đế. Thiếp là Thái Mẫn. Thiếp chỉ là một dân phụ bình thường. Người có thể lấy quyền là hoàng đế mà trừng phạt thiếp. Nhưng...nếu chàng ở địa vị của một tướng công đối diện với nường tử thì thiếp cũng xin nói thẳng...Chàng xa lạ quá. Chàng không phải là Du Lang của thiếp. Thiếp không quen người đàn ông không tình không nghĩa đó. Người đàn ông chỉ biết làm mọi thứ để củng cố quyền vị, bất chấp mọi lời hứa. Nếu lấy phải người chồng như vậy, thiếp thà làm thê thiếp của Phạm ca ở quê nhà, cũng không....A...

-Nàng dám...

Vũ đế đặt tay lên cổ Thái Mẫn. Chỉ cần bóp mạnh một chút là nàng ngạt thở. Thái Mẫn kêu lên hoảng hốt nhưng sau đó nhắm nghiền mắt lại. Nàng thà chấp nhận chết trong tay hắn, cũng không rút lại những lời nói thật lòng mình.

-Mẫn nhi...

Vũ đế bỗng nới lỏng tay, kéo nàng vào lòng. Thái Mẫn bật khóc.... Nàng không quên, mãi mãi sẽ không quên cảm giác sững sờ khi nghe câu chuyện khi nãy. Chàng để có được thiên hạ, lợi dụng người quan trọng với mình như thế. Lâm Nghi là một người mẹ mong chờ con, lấy đó làm niềm vui sống, trong khi chàng đã biết tất cả, lại có thể nhìn nàng ấy đau đớn bấy nhiêu năm.

Chàng là hoàng đế...Đó là chuyện hoàng đế phải làm. Thái Mẫn đã muốn nghĩ vậy, đã muốn chạy ra khỏi đại điện để hình ảnh Vũ đế xa lạ không còn trong mắt nữa. Chàng vẫn mãi là tướng công điềm đạm, trầm tĩnh song hết sức thương yêu nường tử, mỗi đêm đều lấy vai làm gối cho Thái Mẫn gối đầu.

Nàng sợ chàng bây giờ lắm....Tay bỗng chột chạm vào bụng. Lúc này khi đuổi theo Khánh nhi đang tung tăng chạy đùa trong Phượng Nghi cung, Thái Mẫn thấy bụng mình hơi đau. Sau đó thái y đến cung, Thái Mẫn thuận tiện nhờ xem qua. Thái y gương mặt rạng rỡ chúc mừng nàng...Thái Mẫn đã có long thai. Con của nàng và Vũ đế...

Đứa bé hơn hai tháng...Có nghĩa là nó đã kết tinh từ những ngày ở trong ngôi làng nhỏ. Không phải ở trong cung...Không phải ở nơi phức tạp này.

Thái Mẫn sung sướng vô cùng....Nhưng sau đó lại nghĩ đến cuộc sống đầy phức tạp...Nàng có con, những phi tử khác có để yên ẹ con nàng hay không? Con của nàng, có thể bị một nguy cơ nào đó mà không được ra đời. Nơi thôn dã, các đại nường sẽ chúc mừng Thái Mẫn, những món ăn đưa đến là từ tấm lòng của họ. Còn nơi này, toàn là những ánh mắt ganh tỵ, những nụ cười sắc như dao.

Thái Mẫn chỉ còn một nơi tin tưởng này, mong sẽ được chàng trấn an, vỗ về, che chở. Nhưng sự thật được chứng kiến thật là đau đớn. Tướng công nàng là hoàng đế. Vì hoàng vị, vì ngôi thiên tử chàng làm bao nhiêu người phải đau lòng. Nghi phi không được sống bên con, tình yêu cũng bị chia rẽ bao năm tháng. Còn Thái Mẫn, có khi nào chàng cũng sẽ hy sinh mình để bảo vệ vị trí hoàng đế kia không?

Đôi tay Vũ để giờ lại nhẹ nhàng lau nước mắt cho Thái Mẫn. Hắn hôn nhẹ lên trán, giọng trở nên thật ấm áp. Hiện giờ Vũ để mới là Du Lang nàng quen biết, là người Thái Mẫn hết dạ tin yêu:

- Dù ta có là Vũ đế hay Du Lang thì nàng vẫn là thê tử của ta...Cái tát tay nàng không đau đâu Mẫn nhi ạ...Nhưng nếu người khác trông thấy, nó sẽ là một cái có...Ta là hoàng đế song có nhiều chuyện không thể tự mình quyết định...Ta cũng không muốn lúc nào cũng phải thủ đoạn, cũng phải tàn nhẫn, thậm chí lợi dụng người mình kính trọng nhất...Nhưng để có thể thoát khỏi sự khống chế của quần thần, của ngôi vị hoàng đế, ta buộc mình phải mạnh hơn tất cả...Lâm Nghi tỷ, Hàn đại ca, Bạch Khanh gia...Ta tin rằng, rồi họ sẽ hiểu cho ta.

Hắn lại ôm nàng vào lòng. Thái Mẫn của hắn. Nàng đơn thuần, không thích cuộc sống hoàng cung đầy sóng gió. Hắn cũng chẳng yêu thích nó. Nhưng biết làm sao được, hắn đã chọn lựa nó. Và bây giờ càng phải mạnh mẽ hơn để bảo vệ ngôi hoàng đế. Bởi, chỉ có trong tay quyền uy tối thượng, hắn mới có thể chăm lo, mang đến hạnh phúc cho những người mà Vũ đế thương yêu.

- Ngoan...Để có thể tự chủ được mọi chuyện, ta cần nhiều thời gian hơn nữa. Thê thiếp của hoàng đế thì nhiều vô kể nhưng thê tử của Du Lang thì chỉ có mình Thái Mẫn. Ta xin nàng, hãy để ta làm những gì ta muốn. Chúng làm nàng mất tự do nhiều lắm, làm nàng khó chịu lắm, nhưng vì ta, hãy chấp nhận, được không?

Tay Thái Mẫn không còn đánh vào ngực Vũ đế nữa. Hắn cũng đã buông tay nàng ra....Vậy mà Thái Mẫn lại trở nên ngoan ngoãn. Nàng để cho hắn lau nước mắt, để cho hắn ôm lấy mình, cần nhẹ môi mình.

- Đêm nay ở lại đây với ta đi Mẫn nhi...Ở lại đây đi!

Bên nàng Vũ đế mới cảm thấy thanh thản. Bên nàng, hắn mới vứt bỏ được bao nhiêu toan tính. Chỉ bên nàng, hắn mới không đề phòng ai cả, toàn tâm toàn ý hưởng thụ những phút giây an ổn, bình lặng mà một con người cần phải có. Thái Mẫn không phải là liều thuốc độc. Nàng là phần thưởng trời cao dành cho hắn, bù đắp bao ngày không được sống bình thường như một con người.

Thái Mẫn dụi đầu trong lòng Vũ đế. Lúc này còn nháo nhào như thế, nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn đón nhận những nụ hôn khắp trên môi mắt. Nàng hoàn toàn bị những lời kia của Vũ đế chinh phục. Nhi nữ là thế, một khi đã yêu ai đó thì sẽ toàn tâm vì người ấy, mong ước cả cuộc đời được sống vì chàng.

-Tướng công...

Thái Mẫn ngượng ngùng đẩy nhẹ khi Vũ đế chậm chậm cúi xuống. Con còn nhỏ, nàng không muốn....Vả lại tình hình của Lâm Nghi tỷ, tâm trí nào mà còn nhớ đến chuyện ái ân:

-Hửm?

-Lâm Nghi tỷ và Hàn đại ca....Họ...họ sẽ thế nào? Họ có sao không? Thiếp...

-Đừng lo quá! – Vũ đế ngắt lên -Bảy năm trước ta đã hứa nhưng chưa làm được. Bây giờ không phải là Vũ đế, tướng công hứa với nàng...Nhất định ta sẽ giúp Lâm Nghi tỷ và Hàn đại ca hạnh phúc. Ta sẽ bảo vệ hạnh phúc của họ, dù phải đánh đổi nhiều thứ, có được không?

Tướng công đã hứa. Thái Mẫn không tin hoàng đế. Nhưng lời hứa của tướng công thì nàng vô cùng tin tưởng. Thái Mẫn nhắm nghiền mắt, đón nhận nụ hôn ấm áp của Thương Vũ. Lâm Nghi tỷ và những người tốt sẽ luôn được hạnh phúc, dù hạnh phúc đó phải trải qua bao sự đắng cay.

35. Chương 35: Đau Tận Tâm Càng

Nương nương...

Từ khi hầu hạ Lâm Nghi, lần đầu tiên nữ nương thấy nàng mất bình tĩnh như thế. Ngày trước dù trong đêm tân hôn, tận mắt chứng kiến phu quân hoan ái cùng Lạc Mỹ phu nhân hay là khi mất đi đứa con yêu quý, chưa bao giờ Lâm Nghi thờ ắt, không có sức sống như thế này.

-Cô cô...

Hàn Khánh nghe tiếng chân người, vội vã chạy vào. Trên tay đứa trẻ là bức tranh vừa mới vẽ xong:

-Con vẽ cô cô nè...Cô cô xem có đẹp không?

Tiếng trẻ thơ ngây thơ, nũng nịu. Nghi phi nghe qua màn lệ, gương mặt xinh đẹp mới bắt đầu có chút sinh khí. Nàng ngẩng lên. Nhìn thấy nước mắt chảy dài trên má Nghi phi, Hàn Khánh hoảng hốt đưa tay lau vội, miếu máo muốn khóc theo:

-Cô cô...Sao cô cô lại khóc? Cô cô đừng khóc mà. Tiểu Khánh nhi rất ngoan, Tiểu Khánh nhi rất nghe lời, không làm cô cô phải buồn đâu.

Khánh nhi đang khóc. Con thơ đang khóc. Lâm Nghi bật dậy, ôm lấy Hàn Khánh. Cái ôm thật chặt. Hàn Khánh đau...Nhưng không đẩy Lâm Nghi ra. Cô cô đang buồn và cần Hàn Khánh, làm nam nhi thì phải che chở cho người mình yêu quý. Huống gì cái đau nhỏ nhoi này.

-Cô cô...Cô cô khóc đi. Khánh nhi không khóc, Khánh nhi sẽ thương cô cô. Thương cô cô hoài mà.

Nước mắt. Bảy năm nay nước mắt ghen đắng trong lòng, bây giờ tuôn như suối chảy. Nàng không cần kiềm nén nữa. Những người thương yêu, những nguồn hy vọng xung quanh Lâm Nghi đều lừa gạt nàng, xem nàng như một con cờ cho họ mặc tình điều khiển. Chỉ có Khánh nhi, Khánh nhi là thực. Khánh nhi là máu thịt, là lẽ sống của Lâm Nghi.

-Khánh nhi...Đừng bỏ mẫu thân. Đừng bỏ mẫu thân.... Con là con của mẫu thân mà.

Hàn Khánh chỉ mới bảy tuổi nhưng thông minh, nhanh nhẹn. Tiếng mẫu thân đã từng là một khao khát bao lâu trong lòng cậu bé. Với cô cô này, Hàn Khánh yêu thương vô hạn, lưu luyến không muốn rời. Nhưng cậu bé nhiều lần nhìn thấy người khác đối với cô cô vô cùng tôn kính, còn gọi là nương nương. Phụ thân cũng không thể đến gần cô cô. Cô cô tuyệt đối không thể là mẫu thân của Hàn Khánh được. Không...

-Cô cô...Khánh nhi thương cô cô lắm...Nhưng -Cậu bé hơi lùi người ra, nước mắt đã bắt đầu ứa ta - Cô cô là nương nương...Cô cô không phải là mẫu thân của Khánh nhi. Cô cô đừng...

Con là con của mẹ. Nhưng con không thể gọi là mẹ là mẹ. Con vẫn nhìn mẹ dưới đôi mắt thần tử nhìn một nương nương.

Trái tim Lâm Nghi như tan nát thành muôn mảnh vụn. Nàng lão đảo muốn ngã. Khánh nhi...Khánh nhi của mẹ ới.

-Nương nương...

Nhũ mẫu hoảng hốt, còn Hàn Khánh hoảng loạn khi Nghi phi đảo người về phía trước. Máu tuôn ra từ đôi môi mọng đỏ, ướt đầm lớp áo trắng, phun cả lên áo của Tiểu Khánh nhi.

-Cô cô...Cô cô sao vậy? Đừng làm Khánh nhi sợ...Cô cô...

Phải chăng do Khánh nhi không chịu gọi cô cô là mẫu thân nên người tức giận? Khánh nhi cũng muốn lắm chứ. Khánh nhi đâu muốn cô cô phải buồn lòng.

Hàn Khánh ôm chặt lấy người Lâm Nghi. Nước mắt chảy tràn trên má. Đứa bé gào thét trong nỗi sợ tràn ngập. Có khi nào...Có khi nào cô cô sẽ không mở mắt ra nữa. Cô cô sẽ giận Khánh nhi mãi mãi không?

-Cô cô ới. Khánh nhi gọi nè...Mẫu thân ới, mẫu thân ới!

Tiếng khóc của Hàn Khánh làm Hàn Viễn càng kinh động. Nhìn thấy nàng bị Cẩm vệ quân gần như áp giải về Phượng nghi cung, lòng hẩn như lửa đốt. Nhưng Bạch Phượng Khanh đi bên cạnh lúc đó lại đang mải mê thảo luận về một vấn đề quan trọng nên hẩn không kịp đuổi theo.

Phượng nghi cung lại là nơi ở của phi tử. Dù là sủng thần nhưng Hàn Viễn cũng không thể tùy tiện bước vào. Bây giờ lòng nóng như lửa đốt, hấn dùng kinh công lén vào bên trong, vừa kịp lúc tiếng thét la của Hàn Khánh vụt ra.

Không còn e ngại gì nữa, Hàn Viễn chạy vội vào trong. Lâm Nghi đang bất động. Máu ướn cả áo nàng. Sắc mặt tái xanh.

-Nghi nhi...

Nhũ nương cũng hoảng hốt khi người xông vào là một người đàn ông không phải hoàng thượng. Hấn đã đỡ nương nương lên, còn để nàng tựa vào lòng mình. Bàn tay không kiêng dè, diễm lên người Nghi phi, chạm phải phụng thể vốn chỉ thuộc về hoàng thượng. Người...

-Người là ai? Nương nương...

Nghi phi từ từ mở mắt. Gương mặt của Hàn Viễn kẻ sát, thật gần.

-Người...

-Bốp!

Một cái tát tai dồn hết sức lực. Lâm Nghi đánh để trút đi bao nỗi hận. Nhũ nương lại nghĩ khác....Hành động ấy là do muốn bảo vệ danh tiết của mình. Vì thế bà vội thét lên:

-Người đâu...Người đâu...Có người đột nhập Phượng Nghi cung.

-Người đâu...

Giọng ai vang lên lạnh lạnh. Nghi phi định thần. Trước mặt nàng là gương mặt xinh đẹp nhưng lại đầy sự hả hê, thích thú của Mạnh Khiết -Mạnh phi nương nương. Nàng ta chỉ vào Hàn Viễn, ban lệnh cho Cẩm vệ quân:

-Gã này tùy tiện xông vào Phượng Nghi cung, xúc phạm phụng thể của Nghi phi. Người đâu...Bắt hấn vào đại lao, chờ hoàng thượng xử lý. Mau lên!

36. Chương 36: Quyền Lực Có Nghĩa Gì

Hàn Viễn trước nay ở kinh thành vẫn không có nhiều người biết đến. Đột ngột hấn được triệu về kinh, thăng tiến nhanh chóng, sánh ngang hàng cùng Bạch Phượng Khanh gây ra không ít bất bình trong lòng các quan trong triều. Đa số đều không phục. Nhưng hấn là sủng thần của hoàng đế, đương nhiên không ai dám chạm vào.

Bây giờ Hàn Viễn lại phạm một tội lỗi lớn. Ông bướm với phi tử của hoàng đế, lại là Nghi phi không kém phần được yêu thương sủng ái. Người bàng quan nhất cũng hồi hộp lo sợ giống gió đến. Kể đồ kỵ cùng Hàn Viễn thì nhất quyết không bỏ qua cơ hội này.

- Tâu bệ hạ...Hàn Viễn khi quân phạm thượng, xin bệ hạ trị tội làm gương.

- Tâu bệ hạ...Nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ làm uy tín hoàng gia bị ảnh hưởng. Chúng thần cầu xin bệ hạ, trị tội hấn làm gương.

- Chúng thần xin tấu trình bệ hạ...

Trên ngai vàng, Vũ đế nhíu mày...Hấn đang vô cùng khó xử. Chuyện của Hàn Viễn và Nghi phi đã kinh động đến triều thần như thế. Nếu không xử nghiêm thì đám quan “già” luôn coi trọng lễ giáo này quyết sẽ không bỏ quá. Trần lão thượng quan là một minh chứng. Ông ta trên tay cầm thiên giảng được tiên đế ban cho, cương quyết đòi Vũ đế phải xử nghiêm Hàn Viễn làm gương.

- Bệ hạ chắc còn nhớ, Nghi phi có thân phận thế nào? Nếu chuyện này người không xử nghiêm Hàn Viễn thì Nghi phi nương nương không tránh khỏi liên lụy...Mong bệ hạ suy nghĩ kỹ...

Trần thượng quan mang chuyện Nghi phi ra nhắc nhở Vũ đế. Hấn làm sao không nhớ. Lâm Nghi vốn đã khiến nhiều người bất bình khi được phong phi tử, bây giờ xảy ra chuyện lớn, bọn họ có thể đặt nghi vấn

cho là nàng thông gian cùng Hàn Viễn. Bây giờ tiếng tai chỉ ngừng ở mức ” Hàn Viễn nảy sinh tà tâm nên xúc phạm phi tử hoàng đế”, nếu xử lý theo hướng này thì chỉ có mình Hàn Viễn chịu tội, Nghi phi chỉ là nạn nhân tránh được liên can.

Xúc phạm phi tử hoàng đế...Nhẹ thì bị trăm roi, cắt đi mọi tước lộc, nặng sẽ bị chém đầu...

Mạnh phi không tránh được sự dắc ý trong lòng. Hôm đó thám tử hồi báo cho nàng biết là hoàng thượng cho Cẩm Vệ Quân đưa Nghi phi trở về Phụng Nghi cung...Thái Mẫn lại vừa vào trong. Nàng ta không khỏi suy đoán đến khả năng Vũ đế vì Thái Mẫn nên mới thẳng thừng gần như muốn đuổi Nghi phi đi như thế. Nàng định theo sau, thêm dầu vào lửa để Nghi phi và Thái Mẫn trở mặt, không ngờ lại nhìn thấy Hàn Viễn vội vàng vàng đến Phụng Nghi cung. Mượn cớ vào thăm viếng sức khỏe Nghi phi, Mạnh phi bước vào, không ngờ lại thấy được màn đặc sắc này...Nếu không có Tiểu Song, nô tỳ cùng vào và trông thấy Nghi phi có hành động kháng cự lại Hàn Viễn, nàng ta cũng sẽ không ngần ngại đem cho hai người tội lỗi thông gian...Khi đó vị sủng phi yêu quý nhất của hoàng đế không còn địa vị, bệ hạ dù yêu thương nàng đến mấy cũng không dám vượt mặt các đại công thần, nhẹ nhất cũng phải biếm Nghi phi vào lãnh cung. Thái phu nhân thân phận hèn kém...Hoàng thượng yêu thương nàng đến mấy cũng chẳng thể đưa Thái Mẫn lên ngôi hoàng hậu...Lúc đó, người có địa vị trong các phi tử sẵn sàng lên ngôi hoàng hậu là ai? Chỉ có Mạnh phi nàng...

Nhưng phụ vương lại cho người đưa tiếp Mật lệnh. Họ muốn nàng thừa cơ diệt trừ Hàn Viễn trước. Bá quan trong triều ít người biết Hàn Viễn song mật thám Bắc quốc lại dò được tin cơ mật. Nhiều khả năng hấn chính là Nguyên soái thần bí của Vũ đế. Chưa ai nhìn thấy mặt vị Nguyên soái huyền thoại đó. Chỉ biết hấn điều binh khiển tướng, xông pha trận mạc như chỗ không người. Võ công tài trí đều vượt xa nhiều người,. Cùng với Bạch Phụng Khanh mưu sĩ, Nguyên soái thần bí chính là linh hồn của quân đội bách chiến của Vũ đế, cùng hấn chinh phạt chư hầu...Hàn Viễn không thể chỉ có thân phận tâm thường mà được tin tưởng đến như thế được...Diệt Hàn Viễn, hiện là nhiệm vụ của Mạnh phi.

Nhận lệnh, nàng nhanh chóng cho người gièm pha chút chuyện, khích bác các trọng thần...Họ cũng không muốn vị trí của mình lung lay. Hàn Viễn là một hiểm họa cho quyền lực mà bọn họ đang muốn thôn tóm. Thế là cùng bắt tay vào trong triều nội...Vì lợi ích quốc gia thì ít, lợi ích của bản thân mới là điều quan trọng hiện thời.

- Tàu bệ hạ...

- Tất cả lui đi! Lui!

- Tàu bệ hạ...

- Lui!

- Bệ hạ....Nếu người không xử lý tội phạm, chúng thần sẽ quỳ ở đây mãi. Cầu bệ hạ minh giám...

- Bệ hạ minh giám...

- Các khanh...Các khanh muốn ép ta phải không?

Vũ đế không còn bình tĩnh nữa. Hấn hét lên. Sự phẫn nộ của đức vua khiến một số vị đại thần tái mặt. Song Trần thượng quan thì vẫn bình thản. Ông ta ngược mặt nhìn Vũ đế, run run:

- Tàu bệ hạ...Thần được tiên đế ủy thác giúp đỡ hoàng đế cai quản việc nước. Hiện nay việc nước thì không thể quản nổi trong khi việc trong cung lại xảy ra chuyện tác tệ thế này...Thần đáng chết...Xin bệ hạ ban cái chết cho thần...Cầu xin bệ hạ....

- Khanh...

Tay Vũ đế run rẩy. Hấn đang rất giận. Nhưng không thể làm gì được. Trần thượng quan là vị quan đầu triều, cả tiên đế cũng phải nể mặt...Hiện nay 1/3 quan lại trong triều đều nể sợ ông ta. 7 năm nay Vũ đế thường tránh va chạm, cẩn thận mọi chuyện để Trần thượng quan không có cớ xen vào. Nhưng hôm nay...

- Thần cầu xin hoàng thượng...

- Cầu xin hoàng thượng...

Các quan cùng quỳ mọp xuống, cương quyết không đứng dậy nếu Vũ đế không chịu nhận lời.

- Các khanh giỏi lắm...Dám uy hiếp cả ta à?

- Bệ hạ minh xét. Chúng thần không dám...Chỉ dám mong bệ hạ, xem trọng việc nước. Thượng bất chính, hạ tất loạn...Nếu triều đình không nghiêm thì dân chúng sẽ noi gương xấu...Mong bệ hạ trừng phạt Hàn Viễn thích đáng...Mong bệ hạ...

Phía dưới bỗng nhiên xôn xao...Vũ đế ngược nhìn...Bạch Phượng Khanh đang gấp rút vào triều, theo sau là Thái Mẫn. Một phi tử đột ngột xuất hiện trong triều nội...Nàng lại chỉ là một phu nhân thấp kém...Điều này càng khiến Trần thượng quan giận dữ hơn...Mắt ông ta tối sầm lại. Tuy nhiên Bạch Phượng Khanh vẫn cùng Thái Mẫn tiến sát đến điện tiền:

- Muôn tâu hoàng thượng. Thần và Thái phu nhân tìm được vật này trong phòng của Hàn Khánh, con trai của Hàn đại nhân...

Là một bức tranh. Bức tranh vẽ một thiếu nữ thanh lệ và thoát tục...Vừa nhìn thấy, mọi người lại xôn xao. Rất giống Nghi phi...

- Hồi hoàng thượng...Thần đã hỏi kỹ. Hàn đại nhân đúng là có một thê tử vừa qua đời 7 năm trước do sinh khó. Dung nhan của nàng ấy so với Nghi phi nương nương không chút khác biệt...Phải nói là giống hệt. Có lẽ như vậy nên khi nhìn thấy nương nương, Hàn đại nhân không kiềm được cảm xúc đã mạo phạm. Nhưng đó không phải là trò ong bướm...Nương nương lúc ấy đuổi theo Khánh nhi nên bị ngã, Hàn đại nhân chỉ là phản ứng tự nhiên nâng đỡ...Nếu phải truy cứu thì kẻ phải truy cứu là Khánh nhi. Nhưng Khánh nhi còn nhỏ...Không lẽ các đại nhân lại muốn truy cùng giết tận một đứa trẻ vẫn còn hơi sữa hay sao?

- Bệ hạ...

Bạch Phượng Khanh tìm ra một cái cớ...Mọi chuyện chỉ có vài người chứng kiến. Mạnh phi cũng chỉ là “thấy Hàn Viễn mạo phạm Nghi phi”. Nghi phi thì lại không bắt tội hấn...Chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ có thể hóa không.

- Tâu bệ hạ...Cho là nương tử của Hàn Viễn quá giống Nghi phi nương nương đi chăng nữa nhưng hành động mạo phạm phi tử là chuyện không thể chấp nhận được. Nghi phi nương nương là hoàng phi của bệ hạ, thân thể phải tuyệt đối trong sạch. Nếu bị mạo phạm, một là kẻ mạo phạm phải chết, hai là nương nương phải hủy thân để giữ gìn trinh bạch của mình, để cho hoàng cung...

- Khốn kiếp...Thật là quá đáng mà...

Thái Mẫn bỗng nhiên đứng bật dậy. Lão quan già này cứ một mực muốn ép người ta vào đường chết...Đó là phẩm chất của một trọng thần sao?

- Ông có phải là con người hay không vậy? Tại sao cứ muốn ép chết người ta ? Nghi phi không chết, Hàn đại nhân không chết ông không vừa lòng hả dạ phải không?

Mặt của Trần thượng quan thoát xanh rồi lại thoát đỏ. Xưa nay ngay cả hoàng đế cũng chưa lớn tiếng với ông ta, ba đời làm tối trung tiên đế, là một trọng thần lập quốc xưa nay.

- Bệ hạ...Một phu nhân nhỏ nhoi lại dám đứng giữa triều thần mà tác oai tác quái. Thần xin bệ hạ...

Thái Mẫn đã có chuẩn bị. Bạch Phượng Khanh đã dạy nàng một số cách...Nàng tin Vũ đế. Chàng nhất định không để những người quan trọng nhất đời mình bị tổn thương:

- Ông cứ xin bệ hạ trừng phạt tôi đi. Hiện nay tôi đang mang long thai của hoàng gia. Nếu tôi có mệnh hệ nào, long chủng sẽ không còn nữa...Các phi tử đều không mang thai, chỉ có mình tôi có. Hoàng gia mà tuyệt tự, để xem ông là trọng thần sau này ăn nói với tiên đế thế nào.

Bạch Phượng Khanh thật sự muốn bật cười ngay đại điện. Thái Mẫn khác các phi tử khác ở chỗ ấy. Nàng không để ý đến ai khác ngoài người thân của mình. Khi người thân gặp chuyện, cô gái nhỏ sẽ tìm mọi cách để bảo vệ họ. Dù trời sập xuống cũng không làm nàng nản chí bao giờ.

-

- Mẫn nhi...Nàng nói...nàng nói mình mang thai?

Vũ đế ngỡ ngàng hỏi lại. Hẳn quả thật cũng chưa biết tin này.

- Thiếp mang thai rồi bệ hạ...Con của chúng ta sẽ là thái tử có phải không?

Vũ đế chưa có con cái. Chuyện ấy là lẽ đương nhiên. Tuy vậy với thân phận Thái Mẫn, nàng sẽ không được phong hậu. Song có con là thái tử, nàng còn có gì đáng phải lo?

Thái Mẫn lại quay sang Trần thượng quan:

- Hiện nay tôi chỉ mới mang thai thời gian đầu không chịu được kích động. Nếu có chuyện gì xảy ra ông và các người đều là người có tội. Tiên đế cũng sẽ không buông tha cho các người đâu.

Nàng quỳ sụp xuống trước mặt Vũ đế:

- Thiếp thần cầu xin hoàng thượng. Khánh nhi vẫn còn nhỏ, nếu phụ thân có bất trắc gì Khánh nhi cũng không chịu nổi. Tiểu hài nhi đó có duyên với thiếp, là bùa may mắn của thiếp. Cầu xin bệ hạ lượng thứ cho Hàn đại nhân...Cầu xin bệ hạ...

- Mẫn nhi...Nàng đừng làm ta khó xử. Ta...

- Bệ hạ...Thái Mẫn ngu muội. Thái Mẫn chỉ biết, người ta muốn có quyền lực ngoài vì muốn cuộc sống được sung sướng, còn là vì để bảo vệ những người thân của mình nữa. Bệ hạ là hoàng đế, có nghĩa là quyền lực rất cao rồi. Vậy mà muốn tha một người cũng không làm được. Thế thì có quyền lực để làm gì? Người dân nhìn vào sẽ nghĩ hoàng đế là vô dụng, sau này còn ai sợ người nữa....Làm sao người trị quốc sau này?

37. Chương 37: Tha Thứ

Trong ngục thất, Hàn Viễn đang tựa người vào tường đá, thêm thiếp. Lâm Nghi đứng lặng trong góc, nước mắt lại rơi.

Ân sủng cuối cùng mà hoàng đế dành cho nàng là vào thăm hần. Sáng mai Hàn Viễn sẽ bị đày ra biên trấn, cũng có thể cả đời này không trở về hoàng cung Thương Quốc. Đó đã là một ân đức, nhờ Thái Mẫn và Bạch Phụng Khanh trước triều đình làm âm mưu chuyện, mang cả long thai ra uy hiếp mới có được kết quả này.

Còn hận? Còn oán? Còn uất hận nữa không?

Lâm Nghi không còn cảm thấy những điều đó nữa. Trong lòng nàng ngay từ lúc Hàn Viễn bị bắt vào thiên lao đã hiểu, oán hận, trách cứ cũng chỉ là một cái cớ để Lâm Nghi xua đi cảm xúc trong tim mình. Nàng yêu Hàn Viễn...Từ khi nào không biết. Cũng chẳng quan tâm, người khiến tim Lâm Nghi xao động là Mạc Phong hay Hàn Viễn dưới lớp mặt nạ da người.

- Ai?

Hàn Viễn vẫn phản ứng rất nhanh nhẹn. Nhìn thấy nàng, ánh mắt hần có chút ngỡ ngàng:

- Là nàng?

- Phải...Là tôi...

Lâm Nghi bước nhẹ từng bước. Gương mặt thanh tú tái nhợt, khiến hần càng cảm thấy đau lòng:

- Có phải mấy đêm rồi nàng không ngủ? Còn Khánh nhi, con thế nào rồi?

Chất giọng trầm ấm đó...Lâm Nghi không kềm nổi lòng mình nữa. Nước mắt lại rơi. Nàng cất tiếng trong nghẹn ngào:

- Con...con không sao cả. Hoàng thượng đã thu xếp cho con ở chỗ Thái Mẫn. Nhưng mà...tôi...tôi không được gặp con.- Nàng lại nghẹn ngào- Tôi nghe tin ngày mai người sẽ bị đày ra biên trấn nên mới van xin hoàng thượng. Đệ ấy cho tôi đến đây lần cuối...Chỉ một lần cuối nữa...

Lần cuối? Thà để nàng tin bảy năm trước hắn không còn nữa, còn hơn cho gặp lại, cho khám phá ra một sự thật, để rồi người thì vui đời trong cung thăm, người lại phải ra tận biên quan, suốt đời không thể biết tin nhau.

- Khánh nhi sẽ ở lại.- Hàn Viễn nhẹ nhàng- Bệ hạ đã hứa cho con cùng người thân tín của ta về quê. Khi nàng nhớ con, có thể đến gặp nó. Khánh nhi rất ngoan, rất hiểu chuyện, khi lớn lên, con sẽ không trách chúng ta đâu.

Lòng Hàn Viễn chỉ còn lại một nỗi vương vấn. Lâm Nghi nàng...nàng có tha thứ cho hắn không?

Nàng đã đến đây có nghĩa là mọi nỗi uất hờn đã được xếp vào quá khứ. Hàn Viễn không muốn nói nhiều hơn nữa. Thời gian vô cùng quý giá. Bây giờ hắn chỉ mong được nhìn thẳng vào nàng, thu hết dáng hình mảnh mai bé nhỏ, để Lâm Nghi mãi mãi đi sâu vào lòng Hàn Viễn, không phai nhạt, không thể lãng quên.

- Ta là Hàn Viễn...Nghi nhi, nàng biết ta là Hàn Viễn phải không?

Lâm Nghi bật khóc...Hàn Viễn...Hàn Viễn...Bao năm qua nàng chỉ nhớ đến một Mạc Phong trầm lặng. Không ngờ đằng sau còn có một Hàn Viễn, người nàng trao trọn tấm thân trinh bạch, còn có kết tinh của tình yêu.

- Hàn Viễn...

Lâm Nghi chạm tay lên mặt hắn. Hàn Viễn lùi lại, né tránh. Hắn khẽ khàng:

- Đừng...đừng chạm vào người ta. Nếu có người nhìn thấy nàng sẽ gặp chuyện. Thái phu nhân cũng không thể che chở cho nàng...Hoàng thượng cũng...

Hắn lo lắng...Chỉ lo lắng cho Lâm Nghi mà không nghĩ đến thân mình ngày mai sẽ bị lưu đầy mãi mãi. Là nữ tử, đôi khi chỉ cần như thế đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ngọt ngào lan vào tận đáy tim.

- Thiếp...thiếp không sợ.- Lâm Nghi bỗng ôm chầm lấy hắn- Thiếp không sợ gì nữa. Hàn Viễn...Xin chàng....xin chàng cho thiếp được ôm chàng một lần nữa. Một lần cũng được....Thiếp...

Trong mối quan hệ của họ, ai là người phải nợ ai?

Vòng ngực rộng của Hàn Viễn cho Lâm Nghi cảm giác vô cùng quen thuộc. Bảy năm trời xa cách, để rồi bây giờ gặp lại, lại sắp phải chia tay. Nàng...và hắn, thà rằng cứ như sinh ly tử biệt. Gặp nhau làm gì, ôm chặt nhau làm gì nữa, để rồi sau cái ôm này là muôn trùng ngăn cách, là nước mắt mặn môi.

Cả người Hàn Viễn như chấn động. Nhưng rồi hắn cũng không ngần ngại nữa. Vòng tay xiết chặt lấy Lâm Nghi, gọi khẽ tên nàng:

- Nghi nhi...

Ánh mắt hắn chợt trở nên xa xăm. Không biết có còn gặp lại, nhưng giây phút này đã đủ cho Hàn Viễn không tiếc ngày mai phải ngã xuống vì nàng.

Bên ngoài lao ngục, Bạch Phượng Khanh thăm thở dài. Vũ đế và Thái Mẫn. Lâm Nghi và Hàn Viễn. Những kẻ yêu nhau say đắm, nhưng lại không thể ở cùng nhau trọn vẹn. Cuộc đời không chỉ một màu hồng.

Hắn quay lưng, ánh mắt vụt trở nên lạnh lùng, chứa đầy quyền uy của một viên quan đầu triều nội:

-Lui đi!

-Thừa tướng đại nhân. Đây là thiên lao. Nếu như...

-Ta bảo lui thì các người cứ lui đi. Hàn tướng quân nếu muốn chạy thoát, các người nghĩ là có thể ngăn được hay sao?

Bên trong đại lao, tay Hàn Viễn vẫn còn bị gông cùm. Nhưng hắn vẫn ôm Lâm Nghi thật chặt. Còn nàng, khóc nghẹn như chưa bao giờ được khóc. Nước mắt của nữ nhi bao giờ cũng nhiều như thế, chẳng qua là chưa có ai để Lâm Nghi được khóc vì hắn mà thôi.

-Đừng khóc nữa -Hàn Viễn lau nước mắt cho nàng, trầm giọng- Đã là mẹ của người ta rồi, khóc nhiều như vậy, Khánh nhi mà biết sẽ cho là ta hiếp đáp mẫu thân của nó.

-Hàn Viễn -Lâm Nghi níu lấy tay hắn -Chàng...chàng hãy đợi thiếp. Nhất định thiếp sẽ xin với hoàng thượng. Bằng bất cứ giá nào cũng được, thiếp muốn ra ngoài đó với chàng. Có khổ, chúng ta cùng khổ. Thiếp...

-Ngốc quá! -Hàn Viễn ôm lấy nàng -Ta làm sao nhẫn tâm cho nàng chịu khổ chứ. Nàng cứ ở lại hoàng cung. Ta tin hoàng thượng. Rồi người sẽ có cách sắp xếp cho chúng ta mà.

Lâm Nghi vì hắn sẵn sàng ra biên quan chịu khổ. Nhưng nàng là cành vàng lá ngọc. Một tiểu thư sinh ra trong nhung lụa, tuy là con thứ thiếp nhưng cũng chưa từng trải qua mưa nắng. Cuộc sống nơi biên quan vô cùng lạnh lẽo, nàng không thể thích nghi chỉ trong một ngày một khắc. Hàn Viễn cũng chẳng nhẫn tâm để người mình yêu sương gió vì mình.

Vả lại...Con đường hắn đi sắp tới có thể sẽ toàn là máu rơi máu chảy.Song Hàn Viễn không cần sống trong bóng tối nữa. Hắn được Lâm Nghi đáp lại tình yêu. Dù có phải trả giá bằng tính mạng, với Hàn Viễn cái giá đó rất đáng để đánh đổi mà.

-Nàng về đi, Nghi nhi...

Đêm sắp tàn...Lâm Nghi và hắn đã cùng nhau trải qua gần một đêm. Chỉ là nhìn nhau trong lưu luyến. Nàng gối đầu trên ngực Hàn Viễn, dụi đầu vào ngực hắn. Mọi thứ cứ như là một giấc mơ.

-Hàn Viễn, chàng...

-Nàng về đi -Hàn Viễn giúp Lâm Nghi bới lại mái tóc đã hơi rối, nhẹ nhàng- Ta hứa với nàng...Sau lần này ta sẽ không xa nàng và Khánh nhi nữa. Chúng ta đã chịu quá nhiều xa cách. Đã đến lúc, gia đình chúng ta đoàn tụ một nơi rồi.

Lâm Nghi vẫn chưa hình dung được, hắn và Vũ đế sẽ làm gì tiếp theo. Nhưng nàng tin hắn. Người đàn ông sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống lẫn đẹp đi hận thù vì một người con gái luôn luôn, mãi mãi rất đáng tin.

-Thiếp tin chàng...

-Về đi!

-Hàn Viễn...chàng...

-Đừng lo lắng. Nàng cứ về đi. Ta hứa, ta sẽ trở về bên cạnh nàng. Không lâu nữa đâu, Nghi nhi...Không lâu nữa đâu...

Lời hứa....Hàn Viễn đã hứa....Lâm Nghi bậm môi, quay bước. Nàng sẽ chờ đợi, dù phải đợi đến cả đời này.

38. Chương 38: Toan Tính Của Hoàng Đế

Bên ngoài đại điện, Mạnh phi vừa đến. Cùng lúc Bạch Phượng Khanh cũng từ đó bước ra...Thái độ của hắn không vui, thậm chí còn có phần bức dọc. Thấy Mạnh phi, hắn chỉ khựng lại hành lễ vội rồi vội vã đi nhanh.

Mạnh phi nhìn theo dáng Bạch Phượng Khanh một lúc, sau đó mới bước đến trước thềm đại điện. Cẩm vệ quân bước ra, ngăn nàng lại:

- Hồi nương nương, bệ hạ đã có lệnh. Không cho chỉ dụ của người, không ai được bước vào trong...

- Người...

Một nữ tỳ bên trong đi ra. Mạnh phi nhận ra ngay, đó là Tiểu Thanh, người hầu hạ của Thái Mẫn. Con giận của nàng lại có dịp bùng lên:

- Thái phu nhân ở bên trong à?

Tiểu Thanh cũng nhận ra Mạnh phi, vội vàng hành lễ:

- Hồi nương nương...Thái phu nhân đang ở bên trong cùng bệ hạ.

- Nàng ta...

Sự giận dữ lên đến tột độ. Mạnh phi dậm bước vào, nhưng Cẩm vệ quân đã ngăn lại ngay:

- Nương nương...không có lệnh của bệ hạ, mong nương nương đừng làm cho chúng thần khó xử.
- Các người...

- Nương nương bớt giận- Tiểu Thanh vội vã dập đầu. Nàng luôn lo nghĩ cho Thái Mẫn được sung sướng quá đôi khi lại là tai họa. Mạnh phi hiện nay là phi tử có thân phận nhất trong cung cấm, không nên chọc giận đến nàng ta:

- Hồi nương nương...Chẳng qua là Thái phu nhân mang thai nên người khó chịu, bất an làm bệ hạ lo lắng mới triệu người đến đại diện. Hiện bệ hạ cũng vì lo nghĩ cho phu nhân mà không cho ai đến quấy rầy thôi ạ! Mong nương nương minh xét...

Mạnh phi đã hiểu, tại sao Bạch Phượng Khanh giận dữ đến vậy. Từ ngày xảy ra chuyện Nghi phi đến nay đã có bao nhiêu chuyện. Hoàng đế cũng không nhắc nhở gì tới chuyện tấn công Bắc quốc nữa, có khi còn bỏ cả buổi triều ở lại cùng Thái Mẫn. “Hong nhan họa thủy”...Có lẽ như vậy mà Bạch Phượng Khanh không hài lòng. Âu cũng là một chuyện hay.

Mạnh phi nhớ lại. Lá thư của phụ vương, một bức mật thư bằng máu, chan chứa thâm tình và cả một âm mưu:

- Mạnh Khiết nhi, con nhất định phải tìm cách chia rẽ Bạch Phượng Khanh và Vũ đế...Đó là cánh tay phải của hắn. Hiện nay theo thám tử hồi báo, gần như chắc chắn Hàn Viễn chính là nguyên soái bí ẩn của quân Thương quốc. Hắn đã bị đẩy ra biên trấn, nếu chúng ta chia rẽ tiếp Bạch Phượng Khanh và Vũ đế, xem như đại công đã cáo thành. Chúng ta sẽ liên kết cùng Bắc quốc phản công...

Nếu Vũ đế yêu thương Mạnh phi thêm chút nữa, nếu vị trí của Mạnh phi được vững chắc hơn thì phụ hoàng có lẽ đã không liên kết cùng Bắc quốc. Ngày xưa là Nghi phi, bây giờ lại là một Thái Mẫn, Mạnh phi trong cung cấm này nếu không tiếp tay cùng phụ vương, có lẽ trọn đời cũng sẽ chôn đời ở chốn thâm cung.

Bên trong điện, Thái Mẫn nhìn thẳng vào Vũ đế. Nàng mím môi, giọng run run:

- Chúng ta phải đối xử với Nghi phi tỷ tỷ và Hàn đại nhân như thế sao? Họ không bao giờ được gặp nhau nữa sao? Còn Khánh nhi?...Không được sống cùng phụ mẫu sẽ thế thảm lắm. Thật không còn cách nào sao?
- Nàng nghĩ chúng ta còn cách nào sao?- Vũ đế vuốt tóc nàng- Ở trong hoàng cung thì chịu chi phối bởi nhiều luật lệ. Lâm Nghi tỷ và Hàn đại ca sẽ hiểu cho chúng ta mà.

Rồi bàn tay hắn di chuyển khắp gương mặt nàng. Ánh mắt Vũ đế trở nên nồng nàn...Thái Mẫn vẫn giữ được đôi mắt trong veo, không toan tính. Nàng ngã vào ngực hắn, im lặng. Sự im lặng làm Vũ đế chợt bật cười:

- Sao bây giờ không giơ móng vuốt lên nữa? Lúc nàng nói chuyện phải trái với Trần thượng quan trông như một con mèo hoang vậy? Bạch Phượng Khanh bày kế cho nàng à?
- Bạch thừa tướng chỉ nói với thiếp, hiện nay thiếp đang mang là long chủng, sẽ không ai dám động đến thiếp đâu. Không cần phải sợ gì cả. Có chuyện gì cũng sẽ có chàng chống đỡ cho thiếp mà.

Vũ đế lại bật cười lần nữa. Bạch Phượng Khanh không hổ là tri kỷ bên cạnh hắn. Từ năm 10 tuổi, đứa trẻ Thương Vũ đã nhịu mày khó chịu khi nhìn phụ vương quỳ phục trước sứ thần được gọi là Thiên triều, nghênh ngang đi lại trong cung:

- Tại sao chúng ta lại phải quy phục họ? Họ có gì hơn chúng ta?
- Họ là kẻ mạnh, Nhị hoàng tử à.

Bạch Thành, cha Bạch Phượng Khanh là người đầu tiên nhận ra tâm tư Thương Vũ. Một đứa con bị phụ vương lạnh nhạt, phải dựa vào mình để sống. Trong mắt Thương Vũ lúc đó chỉ có tỷ tỷ, nhưng tỷ của hắn lại bị hứa gả sang tha quốc ột kẻ nổi tiếng bạo ngược. Kẻ yếu là thế. Thứ Vũ đế muốn không phải là quyền lực. Hắn chỉ muốn mình đủ sức bảo vệ những người mình thương yêu trân trọng. Ngày xưa là Thụy Nhân công chúa, giờ là Lâm Nghi, Hàn Viễn, Thái Mẫn và tiểu hài tử sắp chào đời.

Tiếc là đôi khi để hoàn thành mục đích, những người thân cận của Thương Vũ phải chấp nhận hy sinh. Hắc nọ Lâm Nghi một lời xin lỗi. Còn với Hàn Viễn, hắc không chỉ là cận thân thân tín, không chỉ là tri kỷ. Hàn Viễn như một đại ca dạy bảo cho Thương Vũ từng li từng tí. Với một kẻ không được phụ vương thương yêu tin tưởng, Hàn Viễn từ bao giờ đã giống như một người cha của Thương Vũ. Một người cha chỉ biết hy sinh, lui vào trong bóng tối vì những người thân thuộc của mình.

Không còn bao lâu nữa, Vũ đế sẽ đền đáp lại cho hai người họ...Chỉ cần qua được ải cuối cùng này.

- Chúng ta nợ Lâm Nghi tử và Hàn đại ca rất nhiều...Nếu có dịp, nàng có thể cùng ta hy sinh một chút để trả món nợ này cho họ, để họ được sống trọn vẹn với nhau không?

Thái Mẫn nhìn hắc. Tướng công của nàng không phải là người thường. Suy nghĩ của chàng, chí hướng cũng rất khác người thường.

Nàng nhớ lại, buổi chiều trên đại điện, Vũ đế bất ngờ kéo mình ngồi trong lòng, trước đôi mắt kinh ngạc của Trần thượng quan:

-Tướng công....chàng...

Vũ đế cười khê, tay đặt lên bụng Thái Mẫn. Vẻ mặt như mê muội, nụ cười hạnh phúc trên gương mặt hắc làm Thái Mẫn cũng phải ngẩn ra.

-Đang mang thai mà sao nàng không nói? Được bao lâu rồi?

Giữa mặt thần tử mà lại tỏ ra vẻ mặt đó. Thái Mẫn cũng thấy ngượng ngùng nhưng Vũ đế thì vẫn thản nhiên như không. Thái độ đó làm Trần thượng quan càng giận dữ. Ông ta gần như đã hét lên:

-Hoàng thượng. Mong hoàng thượng....

-Được rồi. Ý trẫm đã quyết. Khánh nhi là bùa may mắn của Thái phu nhân, tội lỗi của Hàn khanh gia cũng một phần là do vô tình. Ta trục xuất hắc khỏi cung, đày ra biên trấn. Khánh nhi giao cho Thái phu nhân nuôi dưỡng. À, mà không được -Hắc quay sang Thái Mẫn -Hiện nay nàng đang mang thai, cũng không nên để Khánh nhi bên cạnh. Ta đưa Khánh nhi về Từ vương phủ, đợi sau khi nàng mẹ tròn con vuông sẽ đưa Khánh nhi vào.

-Tạ ơn hoàng thượng.

-Bãi triều...

Vũ đế đang từ tốn nghịch những sợi tóc thả dài trên lưng Thái Mẫn. Bỗng nhiên nàng quay lại, nhìn thẳng vào hắc, nghiêm túc:

-Tướng công...Chàng phải thành thật trả lời thiếp chuyện này. Không được nói dối.

-Ừ. Không nói dối.

Đế vương cũng đồng nghĩa với dối trá. Chỉ là....Sự dối trá ấy vô cùng khéo léo và không ai dám vạch trần thôi.

-Lúc này...Chàng cũng là đóng kịch phải không?

-Chuyện gì?

-Khi chàng biết thiếp mang thai. Lời nói của chàng lúc đó, có phải cũng là đóng kịch cho Trần thượng quan xem không?

Vũ đế ngăn người đôi chút, rồi chợt hiểu ra. Hắc bật cười:

-Không phải. Thực lòng lúc đó ta rất vui. Nàng và ta đã có hài tử. Vì nó ta càng phải mau chóng ổn định đại cuộc. Ta muốn con chúng ta không phải như cha của nó, phải mượn mẹ nó làm bức bình phong che giấu dã tâm và mục đích của mình.

Thái Mẫn sẽ là một Mẫn phu nhân làm Vũ đế say mê đắm đuối. Bắc Quốc và những kẻ địch khác sẽ không ngờ được. Vũ đế chỉ là đang đóng một vai kịch đắm tình mê muội. Mớ đuôi hồ ly sẽ không cần che giấu.

Lúc đó con sói trong hang không cần chơi trò “mèo vờn chuột” nữa. Vũ đế chính là một con sói, bị người ta nhằm tưởng là nai.

-Nàng mệt không?

Vũ đế âu yếm hỏi. Thái Mẫn tựa vào lòng hắn, lắc nhẹ đầu:

-Không mệt.

-Không mệt nhưng cũng phải lên giường nghỉ một chút. Đêm nay nàng không cần về Bích Vân Các, cứ ở lại đây với ta.

-Dạ...

Thái Mẫn ngoan ngoãn đến bên giường ngủ. Vũ đế lại quay lại thư án. Bên ngoài một bóng đen đã chờ sẵn từ trước nhanh chóng bước vào:

-Hồi hoàng thượng.

-Mọi chuyện thế nào rồi?

-Thư đã được đưa đi. Có lẽ khoảng ngày mai là đến Hồi Quang quốc.

-Sắp xếp một chút cho Hàn khanh gia. Ta muốn...

-Dạ. Chúng thần đã bố trí xong xuôi cả rồi. Hồi quang vương sẽ nghĩ là Hàn tướng quân bị ám toán trên đường đến kinh thành vì người của hoàng thượng. Hắn sẽ cho rằng hoàng thượng để lòng ganh ghét tướng quân vì chuyện của nương nương.

-Tung thêm vài tin đồn nữa ra dân chúng. Ngày mai, lên triều hãy chuẩn bị lễ gia phong tước vị. Ta sẽ phong Thái phu nhân làm Mẫn phi. Sắp xếp thêm vài người làm thân nhân của nàng. Vị trí trấn thủ ở thành Mạt Châu giao cho Thái Nghệ, tung tin rằng đó là đại ca của Mẫn vương phi.

-Tuân lệnh bệ hạ.

Toan tính của hoàng đế. Hắn tin là Mẫn nhi sẽ hiểu. Xưa nay người ta chỉ nghĩ hồng nhan là họa thủy. Những nếu nhà cửa được xây vững chắc, con người khéo đào thông kênh máng, có phương pháp đề phòng lũ lụt thì sức nước nào quật ngã được thành trì?

39. Chương 39: Thần Tử Và Quân Vương

Vũ đế mềm lòng, chính là cơ hội tốt cho các quốc gia khác lợi dụng. Hơn nữa lại là thời cơ có một không hai.

Hồi Quang Vương và Bắc Quốc nhanh chóng chuẩn bị ột cuộc phản công lại Thương quốc. Bề ngoài vẫn sống yên bề lặng, chỉ có bên trong, phong ba chính chiến đang chuẩn bị nổi lên.

Vào một đêm tối trời, sương mù vây hãm, binh lính hai quốc gia nọ lợi dụng thời cơ vượt biên giới tấn công.

Quân lính Thương quốc quen sống trong thời bình không chuẩn bị chỉ chống cự yếu ớt. Tới gần sáng thì gần như mở cửa thành xin hàng. Liên quân Hồi Quang Bắc Quốc ngay lập tức tiến vào trong.

Chiến thắng là họ vô cùng hả hê. Thành trì này là trọng địa của Thương quốc, một khi chiếm được thì...

Quân lính vào hết trong thành, bỗng dừng từ bốn phía bao nhiêu quân mai phục đổ ra...

Trong y phục dân thường, bọn họ đã lặng yên chờ đợi. Gươm giáo giấu trong tường của những ngôi nhà rơm mới vừa được dựng nên.

Trên mặt thành, một võ tướng uy phong đang đứng. Trong bộ áo giáp màu bạc, chiếc mặt nạ che khuất nửa mặt. Là vị nguyên soái bí ẩn từ lâu trong đoàn quân bách thắng của Vũ đế. Tương truyền một khi đã nhìn thấy hắn, sẽ không có cơ hội nhìn lại ánh mặt trời.

- Người là...

Không cần che giấu nữa. Chiếc mặt nạ được tháo xuống. Gương mặt ngũ quan như tượng tạc, đôi môi mỏng, ánh mắt lạnh lùng.

- Ta là Hàn Viễn...

- Hàn Viễn?

Hồi Quang Vương chấn động. Hàn Viễn không phải đã bị Vũ đế lưu đày ra biên trấn phía nam, nơi mịt mù thăm thẳm, không thấy ánh mặt trời sao?

- Giết...

Hàn Viễn trong thời gian qua đã nghiên cứu cách trộn một loại thuốc pháo có sức công phá rất lớn. Quân lính hai bên Hồi Quang và Bắc quốc bị thương tổn không ít, lại vội vàng thi nhau tháo chạy khỏi thành. Bên ngoài là bãi thuốc nổ được chôn sẵn đang chờ chúng. Giặc chết như rạ...Thoáng chốc, kẻ xâm lược đã trở thành người chiến bại trên chiến trường.

Hàn Viễn như một ánh chớp loang loáng giữa mớ gương giáo sáng lóa. Đầu Trình đại tướng quân của Bắc quốc lăn lông lốc dưới nền đất lạnh. Áo bào bay phấp phật, Hàn Viễn lặng lẽ nhìn xung quanh trận mạc. Đầu rơi máu đổ, tiếng hét la vang động. Hãn và Vũ đế đều không phải là kẻ khát máu. Nhưng không có chém giết, không có chiến loạn, thời đại mới làm sao có thể bắt đầu?

Trước đây Hàn Viễn- Bạch Phượng Khanh và Vũ đế tại kinh thành Thương quốc đã nghĩ ra rất nhiều cách để tiêu diệt Bắc quốc. Không chỉ vậy, chư hầu tưởng như là từng phục, thực ra cũng có nhiều kẻ âm mưu nổi loạn. Nếu khởi binh tấn công Bắc quốc trước mà không có một cái cớ thích hợp, có thể sẽ là “giật đổ bìm leo”, các quốc gia lân cận bên cạnh nỗi sợ hãi là bất bình càng lúc càng lớn dần. Họ có thể liên kết với nhau chống lại Thương Quốc. Đây là điều Vũ đế và cả dân chúng Thương Quốc không muốn chút nào.

Bạch Phượng Khanh nhẹ nhàng:

- Bệ hạ...Hiện nay chúng ta nên tạo ra cho họ một cái cớ. Tung tin bệ hạ thân chinh, sau đó kéo dài thời gian, cho Bắc Quốc chuẩn bị binh lực. Chỉ cần triều đình chúng ta xảy ra sự cố, chúng sẽ không bỏ qua đâu.

Vũ đế đã nợ Hàn Viễn bảy năm sống trong bóng tối. Bây giờ lại nợ thêm lần nữa...Hãn âm thầm giả vờ để lộ tin tức, khiến cho Bắc quốc và quân do thám dò ra tung tích Nguyên soái bí ẩn là Hàn Viễn, sau đó bắt giam hãn trong ngục thất, đày ra biên ải. Trong thời gian này Thái Mẫn lại mang thai khiến cái cớ Vũ đế chậm xuất quân được củng cố vững vàng hơn.

Mưu tính của Vũ đế trước sau đều phải cần sự hy sinh của Hàn Viễn. Hãn chấp nhận tất cả. Vì Vũ đế đã nói với hãn rằng:

- Ta hứa...sau cuộc chiến này ta sẽ cho khanh và Lâm Nghi tỷ được sống bên nhau mãi mãi. “Quân vô hí ngôn”, ta nhất định làm được...

Hàn Viễn thúc vào bụng con ngựa chiến hí vang một tràng dài:

- Hồi Quang quốc và Bắc quốc dám tấn công Thương Quốc. Để tránh hậu họa, các anh em, chúng ta cùng tấn công Bắc quốc, cho chúng một bài học...Các anh em...

Những tiếng hô vang đầy khí thế. Đội quân Thương quốc bách chiến bách thắng, bây giờ thêm lý do muốn bảo vệ đất nước, càng mạnh mẽ gấp bội, khí thế như hùm như báo. Chỉ chờ san bằng những nơi mà họ đi qua.

- Bẩm nguyên soái...Đội quân do Vạn đại nhân chỉ huy đã vòng sang Mã Lĩnh tấn công vào Bắc quốc. Hiện nay hoàng thượng có lệnh nguyên soái mau đến phối hợp cùng Vạn đại nhân. Hoàng thượng sẽ thống lĩnh đại quân đánh thẳng Hồi Quang quốc.

- Ta biết...Khẩn trương lên.

Bắc quốc không phải là một quốc gia chỉ có quân đội hữu danh vô thực. Trận chiến này, có thể sẽ phải đổ rất nhiều máu. Có thể không thể an toàn tính mạng. Nhưng vì nàng, Lâm Nghi, ta nhất định trở về...

....Tin từ biên giới truyền về, Vũ đế đã nhanh chóng chiến thắng Hồi Quang quốc. Hàn nguyên soái cũng đã tiến công vào kinh thành Bắc quốc, hạ thành chiến thắng chỉ là vấn đề thời gian.

Bên trong Bích vân cung của Mẫn phi cũng vừa có tin truyền ra. Thái phu nhân mấy ngày nay trong người khó ở, không ăn uống gì được, sức khỏe suy yếu. Thái y đã được đưa đến chẩn đoán cũng phải bó tay, không chẩn đoán được nguyên nhân.

Bạch Phượng Khanh được cử ở lại cung thay quyền chấp chính hết sức lo lắng. Đây là đứa con đầu tiên của hoàng đế, tương lai có thể nối quyền trị vì thiên hạ. Nếu để hoàng tử có chuyện, hẳn cũng làm sao mà ăn nói với Vũ đế đây?

Lệnh được ban ra, phải tìm cách chữa trị cho Mẫn phi ngay. Pháp sư cũng được triệu vào cung. Quẻ bói âm dương của Thiệu pháp sư cho biết, Thái Mẫn đang bị một thế lực đen tối trừ ếm. Thế lực ấy ở ngay trong cung cấm...Nếu không kịp thời tìm ra người trừ ếm, không chỉ là long chủng mà sinh mạng của nàng cũng không được an toàn.

Cấm vệ quân ngay lập tức lục soát khắp các nơi, kể cả nơi ở của các nương nương. Thân phận Thái Mẫn như thế nào không cần biết, nhưng nàng đang mang long chủng, đó là bảo bối không ai dám chống lại. Ngay cả cung Phượng Nghi cung cũng không được bỏ qua.

Kết quả là trong giường ngủ của Nghi phi tìm thấy một hình nhân ghi ngày tháng năm sinh của Thái Mẫn...Trên người cấm chi chít kim cùng với những lời nguyên rửa cay độc “Chết đi...hãy chết đi”.

Hoàng cung xôn xao. Nghi phi tĩnh lặng như nước, không có vẻ gì là ham mê địa vị, không ngờ lại đổ kỵ cùng một Mẫn phi có xuất thân hèn mọn, còn hãm hại nàng...

Người khác thì sau lưng lại bàn tán. Nghi phi ganh tỵ Thái Mẫn khiến mình mất đi vị trí độc sủng. Thái nhi trong bụng nàng nữa, sau này sẽ là mối uy hiếp cho bất cứ ai.

Người thì lại phản bác, cho là Thái Mẫn là Hồ ly tinh đội lốt trong sáng, thánh thiện. Nàng làm ra vẻ trước triều thần xin tội cho Hàn Viễn là để tạo ấn tượng tốt cho hoàng đế và Bạch Phượng Khanh, sau lưng thì âm thầm tìm cách hãm hại Nghi phi, dần dần chiếm lấy vị trí của nàng ta trong hậu cung. Thử hỏi trong cung, tuy Thái Mẫn thân phận thấp hèn song người hoàng đế yêu thương trước nay chỉ có Nghi phi và nàng, loại được Nghi phi, sợ gì một mai sau khi nàng sinh con lại không thể một bước lên cao, trở thành phượng hoàng trong cung cấm.

Vũ đế sau khi ca khúc khải hoàn tại Hồi quang quốc, trở về hoàng cung, nghe tin báo lại thì dùng dằng nổi giận. Người ta nói nam nhân bạc tình là vậy. Hắn hạ chiếu lệnh ngay:

-Nghi phi lòng dạ sâu hiểm, muốn ám hại Mẫn phi, truyền phế đi tước vị hoàng phi, biếm xuống làm cung nữ hầu hạ tại Bích vân cung.

Lệnh cũng được ban ra, cho người tu sửa Phượng nghi cung, trang hoàng long lẫy, đón Mẫn phi vào ở. Nàng còn được ban cho gấm lụa, ngọc ngà, trân vàng, phụng xa. Vũ đế còn ra lệnh, những phi tử khác khi thấy nàng đều phải cúi mình thi lễ. Chỉ cần Thái Mẫn sinh ra thái tử, hẳn sẽ bắt chấp truyền thống trước đây của Thương quốc, phong nàng làm hoàng hậu, chính thức trị vì hậu cung.

Tin truyền đi thực sự làm các quan trong triều chấn động. Trần thượng quan giận run người. Ông vội vã đến nơi Vũ đế và Bạch Phượng Khanh đang bàn việc, quỳ mọp xuống, mũ quan nâng lên ngang đầu:

-Hồi hoàng thượng. Thần mong hoàng thượng minh xét...Việc phong hậu không thể tiến hành được. Mẫn phu nhân chỉ là một dân nữ, được phong phi đã là vượt ngoài luật lệ. Nếu tiếp tục phong hậu, thần e là...

Vũ đế không hề nổi giận. Hắn chỉ quay sang phía Bạch Phượng Khanh.

-Khanh về lo liệu như những gì chúng ta đã bàn bạc. Phải hoàn thành trước mùa thu.

-Tuân lệnh hoàng thượng.

Bạch Phượng Khanh vừa quay bước, Vũ đế hướng về phía Trần thượng quan, giọng chột trở nên thật nhẹ nhàng:

-Khanh hãy đứng dậy. Trần khanh gia đứng dậy. Trẫm có chuyện muốn nói với khanh đây.

Trần thượng quan là quan lại ba triều, được Văn đế hết sức tin tưởng. Thương Phi thái tử cũng được giao cho ông dạy dỗ. Hiện nay tuổi tuy đã gần bảy mươi vẫn tràn đầy sức lực, quan trọng nhất là uy tín đối với dân chúng và các quan trong triều, đa số đều rất nể sợ ông.

Trần thượng quan không thích Thương Vũ. Từ nhỏ đã vậy. Thương Vũ quyết liệt, mạnh mẽ – kẻ sẽ hủy diệt Thương Quốc với những tham vọng khôn cùng. Lúc nhỏ, Trần thượng quan đã nhìn ra điều ấy.

Ông nói chuyện đó với Văn đế. Người sợ nhất là cảnh tương tàn cốt nhục. Tách Thương Vũ khỏi kinh thành, an trí tại một vùng heo hút, mong thời gian sẽ vùi đi hừng tâm tráng khí của hắn. Văn đế còn âm thầm lưu một đạo thánh chỉ...Sau khi ông mất, chỉ cần Thương Vũ rời khỏi nơi trấn nhậm, lập tức bắt ngay.

Thái tử bị người hạ sát. Thương Vũ lấy danh nghĩa đệ huynh thủ túc, kéo quân về kinh thành trừng trị kẻ giết anh mình, sau đó thay thế Thương Phi trở thành Vũ đế. Toàn bộ quá trình Trần thượng quan đều chứng kiến. Ông không tin mọi thứ đều là trùng hợp. Ông muốn tìm ra bằng chứng Vũ đế âm mưu cướp ngôi hoàng đế. Ông muốn...

Nhưng rồi Trần thượng quan đã thấy, một Vũ đế cứng rắn, quyết liệt, trị quốc sáng suốt. Thương quốc không còn là một tiểu quốc, chịu sự hiếp đáp của người khác. Thương Quốc đã sánh vai cùng Bắc Quốc, trở thành hai thế lực hùng mạnh. Ông bắt đầu thấy sợ...Sợ Vũ đế không còn là con người ngày nào nữa. Sợ cảnh Thương quốc suy yếu, sợ...Sợ rất nhiều.

-Khanh nhìn xem!

Bầu trời bao la. Từng đàn chim bay thong thả. Gió thổi nhẹ nhẹ, mây lững lờ trôi.

-Hoàng thượng...

-Thương quốc chúng ta trước đây là một quốc gia thế nào?

-Hoàng thượng...

-Rộng chưa tới 50 dặm, người dân chủ yếu là làm nông. Trẫm nói không sai chứ?

Thương quốc xuất phát điểm đúng là một quốc gia nhỏ bé, năm nào cũng phải cống lễ cho những nước lớn hơn.

-Hiện nay đất đai Thương quốc đã hơn 500 dặm, hằng năm dân chúng làm bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Chúng ta không phải chuẩn bị cống phẩm nữa. Các nước khác còn phải đem ngọc ngà, châu báu đến cho chúng ta. Hiện nay chúng ta là người cười trên những vất vả nhọc nhằn của họ. Vì sao?

Vì chúng ta là kẻ mạnh. Chúng ta buộc họ phải thuần phục mình. Chúng ta...

-Khanh còn nhớ, mẫu phi ta chỉ sinh được hai đứa con. Tỷ tỷ của ta mới có sáu tuổi đã được xem là cống phẩm, chỉ đợi đến năm mười sáu tuổi là gả ột ông vua già ham dâm háo sắc. Tỷ tỷ đâu có muốn...Không ai muốn làm vợ một kẻ chỉ coi mình là một món đồ chơi.

Trần thượng quan mơ hồ nhìn vị vua trẻ trước mắt. Có những chuyện, ông không nghĩ đến...Cho tới bây giờ.....

-Phụ vương ta lúc nào cũng muốn thanh bình thịnh trị. Nhưng cái thanh bình thịnh trị của người phải nhìn cảnh sứ thần đại quốc công khai đi lại nghênh ngang. Hắn ta là cái gì chứ? Chỉ là một viên quan tứ phẩm, vậy mà lại cư xử như bậc tam công, hạ nhục chúng ta. Thanh bình của phụ vương là thanh bình giả tạo. Thanh bình trong nhục nhã. Sự thanh bình đó, khanh có nghĩ, nó vốn rất mỏng manh không?

Vì nó phụ thuộc vào kẻ khác. Vũ đế là người không thích phục tùng, kiên quyết chẳng phục tùng.

-Giang sơn ta đang có, đều do ta đạt được. Khanh nghĩ, một kẻ như ta có thể vì nhan sắc mỹ nhân mà đánh đổi mình, mù quáng hay không?

Trần thượng quan im lặng. Vũ đế lại nhếch môi:

-Mẫu nhi sinh ra trong một gia đình nhà nông nghèo. Đệ của nàng là Thái An, cũng chỉ muốn sống bình yên. Thái Nghệ không phải anh nàng...Hắn cũng chỉ là một con rối của ta.

Đến lượt Trần thượng quan kinh ngạc. Thái độ của Vũ đế, những gì Vũ đế tính toán, chính là sự tính toán của quân vương.

-Bắc quốc và Hồi quang quốc sẽ dĩ thua nhanh như thế là do chúng chưa chuẩn bị, chỉ lăm le lúc ta đang mê say nhan sắc, tìm cách tấn công. Còn khanh, là thần tử trong triều nội, lại là quan đầu triều, không lẽ khanh không đoán được ta muốn gì sao?

Trần thượng quan lại im lặng. Hoàng thượng hôm nay đã cho ông ta thấy quá nhiều thứ vượt qua ngoài tưởng tượng của bản thân. " Con người Vũ đế "thâm sâu như biển. Ông từng nói với thái tử Thương phi như vậy, nhưng hẳn chẳng chịu nghe.

-Hoàng thượng bỏ ra nhiều thời gian như vậy, ý ngài là...muốn thần không phản đối chuyện của ngài phong Mẫn phi làm hoàng hậu. Ngài...

-Ta tin khanh sẽ hiểu nhiều hơn vậy. Mẫn phi có được phong hậu, cũng chỉ là một danh phận của nữ tử. Ta chỉ muốn hỏi khanh một điều duy nhất, với những gì ta đã làm được, khanh đã tin ta, đã có thể cùng ta xây dựng quốc gia chưa?

-Hoàng thượng...

Tay Trần thượng quan run rẩy...Không phải do tuổi già. Ông đang xúc động. Thậm chí là kích động. Giang sơn này...sẽ được xây dựng như thế nào đây?

-Chúng ta đánh dẹp Hồi quang quốc và Bắc quốc, chỉ để dẹp đi mối đe dọa, toàn tâm toàn ý xây dựng đất nước. Chỉ có một quốc gia giàu mạnh mới không sợ ai dòm ngó...Ta cần khanh...Và khanh không phải chỉ ở vị trí của một viên quan chỉ biết dòm ngó đời tư hoàng đế, tìm cách chấn chỉnh tôn ti trật tự triều đình. Chúng ta làm những việc lớn hơn nữa. Trần khanh gia, khanh có muốn cùng ta xây dựng Thương quốc của chúng ta không?

Cái hẳn cần, không chỉ là thế lực, là tiếng nói của Trần thượng quan. Ông là nguyên lão ba triều, không chỉ là hữu danh vô thực. Gừng càng già càng cay, kinh nghiệm phong phú đó, bọn Bạch Phượng Khanh học được một phần cũng đủ để giúp Vũ đế chuyển trị vì thiên hạ. Quan trọng là, Trần thượng quan có muốn, có sẵn lòng cùng hẳn vun đắp đất nước hay không?

-Hoàng thượng anh minh -Trần thượng quan quỳ mọp xuống- Thần dù gan óc lầy đất cũng nguyện theo hoàng thượng, cùng người xây dựng Thương quốc của chúng ta.

-Tốt -Vũ đế bật ra một tràng cười sáng khoáy -Trần khanh gia đã hiểu, chúng ta như hổ vừa mọc thêm cánh. Ta và các khanh, vì Thương quốc, không chỉ có một ngày một bữa. Ta chỉ mong quốc gia này, không cần chịu sự khống chế của ai, vậy là tốt lắm rồi.

Thần tử là người giúp cho vua điều khiển triều chính. Có được một vị vua sẵn sàng nhờ ta giúp đỡ, Trần thượng quan đã cảm thấy mình may mắn lắm rồi.

Vũ đế lại nhìn bầu trời cao rộng. Hẳn cũng muốn như những con chim đang tự do tự tại. Nhưng hẳn là quân vương một nước...Có những chuyện, dù trên tột cùng quyền lực, cũng chỉ có thể nhớ lại mà mơ mộng, vậy thôi.

40. Chương 40: Có Những Sự Hi Sinh

Sau chiến thắng của Vũ đế, Hồi Quang Vương bị giải về kinh thành Thương quốc. Vũ đế lại phong tam hoàng tử của Hồi Quang vương thay vào chức vị cha mình.

Hồi Quang Vương được đưa đến Bạch Lạp thành an trí, thực chất là một hình thức giam lỏng. Mạnh phi vội vàng vào cung van xin thống thiết. Tuổi Hồi Quang Vương không còn trẻ, Thành Bạch Lạp nằm tại nơi heo hút, chỉ sợ người không chịu được bao lâu.

Vũ đế thoáng trầm ngâm, sau đó ban thánh chỉ cho Mạnh phi đến Bạch Lạp thành để chăm sóc phụ vương, hoàn thành tâm nguyện của nàng làm tròn chữ hiếu.

Mạnh phi nhận thánh chỉ, trong lòng chưa xót. Nàng hiểu, đây là một hình thức “cắt đi sự đe dọa của gián điệp”. Vũ đế vốn biết nàng vẫn trao đổi tin tức cùng Hồi Quang quốc. Hắn lợi dụng nàng báo tin khiến Hồi Quang Vương và Bắc quốc vội tướng Thương quốc sơ tâm, vội vã tấn công. Nhưng mọi thứ đều là thông tin giả. Hàn Viễn không hề bị đầy. Hắn vẫn giữ vai trò chỉ huy của đạo quân bách thắng, đang từng ngày chinh chiến tại Bắc quốc, gồm thâu một mối cho Vũ đế trị vì.

Nỗi cay đắng dâng tràn trong lòng Mạnh phi. Cuối cùng, nàng chỉ là một con cờ trên bàn cờ chính trị. Hết phụ vương rồi lại Vũ đế lợi dụng. Cuộc đời Mạnh phi rồi sẽ lụi tàn trong một xó tối của Bạch Lạp thành.

Thái Mẫn dừng lại trước cửa Bích vân các một chút rồi mới thông thả tiến vào.

- Lâm Nghi tỷ...

Đã gần 2 tháng từ ngày Lâm Nghi đến đây. Nàng đang ngồi thêu áo, thấy Thái Mẫn chỉ khẽ mỉm cười:

- Muội ngồi chơi đi, ta thêu xong chiếc áo này đã...

- Dạ...

Là một chiếc áo sơ sinh rất đẹp. Thái Mẫn thích thú ngắm nhìn:

- Đẹp quá!

- Đây là quà cảm tạ của ta...Mong là khi con của muội và Vũ đế chào đời, có thể khoác lên người nó.

Thái Mẫn không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Nghi thêu...Nàng vẫn vậy, nhu hòa dịu dàng như nước. Khí chất thanh lệ không nhuộm bụi trần ấy mới xứng đáng làm một bậc mẫu nghi. Tiếc là...

- Muội xin lỗi tỷ...Muội...

- Ta hiểu tâm ý của muội và Vũ đế mà- Nghi phi ngược lên - Hoàng cung nhiều sóng gió, sóng gió lớn nhất vẫn là lòng người. Ta đã được phong phi, rất khó khăn để có thể ra khỏi cung cấm. Chỉ là....để đổi được tự do cho ta thì muội phải...

Thái Mẫn phải trở thành một Mẫn phi thâm hiểm, dùng mưu kế dành lấy yêu thương từ tay hoàng đế. Các phi tử khác đều xôn xao lo lắng. Sau Nghi phi, nhiều phi tử đột ngột bị kéo vào nhiều rắc rối. Điều lạ là tất cả đều liên quan đến Thái Mẫn...Hoàng đế ra lệnh truất phế họ...Hậu cung từ từ vắng bóng. Sẽ chỉ còn lại một Mẫn phi!

Ngày trước Vũ đế lợi dụng thu nạp phi tử nhằm củng cố quyền lực. Bây giờ khi ngai vàng đã vững, hắn không cần họ nữa. Đa số phi tử đều là con cái nhà quan lại. Vị trí quốc trượng sẽ làm họ có cơ sách nhiễu, kết bè kéo cánh. Đã đến lúc phải kết thúc mọi nguy cơ.

Những phi tử hận oán. Thiên hạ nhìn vào phán xét...Mọi oán trách đều dồn vào một Mẫn phi tính toán nham hiểm, chỉ muốn độc sủng đã tìm cách loại dần phi tử. Hoàng thượng vì thương yêu nàng nên mềm lòng. Không ai biết mục đích thật sự sau đó...Người được hưởng lợi thực chất là ai ?

- Tỷ tỷ là người hiểu chàng nhất...Cũng là người chàng tin tưởng nhất...Muội yêu chàng, muội không ngại gì cả...Chỉ là những lời người ta nói, không nghe trước mặt, muội không ngại những lời bàn tán sau lưng đâu.

Lâm Nghi bật cười...Thái Mẫn là cô gái đơn giản nhưng lại không đơn giản chút nào.

Mấy ai được như nàng, không xem những thiệt thòi của mình là hy sinh gì cả. Chỉ cần bản thân và người mình quan tâm được vui vẻ, vậy là đủ lắm rồi!

- Tỷ nghe Bạch Phượng Khanh nói, muội không cho Vũ đế cùng muội chịu sự chỉ trích của dân chúng...Muội bảo với đệ ấy, thà người ta nghĩ hắn là hoàng đế nghe lời phi tử còn đỡ hơn là một kẻ vô tình bạc nghĩa phải không?

Thái Mẫn cười...Nắng hoàng hôn chiếu lên gương mặt thanh tú. Ánh mắt nàng vẫn trong sáng như ngày đầu Nghi phi đã gặp. Nàng có một quan niệm tình yêu và hạnh phúc vô cùng đơn giản. Khác với Hàn Viễn và Lâm Nghi, đã phải cân nhắc, đã phải chờ đợi quá lâu hạnh phúc của mình.

- Hồi nương nương...

Tiểu Thanh bên ngoài vội vã chạy vào. Thái Mẫn ngồi thẳng dậy. Thi lễ với Lâm Nghi rồi Tiểu Thanh vội nói ngay:

- Nguyên soái đã từ Bắc quốc về rồi ạ! Hiện đang ở đại điện cùng hoàng thượng và Bạch thừa tướng.

Lâm Nghi không giữ được sự bình thản nữa. Nàng nhồm dậy. Thái Mẫn mỉm cười:

- Tỷ đợi thêm vài ngày nữa thôi. Tướng công đã hứa, tỷ và Hàn đại ca nhất định sẽ được sống bên nhau mà...

Nàng rời khỏi Bích vân các...Gương mặt thư thái lại hiện ra vẻ lạnh như tiền...Nội thị cúi đầu, những ai nhìn thấy nàng đều e ngại...Chỉ có thâm tâm Thái Mẫn biết, nàng vẫn là nàng của ngày mới bước vào cung cấm, trong lòng chỉ có Du Lang...Chỉ có tướng công!

Vài ngày sau, một đạo thánh chỉ truyền đến Bích vân các. Nghi phi tâm địa không tốt, hãm hại Thái phu nhân. Tuy nhiên nể tình nàng bao lâu cùng hoàng thượng kết tóc, nay phé đi mọi vương hiệu, giáng xuống là tỷ nữ, cùng với 20 người hầu hạ ban cho Hàn Nguyên soái mới vừa lập đại công.

Thánh dụ đưa ra, xa gần lại đưa ra bao lời đồn đoán. Có người chê cười Vũ đế : “Ồ sao mà ở bạc”. Nghi phi từng được sủng ái, nay chỉ vì sự xuất hiện của hồ ly nhân gian mà phụ bỏ nàng. Hắn cũng lấy cớ các tần phi không sinh được con cái, làm hoàng đế bất hiếu với tổ tiên mà hưu các nàng, tuy cũng ban cho bổng lộc và trang viên song cả đời không còn mối liên hệ với hoàng cung nữa, chỉ là những dân phụ bình thường...

Người ta cười Vũ đế mê muội nhan sắc, dự đoán Thái Mẫn sẽ là mối họa sau này của hắn, khiến Thương quốc yếu dần.

Chỉ có Vũ đế biết, từ ngày có nàng, hắn đã mạnh lên nhiều lắm. Mạnh lên để trở thành chỗ dựa, để có thể cùng Thái Mẫn bảo vệ những thứ tốt đẹp nhất của mình.

- Mẫn nhi...

Vũ đế vòng tay ôm Thái Mẫn vào lòng. Trên tay nàng đang là một phong thư. Là của Hàn Viễn và Lâm Nghi. Họ sắp có thêm hài tử. Hiện nay Lâm Nghi đang mang thai, cũng vừa tròn một tháng rồi.

- Nhanh quá! Lâm Nghi tỷ mới ra khỏi cung chưa đầy hai tháng, vậy mà đã có thai rồi.

Vũ đế bật cười. Đó là kết quả của yêu thương nhưng nhớ. Hàn Viễn và Lâm Nghi, đã phải chờ đợi quá lâu rồi.

- Mẫn nhiTa yêu nàng...

Đơn giản như vậy. Một tiếng yêu chỉ có vài từ để nói. Nhưng để nói được, có người đã phải đợi cả đời người...

Thái Mẫn mỉm cười, tựa sát hơn vào người Vũ đế. Nàng mong muốn, những người thân thuộc sẽ không còn phải khó khăn để nói lên những lời yêu thương say đắm, mong họ sẽ luôn mỉm cười với hạnh phúc ngập tràn.

HOÀN CHÍNH VĂN

41. Chương 41: Ngoại Truyện 1: Hàn Viễn Và Lâm Nghi -16+

* Có khoảng 9 ngoại truyện, tùy lượng ghen]

...Trong một đêm trời nóng bức, Lâm đại nhân nằm rạp trên lưng ngựa, trở về dinh. Đang đi trên đường thì ông đột ngột bị tập kích. Mạc Phong đã chặn tên thích khách. Võ công của hắn ta rất lợi hại, một toán hộ vệ đều bỏ mạng, chỉ có Mạc Phong tạm thời có thể đối địch, cầm chân cho Lâm đại nhân thoát đi.

Nhóm người là anh em vào sinh ra tử với Mạc Phong nghe tin vội vã đến nơi tìm kiếm hắn. Bên cạnh một cái giếng hoang đã bị lấp kín, Mạc Phong nằm thiêm thiếp. Trên người là một vết thương khá nặng, máu ra nhiều.

Suốt cả đêm mơ hồ trong cơn sốt, Mạc Phong cũng mở mắt. Chính xác hơn, Hàn Viễn trong lớp mặt nạ da người của Mạc Phong cũng từ từ hồi tỉnh trong tiếng reo vui:

- Mạc đại ca...Huynh tỉnh rồi.

Những gương mặt xa lạ nhuộm đầy vẻ phong trần, đen sạm. Có lẽ là huynh đệ của Mạc Phong. Ai cũng lo lắng cho hắn ta- một người đã chết trong tay Hàn Viễn.... Vậy mà hôm nay hắn phải nhờ đến gương mặt này để tiếp tục sống, tìm cơ hội trả thù.

- Có thuốc đây Mạc đại ca. Của đại nhân đặc biệt ban cho huynh đấy. Nghe nói là thần dược do hoàng thượng ban tặng.

- Đại nhân xem trọng Mạc đại ca như vậy...Ban cho thuốc quý thế này...

- Cũng phải thôi- Một giọng nói ồm ồm xen vào- Nếu không có đại ca thì gã sát thủ đó đã giết chết đại nhân rồi. Chỉ một thang thuốc quý có đáng gì...

- Người im đi... - Thêm một giọng nói góp vào, nạt khề - Muốn chết hay sao mà nói vậy? Đại nhân nghe được thì không chỉ người gặp hạn mà chúng ta và đại ca cũng bị vạ lây. Ít nói một chút không chết đâu.

Những gã vô biên lại đùa giỡn, trêu chọc nhau âm ỉ. Cuộc sống của họ là thế. Gã Mạc Phong này có lẽ được rất nhiều người yêu mến. Chẳng như Hàn Viễn hắn...Ngoài sự phụ và đao kiếm thì chỉ có một mình.

Giá trị của sinh mạng của hắn ta và Hàn Viễn không cần so sánh cũng là quá rõ. Nhưng biết làm sao được. Tuy cuộc sống cũng chẳng có mấy niềm vui song Hàn Viễn vẫn còn mục tiêu tồn tại. Vì nó, không chỉ là mạng của Mạc Phong, thậm chí là đám người này nữa, khi cần hắn cũng chẳng màng.

- Nhũ nương...Bà đi đâu vậy?

Lại có tiếng xôn xao. Người vừa bước vào là một phụ nữ trung niên, mang theo một chiếc làn đan bằng mây nho nhỏ:

- Là của nhị tiểu thư gửi cho Mạc tướng quân. Nhị tiểu thư muốn thay phụ thân cảm ơn người đã cứu mạng.

- Oa...

Lũ người đó lại reo lên vui vẻ. Chỉ có Hàn Viễn nhắm nghiền mắt giả vờ như không biết. Cảm ơn người cứu mạng.Chẳng qua là một lũ quyền quý muốn che mắt người bằng mật ngọt, phũ dụ người ta xả thân vì chúng. Khi cần thiết thì dùng vài hậu ân ra vẻ ban ơn dù đó là người đã cứu mạng mình.

- Mạc đại ca....Là huyết yển hảo hạng cùng với linh chi trăm năm đó...

- Oa...

- Ngồi dậy ăn chút đi đại ca...Là tấm lòng của nhị tiểu thư mà.

- Phải đó đại ca...Thứ này không phải lúc nào cũng có đâu.Những vật quý giá thế này xưa nay chỉ có đại tiểu thư mới được đại nhân ban cho. Nhị tiểu thư là nữ tử của thiếp thất, chắc phải khó khăn lắm mới có được.

Hàn Viễn lưu tâm hơn vào câu chuyện...Nữ tử của thiếp thất. Chén huyết yển hãm linh chi nằm trong tay hắn tự bao giờ.

- Cần đệ đút cho không Mạc đại ca?

- Được rồi...Ra ngoài đi!

- Vậy chúng đệ ra ngoài. Hôm nay có buổi thao luyện binh. Mạc đại ca cứ từ từ nghỉ ngơi nha!

Hàn Viễn ngồi thẳng người dậy. Vị huyết yển tan dần trong miệng. Có hơi đắng nhưng không phải do vị thuốc. Thứ này vốn không hề dành cho Hàn Viễn hắn mà.

Vết thương nhói lên khiến Hàn Viễn đặt chén huyết yển không đúng vị trí. Chén suýt rơi xuống đất. May là phản ứng của người luyện võ lâu năm giúp Hàn Viễn dễ dàng giữ nó lại trên bàn.

Phía dưới khay lót một mảnh vải đỏ. Trong tay hắn là dòng chữ được thêu khéo léo “Bảo trọng....Bình an”

Một túi hương đặt dưới lớp vải tự bao giờ. Bên trong là mùi hương quế chi nồng ngọt...Hàn Viễn chợt nhớ đến chiếc túi thơm rơi ra từ kẻ đã chết trong tay mình. Lọn tóc mượt mà....Chiếc túi cũng có hương quế chi nhẹ nhàng như thế.

Bảo trọng....Bình an...

Tiếc là người được nhân gửi đã không còn được nhìn thấy nó nữa. Hàn Viễn là một kẻ thụ hưởng bất đắc dĩ...Hương quế chi nhẹ nhàng trong không khí quán quýt lấy hần...Bất giác Hàn Viễn lại cầm lấy chén huyết yến và uống cạn....Mạc Phong ở thế giới bên kia có linh thiêng chắc là hận Hàn Viễn lắm. Hàn Viễn không chỉ là người giết chết Mạc Phong mà còn đang hưởng thụ những ngọt ngào quan tâm của một người con gái dành cho hần ta. Cuộc đời đôi khi thật trớ trêu.

Trong khuê phòng, Lâm Nghi cũng trông trông ngóng ngóng. Nhũ nương vừa về đến, nàng đã hỏi ngay:

- Nhũ nương, sao rồi?

- Mạc tướng quân đã nhận rồi. Nhị tiểu thư yên tâm.

Lâm Nghi không nói gì. Về vui sướng cũng được giấu sâu trong ánh mắt. Từ lúc nghe tin người đó đang nhất sinh thập tử, lòng nàng như lửa đốt. Nhưng lễ giáo không cho phép Lâm Nghi rời khuê phòng đến thăm người, chỉ đành nhờ nhũ nương thăm dò tin tức. Bây giờ người đã qua cơn nguy kịch, đằng sau cảm giác vui sướng là nỗi lòng thiếu nữ. Không biết chừng nào người ta lại phải rời đi?

- Nhị tiểu thư à...Vài ngày nữa lão gia sẽ ở tiệc. Nghe nói là có mời Mạc tướng quân đến dự nữa, nhân đó sẽ thăng chức cho người.

- Nhũ nương...

- Nhũ nương hiểu mà... - Nhũ nương nhìn Lâm Nghi đang cúi mặt, mỉm cười thông cảm - Nhũ nương cũng mong tiểu thư được hạnh phúc. Mạc tướng quân tuy thân phận không cao nhưng hiền ngang, khí phách, lại có công cứu mạng lão gia. Tiểu thư của ta như hoa như ngọc. Mạc tướng quân chắc sẽ đối xử tốt với tiểu thư.

Lâm Nghi mang danh là nhị tiểu thư của Lâm phủ nhưng nàng chỉ là con gái thứ thiếp nên không được coi trọng.Tiệc mở trong phủ cũng chẳng mấy khi có phần nàng tham dự. Nhưng mẫu thân của Lâm Nghi vốn cũng mong nàng có thể lọt vào mắt xanh gia đình quyền quý nào đó nên cũng thường hay xin lão gia cho Lâm Nghi cùng dự tiệc. Phụ thân vốn không cầu nệ, Lâm Nghi lại xinh đẹp như hoa, tuy là khí chất có phần hơi lạnh lùng trầm mặc song thi phú, lễ nghĩa thông thạo, sẽ chẳng làm ông xấu mặt. Vì vậy, đối với những lời cầu xin của thiếp thấp, Lâm đại nhân nhận lời ngay.

Lâm Nghi có mặt trong buổi tiệc. Nàng ngồi sau rèm, trên người vận cung trang màu tím, tóc chỉ búi gọn bằng một cây trâm mã não. Trên người không mang trang sức nhưng lại toát ra vẻ thanh lệ thoát tục, cuốn hút không ít ánh mắt của các vương tôn công tử. Tuy nhiên khi tỷ tỷ của nàng xuất hiện, Lâm Nghi lập tức bị quên lãng. Không phải vì nàng thua kém nhiều về nhan sắc mà là do thân phận. Lâm Nghi chỉ là con thứ thiếp, sau này trượng phu nàng có lẽ cũng khó được Lâm đại nhân nâng đỡ gì nhiều.

Nàng không quan tâm tới những chuyện ấy. Lâm Nghi cũng không để ý đến vẻ mặt không vui của mẫu thân. Trong mắt nàng chỉ có vóc dáng thân quen đang đứng đấy. Tuy là có chút xa lạ dâng lên trong lòng. Người kia không nhìn Lâm Nghi bằng ánh mắt ấm áp nồng nàn nữa. Chỉ một tia mắt thoáng qua như người xa lạ. Lòng nàng đau nhói, cứ nhấp nhồm không an, tinh thần hoảng hốt cũng do ánh mắt đó của người.

Cuối cùng không chịu đựng được nữa, Lâm Nghi len lén ra phía sau hoa viên. Mạc Phong sau khi nhận phong thưởng đã đi về phía đó. Người đi rất là nhanh...

Lâm Nghi mãi mãi cũng không thể nào quên buổi tối ngày hôm ấy. Nàng thấy người trong lòng đứng lặng một chỗ. Hần đang nhìn về phía chân trời xa thẳm...Nơi ấy có một ngôi sao rất sáng nhấp nháy mãi không ngừng.

Lâm Nghi có nhiều...rất nhiều điều muốn hỏi. Song khi nhìn cái dáng người trầm tĩnh ấy, nàng lại không biết phải nói gì. Cuối cùng đành quay lưng, không muốn làm phiền giây phút tĩnh lặng của người, sợ người sẽ nhìn mình như kẻ lạ, sợ sự lạnh lùng của người làm con tim non nớt nhói lên.

Do quá vội, Lâm Nghi vô ý giẫm phải tà áo vương vীu của nữ nhân khuê các. Hàn Viễn với bản năng của một sát thủ, nhanh chóng nhận ra sự có mặt của người lạ tại đây.

- Ai?

Gương đưa về phía trước....Cùng lúc là gương mặt kinh ngạc, hoảng hốt của Lâm Nghi đập vào mắt...Nàng càng luống cuống hơn, chân khụy xuống. Bàn tay Hàn Viễn vịn nhẹ lấy vùng eo nhỏ, cùng lúc lưỡi gương cũng thu lại kịp thời:

- Nàng...

Thân thể nhuỷễn ngọc ôn hương nằm gọn trong tay hắn. Má đào áp vào vùng ngực rộng...Tuy là chỉ trong khoảng khắc nhưng lại làm người ta nhớ đến suốt đời:

- Mạc tướng quân, là tiểu nữ...Là tiểu nữ, Lâm Nghi...

“Bình an...Bảo trọng...” Hàn Viễn nhớ đến bốn chữ này.

Mùi hương quế chi lại thoảng bên mũi hắn...Đây là người con gái đã gửi đến chiếc khăn thêu và túi hương nho nhỏ...Cũng là chủ nhân của mớ tóc mây mà Mạc Phong luôn mang theo bên mình.

Hàn Viễn cũng không thể quên giây phút đó...Con tim hắn run lên nhè nhẹ bởi mùi hương của quế chi.

....- Thừa nguyên soái đại nhân...

Hàn Viễn ngẩng lên. Hồi ức bị cắt ngang đột ngột. Dưới trướng là Trương Nguyên - một trong những huynh đệ của Mạc Phong ngày đó. Hắn ta mãi mãi không biết, Hàn Viễn cũng chính là Mạc đại ca tướng đã chết khi xưa:

- Chuyện gì?

- Hoàng thượng ban thưởng cho đại nhân vàng lụa, còn thêm bốn nữ nhân hầu hạ...Trong số đó....có...

- Có ai?

Hàn Viễn bật dậy. Hắn hỏi nhưng lòng náo nức không tả xiết vì đã biết câu trả lời. Trái lại Trương Nguyên ấp úng, có vẻ ngại ngần thấy rõ:

- Dạ...Có...có Lâm tiểu...không...Là nương nương....Cũng không phải...Là Nghi phi trước đây của hoàng thượng. Nàng ấy cũng được ban đến phủ.

- Mang ba người kia sang thiện phòng chờ lệnh. Đưa Nghi phi đến phòng ta....

Hàn Viễn không còn chịu nổi nữa. Vì an nguy của Lâm Nghi, hắn có thể bao nhiêu năm lặn thầm trong bóng tối. Nhưng bây giờ sắp được cùng nàng chung sống, hắn lại không đợi được, dù chỉ một phút giây....

Lâm Nghi đã hai mươi bảy tuổi. Nhan sắc thiếu nữ theo thời gian càng lúc càng trở nên mặn mà đậm thắm. Vẻ đẹp thanh khiết nhường chỗ cho khí chất tôn quý, thoát tục dù trên người nàng không phải là nhung lụa, chỉ đơn giản là một lớp vải thô.

Giây phút gặp mặt, trong mắt họ bây giờ chỉ ánh nhìn tha thiết, chỉ có nhau thôi.

- Nghi nhi...

- Hàn...Viễn!

Lâm Nghi đã gọi đúng tên hắn.Lòng Hàn Viễn ngập tràn sung sướng. Hắn ôm chặt nàng vào lòng. Xiết chặt, ôm trọn mà vẫn cảm thấy không đủ. Vẫn cảm thấy cần nàng hơn nữa. Rất cần...

- Hàn Viễn...

- Lâm Nghi!

- Hàn Viễn...

- Lâm Nghi!

Giọng Lâm Nghi thanh thoát, mềm nhẹ, còn Hàn Viễn thì mạnh mẽ nồng nàn. Thanh âm cũng càng lúc càng lớn hơn. Không cần che giấu, cũng chẳng cần phải dối lòng.

Cuối cùng Lâm Nghi phải đưa tay bịt miệng hẳn. Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng:

- Đừng gọi nữa...Người ta sẽ nghe.

Hàn Viễn bật cười. Lâm Nghi của hắn. Chỉ trong vòng tay Hàn Viễn, nàng mới mãnh mai và yếu ớt như vậy. Nghi phi lạnh lùng trong hoàng cung chỉ là một vỏ bọc và bây giờ nàng không còn phải dùng vỏ bọc này rồi.

- Ta không gọi nữa. Nghi nhi...

Hàn Viễn bế bổng nàng lên trên đôi tay rắn chắc. Không cần nhiều lời nói, Lâm Nghi vùi mặt vào ngực hắn. Nàng cũng có những khát khao thiếu nữ. Tuy nhiên kể từ khi ngỡ là người đã chết, mọi thứ đều đã khép chặt rồi.

- Có mệt không?

Hàn Viễn âu yếm hỏi. Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ trên má Lâm Nghi.

- Không mệt. Thiếp không mệt.

Lâm Nghi vòng tay qua cổ Hàn Viễn. Nàng chỉ muốn giây phút này tồn tại mãi. Lâm Nghi thuộc về Hàn Viễn và Hàn Viễn cũng là của Lâm Nghi.

Đôi môi mọng của nàng nhanh chóng bị bao trùm bởi bờ môi đàn ông ấm áp. Tay Hàn Viễn đặt lên thắt lưng Lâm Nghi, giọng hắn cũng trở nên gấp gáp hơn.

- Nghi nhi, ta không đợi nổi nữa. Ta yêu nàng, ta muốn có nàng. Có được không, Nghi nhi?

Giọng nói của Hàn Viễn khào khào, đầy kích động. Đôi tay vuốt nhẹ lên tấm lưng mảnh khảnh....Tuy cả hai đã có Khánh nhi song đó vẫn chỉ là kết quả của một tình yêu vô vọng.... Trong mắt Lâm Nghi lúc ấy, người đàn ông cùng nàng ân ái là Mạc Phong chứ không phải Hàn Viễn...Hắn cũng không quên được, khi say đắm nhất, người Lâm Nghi là “Mạc Phong”. Trong nước mắt nàng gọi mãi tên người ấy....Nếu biết đó là Hàn Viễn,Lâm Nghi sẽ không bao giờ chấp nhận dần thân.

- Hàn...Viễn....Thiếp yêu chàng...

Giờ thì đã khác. Nàng là của Hàn Viễn. Nàng yêu Hàn Viễn. Nàng đang gọi tên của hắn, rất tha thiết, rất nồng nàn.

Đôi mắt Lâm Nghi không còn nhắm chặt. Hàn Viễn hay Mạc Phong đều không quan trọng nữa. Nàng yêu người đàn ông trước mặt. Người đã vì nàng mà không tiếc cả sinh mạng. Người đã vì nàng mà chịu quá nhiều thiệt thòi. Người gác hận thù lại cũng vì yêu thương và trân trọng Lâm Nghi.

Đôi tay nhỏ nhắn, mềm mại của Lâm Nghi run rẩy. Nhưng nàng hoàn toàn chủ động. Chiếc áo trên người rơi xuống. Một thân thể như bạch ngọc hiện ra trước mặt Hàn Viễn. Hơi thở hắn nóng rực. Má Lâm Nghi hồng hồng như trái táo vừa chín tới. Nhưng nàng cũng không ngừng lại. Đôi môi đỏ mọng chạm vào môi hắn. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt, song nhanh chóng chuyển thành say đắm khi Hàn Viễn thoát khỏi trạng thái thụ động, kéo nàng sát vào mình.

Lần trước, dưới thân họ là lớp lá rừng mềm mại. Cả hai đều ngô nghê, không biết nhiều về chuyện nam nữ ân ái. Hàn Viễn chỉ làm theo bản năng. Thấy Lâm Nghi đau đớn, hắn vô cùng luống cuống. Sau bảy năm trời, vẫn là bản năng dẫn dắt, nhưng bây giờ Hàn Viễn đã thuần thục hơn. Thân thể Lâm Nghi cũng nở rộ ra sau lần sinh nở. Tất cả đều đã sẵn sàng....

Bàn tay Hàn Viễn thô ráp, chạm vào phần ngực trắng mịn của Lâm Nghi mà lòng lâng lâng cảm xúc. Cả thân thể mãnh mai của nàng đổ lỵ. Làn da trần trụi của cả hai chạm vào nhau.

Tiếng rên rỉ không nén được bật ra từ bờ môi mọng. Lâm Nghi đỏ cả mặt. Nàng dụi mắt vào trong ngực Hàn Viễn, ôm chặt lấy lưng hắn, không dám ngẩng lên.

Hàn Viễn chỉ cười khê. Hấn cúi xuống...Đôi chân thon dài của Lâm Nghi bị kéo vòng qua lưng hấn. Đột ngột thay đổi tư thế khiến nàng hoảng hốt, mở bừng mắt, đối diện là ánh nhìn ấm áp, tràn ngập tình yêu của Hàn Viễn. Hấn nhẹ nhàng:

-Nghi nhi...

-Hàn Viễn....A...

Hấn đã tiến vào bên trong nàng, mạnh mẽ và dứt khoát. Cảm giác chân thật. Lâm Nghi vừa bối rối, vừa lại bị cơn khoái cảm vừa kéo tới làm cho đầu óc mê muội...Hàn Viễn chồm lên người nàng, phần sinh lực như long như hổ không ngừng công thành đoạt đất. Lâm Nghi cắn chặt đôi môi đỏ mọng...Nhưng rồi lý trí dần lùi xuống. Nàng bắt đầu buông thả. Tiếng rên rỉ động tình càng khiến Hàn Viễn mạnh mẽ hơn.

-Nghi nhi...Ta yêu nàng...

Bốn chân quẩn chặt. Môi lưỡi giao hòa. Hàn Viễn như kẻ lữ hành trong sa mạc, đòi hỏi hoài mà vẫn khát. Hấn vừa mới dịu dàng đó, lại trở nên mạnh mẽ và dữ dội...Lâm Nghi thở dốc vì mệt mỏi nhưng cũng không kháng cự. Nàng cũng cảm thấy là chưa đủ...Nàng cũng muốn dâng hiến hết những gì mình có. Chân vô thức mở rộng, âm thanh kích tình vang lên càng lúc càng rõ, thúc hối Hàn Viễn miệt mài trong cuộc ái ân.

-Hàn Viễn...Chàng...

Sau một đợt phun trào, cuối cùng những động tác của Hàn Viễn cũng chậm lại. Lâm Nghi cảm nhận rất rõ thứ nóng rực, căng cứng tồn tại trong người mình, hết đâm mạnh rồi lại xoáy sâu. Nhưng nàng lại không muốn rời khỏi nó. Cảm giác tiếp xúc da thịt thật là kỳ diệu...Hấn tựa người vào giường, hơi thở có hơi nặng nề, nhìn người ngọc cuộn tròn trong lồng ngực. Lâm Nghi ngẩng đôi mắt rợp buồn nhìn thẳng vào hấn. Nụ cười bất giác nở trên đôi môi đỏ thắm, ngon lành như một trái đào vừa chín tới trên cây:

-Hàn Viễn...Thiếp yêu chàng...

Nàng chồm người, hôn nhẹ lên môi Hàn Viễn. Hơi thở hấn lại trở nên nặng nhọc. Lâm Nghi cảm thấy, thứ cứng rắn trong cơ thể mình dường như đang cứng lại. Hàn Viễn đẩy Lâm Nghi nằm xuống, thân thể lại phủ lên người nàng:

-Nghi nhi...Bù lại bảy năm, ta chỉ sợ nàng không đủ sức chịu đựng thôi.

Lâm Nghi nũng nịu ôm chặt lấy người Hàn Viễn. Bù đắp chỉ là một cái có. Quan trọng nhất là nàng được hiến dâng cho hấn, được cùng người mình yêu trải qua những giây phút mặn nồng ân ái, tràn ngập yêu đương.

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1.2

Chiều chỉ ban xuống. Hàn Viễn có công lớn với quốc gia. Hấn được phong Bình vương, cắt ột vùng rộng lớn của Thương quốc mới, rộng bằng nửa Bắc quốc cũ. Phủ đệ là Bình vương phủ, có đầy đủ người hầu kẻ hạ, gấm lụa vàng ngọc đầy kho. Nương tử của hấn sẽ được phong Vương phi, khi vào triều sẽ được ngồi ngay cùng vị trí của hoàng hậu, tôn quý khôn cùng.

Hàn Viễn chưa lập chính thất, cũng không có thê thiếp. Chính vì vậy trong mắt nhiều đại thần hấn là một nghĩa tử lý tưởng. Trong thời gian còn ở kinh thành, Hàn Viễn không ngừng nhận được thiệp mời từ các phủ đệ, mời hấn đến thăm.

Vũ đế đang trong thời gian chấn chỉnh lại mọi chuyện trong triều đình. Những tham quan bị thanh trừng và loại bỏ. Với sự giúp đỡ của Trần thượng quan, Bạch Phượng Khanh càng ngày càng vững vàng trên ngôi thừa tướng. Thương quốc đang bước vào những ngày thanh bình, dân chúng ấm no.

Tại Bình Vương phủ, Lâm Nghi và Hàn Khánh cùng nhau ở hậu viện. Hàn Khánh từ khi biết Lâm Nghi là mẫu thân của mình thì càng lúc càng quẩn quýt bên mẹ, một phút cũng không muốn rời.

- Mẫu thân, người làm gì đó ạ?

- Mẫu thân đang khâu.

Lâm Nghi dịu dàng trả lời hẳn. Hạnh phúc làm nàng càng thêm đẹp. Dung nhan thanh lệ được tưới tắm men nồng ân ái càng tăng thêm phần kiều mị. Tuổi ba mươi của phụ nữ, trong một số trường hợp lại chính là thời điểm chín muồi của nhan sắc, làm họ trở nên khuynh quốc khuynh thành. Lâm Nghi chính là một điển hình.

- Mẫu thân thêu gì ạ?

- Thêu hài cho Khánh nhi. Con xem có thích không?

Khánh nhi đương nhiên là thích. Theo phong tục, cứ mỗi lần Tết đến, trẻ con đều được mua ột đôi hài mới, trong ngày Tết dùng nó để xông hỷ cho bản thân và gia tộc. Hài càng đẹp, đứa trẻ đó sẽ càng may mắn, càng được nhiều điều tốt đẹp trong đời.

Khánh nhi không chỉ có hài mới. Đôi hài đó còn do mẫu thân thêu cho. Lòng trẻ thơ ấm áp. Có mẫu thân thì ra lạ hạnh phúc như vậy.

Từ xa, Hàn Viễn đã về. Hẳn say sưa nhìn cảnh tượng hạnh phúc trước mắt...Dù nó được đổi lại bằng bao nhiêu đau khổ cũng rất đáng giá. Nếu được lựa chọn lại Hàn Viễn sẽ không tiếc đi lại con đường đầy chông gai, nhưng cũng lắm yêu thương.

- Tướng công...

- Phụ thân đã về!

Hàn Khánh chạy nhanh đến bên thân phụ. Lâm Nghi từ tốn đứng dậy. Mấy hôm nay nàng thấy người mệt mỏi, cứ cảm thấy muốn ngủ. Sắc mặt vì vậy mà trở nên xanh xao.

Hàn Viễn vô cùng lo lắng. Hẳn vội đỡ lấy nàng:

-Nàng sao vậy? Đã đỡ được chút nào chưa?

Đại phu được triệu đến phòng Hàn Viễn. Ông cũng rất cẩn trọng khi chuẩn bệnh cho Lâm Nghi. Về mặt lo lắng của Bình Vương gia và tiểu thái tử với người phụ nữ đang tựa người vào thành giường bệnh nhắc ông cẩn thận hơn:

-Đại phu...Nàng sao rồi?

-Thưa vương gia...phu...à không...là...là mang thai ạ. Phu nhân có thai gần 1 tháng.

Hàn Viễn sững sờ chốc lát. Như bao kẻ làm cha khác, hẳn luống cuống chân tay, vội vàng vịn lấy đại phu:

-Ông...ông nói thật. Nàng...nàng có thai thật ư?

-Hồi vương gia, phu nhân...đúng là phu nhân đang có thai.

Hàn Viễn không hét lên vui sướng, cũng không nhảy cẫng lên. Hẳn chỉ lẳng lặng đến bên giường của Lâm Nghi.

Hàn Khánh cũng rất vui mừng trước đứa em vừa mới đến. Nó chen vào giữa, cụng nhẹ lên trán Lâm Nghi:

-Mẫu thân đang có thai a?

-Ừ -Lâm Nghi dịu dàng – Mẫu thân đang có thai.

Đứa trẻ này sẽ không như đại ca của nó. Nó được sống trong tình yêu thương của phụ mẫu. Nó không phải bị người ta tìm cách xóa sạch. Lâm Nghi cũng không phải phải phồng lúc nào cũng đặt tay lên bụng chờ đợi nhịp đập của con mới có thể thở phào.

Vì thế nếu nó là nữ tử sẽ hay nhất. Một nữ tử sinh ra từ tình yêu, được che chở, khi lớn lên có thể tự lựa chọn hạnh phúc thuộc về mình.

Sáng nay ở đại điện, Vũ đế đã hỏi ý hẳn về việc ban hôn. Một công chúa trong hoàng tộc tỏ lòng ái mộ Hàn Viễn. Đàm Vương vì con gái, cũng muốn chọn hẳn làm rể đông sàng vội vào cung dâng tấu.

Vũ đế mở lời cho Hàn Viễn song thực chất cũng muốn hẳn nói lên ý định của mình:

-Hoàng thúc có ý muốn như thế. Hàn khanh gia, còn khanh? Ngôi vị vương phi vốn không nên bỏ trống quá lâu.

Hàn Viễn bước lên một bước, quỳ xuống dưới ngai vàng:

- Muôn tâu hoàng thượng, hạ thần đã chọn được nương tử rồi ạ! Nàng ấy là Lâm Nghi, người đã được ban tới phủ hạ thần.

Sau lưng sẽ có biết bao lời bàn tán. Chuyện Hàn Viễn suýt chút rơi đầu vì xúc phạm Nghi phi chắc cũng được khơi lại. Cũng có không ít kẻ cho là Lâm Nghi là hồ ly tinh, Thương Phi rồi Vũ đế, bây giờ là Hàn Viễn đều không cưỡng lại được nhan sắc của nàng.

Có người lại cho Hàn Viễn là người chung thủy. Hắn muốn tìm kiếm hình bóng nương tử đã khuất ở Lâm Nghi.

Vũ đế cười khê. Hắn thành toàn lựa chọn trọn đời của Hàn Viễn. Vì nhi nữ thì sao chứ? Nếu không có tình yêu và sự hy sinh của nhi nữ, đàn ông bọn hắn có mấy ai sống trọn vẹn và hạnh phúc được không?

- Ta thành toàn cho khanh. Truyền lệnh phong Hàn phu nhân làm Lễ Vương phi, ban áo phượng và áo gấm. Năm ngày nữa hôn lễ sẽ được tổ chức cho Bình vương gia và Lễ Vương phi.

43. Chương 43: Ngoại Truyện: Hàn Viễn Và Thương Vũ

Có những cuộc gặp gỡ, vốn đã là định mệnh trong đời người.

Hàn Viễn nếu không đội lốt Mạc Phong đã không gặp Thương Vũ. Tưởng là chỉ là một đoạn duyên phận ngắn ngủi, đâu ngờ lại kéo dài quá lâu.

Trong mắt Hàn Viễn.....Nếu Thương Phi là ngọn lửa thì Thương Vũ như một lạch nước đang chảy. Nhỏ bé, âm thầm, bền bỉ, che giấu bên dưới là những đợt sóng ngầm.

Kể từ khi đến đây hắn đã nhìn thấy điều ấy. Không hẳn là lạnh nhạt nhưng mới mười mấy tuổi đã phải học che giấu cảm xúc của bản thân. Cậu ta chỉ có thể âm thầm mà sống, âm thầm che đi tham vọng, mong những kẻ bên cạnh trong một giây phút nào đó sẽ lơ đãng.

Con hổ thoát khỏi phòng bị thì thật đáng sợ. Nó sẽ rất nhanh chạy sâu vào rừng thẳm, nhanh chóng tiêu diệt các đối thủ để giành lấy ngôi vị ỉnh.

Hàn Viễn không quan tâm đến thế giới phức tạp đó. Hắn chỉ định trả thù, sau đó sẽ trở về với kiếp sống lang bạt. Thế mà giờ đây lại vương lại vấn, lại nghe lòng nhói lên từng cơn đau buốt. Lâm Nghi - một giấc mộng....Vậy mà cứ nhớ mãi khôn nguôi.

Mùi hương tóc của nàng... Nụ cười ngọt ngào của nàng. Chút ửng hồng trên má khi nàng nhìn hắn. Và một sự thật cay nghiệt khác. Lâm Nghi sẽ trở thành vương phi của Thái tử. Vốn biết là thứ mình không nên động đến nhưng lòng không quên được, vẫn nhớ, vẫn trông....

- Mạc đại ca!

Thương Vũ lên tiếng gọi. Hàn Viễn quay lại, vẫn không cúi đầu, chỉ nhẹ nhàng:

- Điện hạ...

- Ừ. Cùng ta đi dạo một chút đi!

...Con Hắc mã phẳng phẳng đi về phía trước... Thương Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng cúi rạp mình trên lưng ngựa. Đằng sau, Mạc Phong vẫn kề sát không rời dù con ngựa hắn cưỡi khá bình thường, khó lòng sánh nổi với Hắc mã Quốc Niên - vốn là con ngựa được xưng thần trong truyền thuyết:

- Cảnh thật đẹp. Có phải không Mạc đại ca?

Non nước hùng vĩ... Thế nhưng tất cả đều không hoàn toàn thuộc về Thương Quốc. Đất nước này chỉ là tiểu quốc, luôn phải luồn cúi, luôn phải chịu nhún nhường trước đại quốc. Người dân Thương Quốc đã quen với chuyện đó. Nhưng Thương Vũ thì không... Hắn phải bảo vệ tỷ tỷ. Là công chúa của một phu nhân nhỏ

noi sinh ra cũng không có địa vị gì vững chắc. Rồi tỷ tỷ sẽ trở thành món hàng trao đổi, phải lấy những kẻ trăm thê ngàn thiếp, cả cuộc đời vùi mình vào chốn tối tăm.

Kiểm khí từ sau phóng tới. Mạc Phong không đổi sắc, tay trong phút chốc đã chộp được lưỡi kiếm nhắm thẳng vào mình.

- Điện hạ... Khi vung kiếm phải mạnh tay hơn. Lúc này điện hạ vẫn còn chân chừ...

Khi trở thành một sát thủ, Hàn Viễn đã học được điều ấy. Đó là bài học giá trị của sinh tồn. Chiến trường tên bay lửa đạn cái chết kề cận trong gang tấc. Hắn cũng đã định dùng đến cách “kim thuyền thoát xác” tạo nên cái chết giả tình và kết thúc cho Mạc Phong. Trở lại giang hồ, bỏ qua những phiền lụy trong mấy tháng gần đây, làm lại một Hàn Viễn vô tình, vô cảm.

Có được không?

- Điện hạ....

Tiếng gọi cắt đứt luồng suy nghĩ. Đằng xa là Thẩm Liệt đang phi ngựa tới, trên tay cầm một bức thư.

- Tham kiến điện hạ...

- Miễn lễ!

- Bẩm điện hạ - Hắn quay sang phía Mạc Phong- Phía Lâm tướng quân cho người mang mật hàm đến. 10 ngày nữa, tiểu thư của Lâm tướng quân sẽ xuất giá, Lâm tướng quân muốn xin phép điện hạ cho Mạc tướng quân theo hộ vệ.

Tay Hàn Viễn run lên...Hắn và Lâm Nghi...chưa một lời hẹn ước. Nhưng tiền nàng đi làm vợ một người đàn ông khác. Hắn có làm được hay không?

Không tiền...Sẽ có những đêm dài phiền lụy. Hàn Viễn làm sao yên ổn được với an toàn của Lâm Nghi. Nghe nói nàng phải đến nơi thái tử đang trấn nhậm. Trên đường biết đâu sẽ có những mối nguy.

Cuộc đời luôn có những khoảnh khắc phải quyết định. Dù quyết định ấy thật đau lòng.

Bất giác, Thương Vũ lên tiếng:

- Người hãy mời sứ giả vào dịch đình nghỉ tạm. Nói với hắn là Mạc tướng quân không được khỏe. Rồi ta sẽ thu xếp sau...

- Dạ...

Hàn Viễn nhìn Thương Vũ. Đó vẫn chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng ánh mắt của hắn, sắc bén chẳng khác chim ưng:

- Chúng ta về thôi Mạc đại ca. Mọi chuyện tùy huynh quyết định. Về hay ở là chuyện của huynh.

“Về hay ở là chuyện của huynh.”

Lâu lắm rồi mà Hàn Viễn vẫn nhớ hoài câu nói đó... Cũng vì vậy mà hắn quyết định gấn cả đời mình vào Thương Vũ, làm bầy tôi trong bóng tối của người.

- Tướng công...

Lâm Nghi mang theo chung trà sâm vào thư phòng. Cái thai đang trong những ngày cuối cùng nên nàng có vẻ nặng nề. Tuy vậy nụ cười lại vô cùng rạng rỡ. Hàn Viễn ôm lấy nương tử... Đáng giá... Vô cùng đáng giá. Có được ngày hôm nay, những chuyện đau đớn trước đây như mây như gió, vốn cũng không cần phải nhớ làm gì.

- Chàng đang nghĩ gì vậy, tướng công?

- Không có gì đâu nương tử, chỉ là chút chuyện cũ mà thôi.

Chút chuyện cũ... Đôi mày thanh tú của Lâm Nghi hơi chau lại. Có rất nhiều chuyện cũ, cả hai không cùng nhau trải qua. Nàng muốn biết, nhưng lại sợ động lại vết thương trong lòng Hàn Viễn. Có những chuyện không biết vẫn tốt hơn.

Những vết thương ngang dọc chi chít trên người chàng, bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Nghi đã từng chạm đến. Đàn ông xem đó là điều tự hào nhưng đối với nữ nhân của họ, lại là một loại đau lòng, đau đến thấu xương:

- Tướng công!

- Hửm?

- Đêm nay chàng đừng xem công văn nữa. Về ngủ sớm với thiếp đi. Thiếp muốn nằm cạnh bên chàng...

Vòng ngực của Hàn Viễn ấm quá. Lâm Nghi vùi mặt vào trong đó. Cảm giác hạnh phúc đang vây lấy cả hai người.

Ở một góc nào đó của triều đình, Vũ đế đang phê tấu chương. Đến tấu chương đóng dấu “Bình” của Hàn Viễn, ngọn bút hơi dừng lại. Người của sương gió, rồi cũng đến lúc muốn trở về với gió sương.

Một chữ “Chuẩn tấu” đỏ chói. Hàn Viễn đã làm tròn trách nhiệm. Còn Thương Vũ ? Hắn đã là Vũ đế, có lẽ trách nhiệm là thứ phải gán bó cả cuộc đời này.

44. Chương 44: Ngoại Truyện: Những Người Ở Hạ Đàm

Mấy hôm nay, làng Hạ Đàm có một gia đình khách lạ mới đến. Họ là một đôi phu phụ, dẫn theo một đứa bé trai khoảng 8,9 tuổi. Người vợ đang mang thai, gần đến ngày sinh. Có lẽ vì vậy nên cả gia đình quyết định ở lại đây, chờ người vợ sinh nở. Bề ngoài họ ăn mặc rất đơn giản song chủ quán và những người trong quán trọ đều không dám coi thường. Hình dung đẹp đẽ bên ngoài không quan trọng, điều làm mọi người e ngại ở gia đình đó chính là phong thái của những người mới đến. Nam nhân thì nhàn nhã, thư thái, nữ nhân xinh đẹp như hoa, nhu mì, phong thái nhẹ nhàng thoát tục. Ngay cả đứa bé còn nhỏ cũng cư xử rất đúng mực, không quá thân thiện cũng không xa cách. Họ vừa đến làng đã gây xôn xao cho những người dân vốn xưa nay chân chất của làng Hạ Đàm nhỏ bé này.

Ngày thứ ba ở lại làng, người đàn ông ra ngoài mua vật dụng. Thứ hắn ta mua là một ít vải lụa, chăn mền và quần áo trẻ sơ sinh, chắc là cho đứa con sắp ra đời của mình.

Tiếp theo nữa, người đàn ông theo lời chỉ dẫn của ông chủ quán trọ tìm đến Từ đại phu ở đầu thôn. Vừa lúc ông đi vắng, ở nhà chỉ còn một thanh niên khoảng 17 -18 tuổi đang phơi thuốc. Thấy khách, chàng ta vội đứng dậy, nói ngay:

-Nếu huynh tìm Từ đại phu thì chiều hãy đến. Chiều nay ông ấy mới về.

Người đàn ông đang định nói gì thì bên ngoài chợt có tiếng ồn ào. Một nhóm người dân chạy vội vào, hốt hải:

-Nguy rồi. Nguy rồi...Hồ tiểu đệ, Hồ tiểu đệ.

Người phơi thuốc trong sân là Hồ Cẩn Minh, đệ tử mới nhận của Từ đại phu. Thấy mọi người hoảng hốt, chàng vội trấn an:

-Thập thúc...Thúc bình tĩnh. Có chuyện gì?

-Từ đại phu...- Người vừa mới đến hồ hể -Từ đại phu vào núi hái thuốc. Nghe nói...nghe nói đã bị bọn cướp ở Hối cương lĩnh bắt mất. Bọn chúng...bọn chúng...còn gửi thư này cho đệ.

Hồ Cẩn Minh hoảng hốt chộp lấy lá thư trong tay Thập thúc vừa đưa. Theo từng dòng chữ, tay chàng ta cũng run theo:

-Sao...Có chuyện gì? Chuyện gì?

-Bọn chúng...bọn chúng bắt sư phụ...Buộc phải chuộc 100 lượng bạc.

Làng Hạ Đàm là một làng nghèo heo hút nơi thôn xa, trấn vắng. Hối cương lĩnh cách đó mấy dặm, nổi danh vì nhiều trộm cướp. Mấy năm nay Vũ đế từng tập trung quân lính tiêu diệt, nhưng vì rừng xa núi hiểm nên dư đảng chúng còn lẩn được vào rừng sâu. Có lẽ ở lâu trong rừng, bọn người chỉ quen cướp bóc này lâm

vào cảnh đói kém, hôm nay làm gan bắt cóc người. Trong làng Hạ Đàm chỉ có Từ đại phu có vẻ là nhà có của cải nên mới trở thành nạn nhân.

-100 lượng -Hồ Cẩn Minh thẳng thốt lặp lại- 100 lượng làm sao tôi có được. Sự phụ hốt thuốc ọi người đều lấy tiền công rất thấp. Nhà chúng tôi còn không đủ tiền mua gạo, lấy đâu mà...

Ngay lúc mọi người còn đang hỗn loạn thì một cậu bé bên ngoài chạy vụt vào. Đó là cậu bé đi cùng đôi phu phụ nọ. Gương mặt thanh tú tái nhợt, cậu bé hướng về phía người đàn ông, vội vàng:

-Phụ thân ơi, mẫu thân đau bụng...Đau bụng rồi.

Người đàn ông này giờ im lặng bây giờ mới khấn trương. Hắn vội túm lấy người đứng gần mình nhất, hỏi ngay:

-Ngoài Từ đại phu, ở đây còn đại phu nào nữa không?

-Không có -Người bị tóm bị hù dọa sợ hãi, chỉ biết lắp bắp -Chỉ có Từ đại phu thôi. Còn có...

Ánh mắt mọi người dồn về Hồ Cẩn Minh. Chàng ta cũng gật đầu:

-Đúng rồi, làng này chỉ có sự phụ tôi hành nghề y. Người khác thì phải đi khoảng 10 dặm đường, băng qua cánh rừng kia mới có.

Về thản nhiên trên gương mặt người đàn ông biến mất. Hắn ta lại tóm lấy Cẩn Minh:

-Còn cậu...cậu là đệ tử của Từ đại phu. Cậu biết làm thế nào để em bé ra đời chứ. Còn không, nơi này có bà mụ nào?

-Bà mụ thì cũng phải đi hết một ngày đường. Mọi chuyện sinh nở trong làng đều do sự phụ và sư mẫu tôi lo. Ba ngày trước, sư mẫu tôi nghe nói con gái bị bệnh nên đi thăm rồi, nơi này chỉ có sự phụ tôi...

-Còn cậu?

Người đàn ông như không còn kiên nhẫn, gấp gấp hỏi trong khi tay xiết chặt thêm một chút. Hồ Cẩn Minh nhanh chóng cảm nhận khí thế bức người đang áp lên người mình. Chàng ta lắp bắp:

-Tôi...tôi biết cách. Nhưng mà...

-Không cần câu nệ. Cậu đến xem nương tử tôi đi.

-Còn..còn sự phụ tôi...Tôi...

-Sự phụ cậu, tôi sẽ mang về cho cậu. Cậu phải ráng chăm sóc nương tử tôi, nếu nàng có mệnh hệ gì, tôi sẽ bắt sự đồ cậu chôn chung.

Người đàn ông đúng là Hàn Viễn, vội vã ra đi như một cơn gió, để lại mọi người ngơ ngác nhìn theo.

Hàn Khánh vẫn thản nhiên. Cậu bé hơi xốc tay áo, nhẹ nhàng:

-Đại thúc đến thăm bệnh mẹ con với. Cha sẽ về nhanh mà.

Từ ngày có mẹ, mẹ hay nói với Hàn Khánh như vậy. Hàn Khánh để ý mấy lần thì quả như lời mẹ nói. Cha thường về rất nhanh với mẹ, khác hẳn ngày xưa, mỗi lần ra ngoài cậu bé thường phải đợi cha rất là lâu.

Khác với hình dung của Hồ Cẩn Minh, người đang nằm trên giường không hề có dáng vẻ đầu bù tóc rối của phụ nữ sắp sinh bình thường. Đôi môi đỏ mọng mím chặt, tay bấu chặt vào giường cổ nén cơn đau dưới hạ thân càng ngày càng dữ dội. Không kêu khóc, không than trời trách đất, chỉ có gương mặt xinh đẹp tái nhợt hẳn đi.

Khí chất vẫn vô cùng trang nhã. Trong cơn đau đớn, khi nghe Hàn Khánh chạy đến bên cạnh giới thiệu về Hồ Cẩn Minh, nàng vẫn giữ được bình tĩnh, lên tiếng dù giọng có hơi run:

-Nhờ đại phu...A...

Hồ Cẩn Minh chỉ trải qua vài lần chuẩn bệnh cho thai phụ trước đây. Dễ dãi thì hoàn toàn không có kinh nghiệm thực tế, chỉ toàn đóng vai trò phụ trợ khi sư mẫu cần.

Sắc mặt thiếu phụ càng lúc càng trở nên tái mét. Mồ hôi từ lỗ tai đã chảy ròng ròng trên trán nàng. Phía dưới hạ thân, Hồ Cẩm Minh đã thấy dấu hiệu của nước ối. Người phụ nữ này...Thực sự sắp sinh rồi.

-Á!

Tay Hồ Cẩm Minh theo tiếng hét của nàng mà trở nên run rẩy. Nhưng bản năng của một người thầy thuốc khiến hắn không chần chừ được nữa. Hắn quay sang phía cậu bé mặt mũi cũng đã nhợt nhạt theo mẫu thân kia, hét to:

-Đi nấu nước nóng...Nhanh lên!

...Ký ức của Lâm Nghi quay về chuyện của gần 10 năm trước. Khi ấy, trên chiếc giường đơn bạc, một mình nàng chống chọi với cơn đau quằn quại. Cái thai trong bụng hết bị giấu che bằng những thước vải dày cộm khiến đứa bé ra đời nhỏ xíu, chỉ cất được vài tiếng khóc chào đời yếu ớt. Người làm mẹ như Lâm Nghi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Âm thanh của con trẻ, đối với các bà mẹ, đó là thanh âm tuyệt vời nhất thế gian này.

Nàng chỉ có một mình trong lúc đó. Cùng với bất an và lo sợ. Thế nhưng, bây giờ đã có một bàn tay nắm chặt lấy Lâm Nghi.

-Mẫu thân...Mẫu thân đừng sợ...Có Khánh nhi, có Khánh nhi ở với mẫu thân đây.

Hàn Khánh bắt đầu sợ hãi...Gương mặt Hồ Cẩm Minh vô cùng căng thẳng. Ca đỡ đẻ đầu tiên của hắn lại là một ca sinh ngược. Nếu không khéo xử lý, người mẹ có thể bị xuất huyết ồ ạt, đứa trẻ bị ngộp trong bụng mẹ. Một xác hai mạng...Đừng nói là người nhà không tha cho thầy thuốc mà thầy thuốc cũng không được yên ổn với tội lỗi của mình.

-A!

-Phu nhân bình tĩnh...Thở mạnh...Hít sâu vào...Rặn đi...Rặn đi...Cổ hết sức đi phu nhân.

Cũng trong lúc đó, chiếc áo sáng màu của Hàn Viễn nhuộm đầy máu đỏ. Khi hắn đơn thân độc mã xông vào hang ổ bọn cướp, chúng có ít nhất là 500 tên...

Lâu rồi Hàn Viễn không giết người. Hắn muốn sống cuộc đời bình lặng...Nhưng vẫn có những sóng gió nổi lên.

Vẫn có những nơi, công lý không soi đến. Hắn đã hiểu, vì sao Vũ đế trong thời thanh bình thịnh trị lại càng phải củng cố binh lực vững vàng, dẹp yên nội và ngoại loạn, không ngừng chinh phục. Bởi, một khi đã nếm mùi hạnh phúc, con người sẽ vô cùng hoảng loạn và đau đớn trước nguy cơ hạnh phúc của mình sắp mất đi.

Dân chúng nơi này còn bị giặc cướp hoành hành, cuộc sống sẽ không có ngày yên ổn. Hàn Viễn càng phải ra tay...

Chỉ là...giặc cướp không thể nói diệt là diệt hết. Hắn cũng chỉ có một mình.

-Người đâu!

Lưỡi gươm bén ngọt của hắn đã kề vào cổ tên chúa cướp. Đa số bọn cướp hiện giờ đều là quân du thủ du thực, lưỡi lao động nên lấy nghề cướp của giết người làm kế sinh nhai. Bọn người đó, tính mạng mới là quan trọng, nghĩa khí không sợ trời không sợ đất chỉ là chuyện bốc phét trên chót lưỡi đầu môi:

-Đại gia...Đại gia tha cho ta. Ngài tha cho ta.

Đầu lĩnh mà lại kêu la xin tha trước thuộc hạ. Nhưng không chế được hắn là không chế được cục diện. Hàn Viễn không giết hắn ta. Hắn muốn dùng tên chúa cướp này như một bài học để dạy cho người dân nơi này cách tự vệ, điều duy nhất có thể khiến họ bảo vệ được mình khi không có anh hùng.

-Thả Từ đại phu ra.

Yêu cầu của Hàn Viễn nhanh chóng được đáp ứng. Từ đại phu mang hòm thuốc nhanh chóng cùng hắn quay lại làng Hạ Đàm. Lòng ông cũng tràn đầy lo lắng. Cẩm Minh chỉ là một thầy thuốc tập sự, không biết khi không có ông bên cạnh, hắn có thể giải quyết được khó khăn không.

45. Chương 45: Ngoại Truyện 4: Dũng Khí

Khi hai người trở lại làng Hạ Đàm, Hàn Viễn vội vã lao nhanh vào khách điếm, nơi Lâm Nghi đang nằm. Hàn Khánh bưng một chậu nước vừa bước ra ngoài. Thấy phụ thân, nụ cười tươi sáng bùng trên mặt cậu bé:

-Phụ thân...Mẫu thân sinh rồi. Là...

Hàn Viễn không đợi nghe hết câu, vội vàng chạy vào trong.

Lâm Nghi đang nằm trên giường, mồ hôi rịn đầy trên trán. Nhưng nụ cười thì rất rạng rỡ. Thấy hân, nàng quay sang bên cạnh, hân hoan:

-Tướng công..Chàng xem, con của chúng ta.

Một sinh vật nhỏ bé đang cựa quậy. Mái tóc khá dày trên cái đầu nhỏ xíu. Gương mặt hồng hào, hơi nhăn, cái miệng nhỏ xíu không ngừng chép chép...Lâm Nghi lại mỉm cười:

-Là con gái.

-Ừ...

Là một nữ tử. Một nữ tử lớn lên sẽ vô cùng xinh đẹp. Kết tinh của yêu thương nhưng nhớ. Hàn Viễn nâng niu con trên đôi bàn tay rần rỏ với bao cẩn trọng, sợ sẽ làm đau làn da mềm mại, mỏng manh.

-Đẹp quá!

Trong mắt hân, bây giờ chỉ có nương tử và con gái mình là sinh vật đẹp đẽ, hoàn hảo nhất. Đôi chân cũng không còn đứng trên mặt đất, cảm giác cứ lâng lâng.

-Con còn nhỏ, sao mà nói đẹp hay không đẹp được. -Lâm Nghi cố chống tay ngồi dậy, đánh khề vào vai chồng- Người ta kiêng...

Phụ nữ bao giờ cũng là phụ nữ. Nàng có những nỗi sợ vô hình mà đàn ông không hiểu được. Hàn Viễn ôm chặt lấy con và vợ, cảm giác hạnh phúc tràn khắp châu thân.

-Ta hứa với nàng...Bằng mọi giá, ta sẽ bảo vệ ba mẹ con nàng bình an, vui vẻ. Chúng ta sẽ sống với nhau hạnh phúc mãi mãi...Nghi nhi!

Lâm Nghi rúc sâu thêm vào lòng tướng công. Chàng nói được là sẽ làm được. Lâm Nghi tin, cả quãng đời phía trước của nàng sẽ mãi là mật ngọt. Những đứa con cũng sẽ lớn lên cùng với những yêu thương.

Bên ngoài, Từ đại phu cũng không nén được xúc động. Đứa học trò nhỏ vụng về, nhút nhát ngày nào giờ đã trưởng thành, thực sự trưởng thành rồi.

-Giỏi lắm! Con giỏi lắm.

Hồ Cẩn Minh có chút xấu hổ trước lời khen của sư phụ. Nhưng kèm theo đó cũng là cảm giác tự hào. Làm thầy thuốc có nhiều thành tựu không thể diễn tả hết bằng lời được. Giấy phút đưa trẻ ra đời trong tay hân, khóc tiếng khóc chào đời thật kì diệu...Hồ Cẩn Minh từ giây phút đó đã thề, từ nay càng phải cố học hỏi để hoàn thành tốt vai trò của một lương y.

-Sư phụ...Rồi chuyện nộp tiền chuộc thế nào? -Hân chợt nhớ ra, vội hỏi- Bọn cướp đòi 100 lượng bạc. Công tử kia...

Thân thể người đó không bình thường, đó là điều Từ đại phu nhận thấy. Khi đã trở lại làng, ông càng cảm thấy lo lắng. Làng Hạ Đàm nhỏ bé, đối với những nhân vật phi thường như thế, liệu có thể chịu đựng và dung nạp họ được không?

Bên ngoài có tiếng lao xao...Từ đại phu và Hồ Cẩn Minh đều nhੌm dậy. Một nhóm dân làng đang hốt hoảng, chạy vào trong...Tiếng trống dồn dập ngoài đầu làng. Đây là dấu hiệu báo động khi có chuyện đại sự xảy ra.

Vương Tam là người đảm nhận công việc truyền tin trong làng cũng vội vã chạy vào y quán. Thấy vẻ mặt xanh tái của hân ta là biết chuyện xảy ra quan trọng thế nào:

-Từ đại phu..Trưởng làng bảo mọi người tụ tập ở đầu làng. Có chuyện cần thương lượng. Nghe nói bọn cướp nói sẽ trả thù.

46. Chương 46: Ngoại Truyện 5: Điều Quan Trọng

Nếu như bình thường bọn cướp không hề ngần ngại đến ngay lúc ban ngày, không màng lời van xin mà cướp bóc. Nhưng bài học nhận từ Hàn Viễn làm chúng kinh hãi. Đúng như dự định, đợi khi đêm tối mới tới làng Hạ Đàm.

Đã chuẩn bị tinh thần nhưng người làng vẫn run cầm cập. Rất nhiều người cạnh bên Hàn Viễn tim đập thành thịch. Họ sợ...Đây thực sự là cuộc chiến sống chết. Có thể lát nữa sẽ không còn được toàn mạng mà về.

-Không sao đâu.

Bàn tay Hàn Viễn đặt nhẹ lên vai người bên cạnh. Tâm trạng anh ta, hẳn hiểu hơn ai hết. Bao nhiêu năm trên chiến trận, chỉ cần nghĩ tới việc không được gặp Lâm Nghi nữa, tay Hàn Viễn cũng vô thức run run.

Nhưng cũng vì nỗi sợ đó mà hẳn mới có thể trở về. Bằng mọi giá phải trở về.

-Vợ con của huynh đang chờ huynh đó. Không sao đâu.

Người nọ ngẩng mặt lên. Khuôn mặt đang xanh tái dường như có chút hồng hơn.

-Cảm ơn...

Có tiếng ngựa hí vang trời, kêu thét bên ngoài....Hàn Viễn nhồm dậy. Người đàn ông kia tay cầm cuốc cũng chạy ra ngoài.

Đuốc đã được thắp lên sáng rực. Bọn cướp “tiên phong” bị sụp bởi những cái hố mới được đào vội vã. Dân làng ủa ra. Tay cầm cuốc, tay cầm dao, tay cầm gậy liên tục vụt xuống. Tiếng kêu thét của đám cướp sụp hố hòa cùng âm thanh ngựa hí trong hoảng hốt, tạo nên một hòa âm hỗn loạn khiến bước chân những tên cướp đi sau cũng loạn choạng hơn..

-Khốn kiếp.

Con ngựa tía của tên đầu lĩnh lồng lên mạnh mẽ, vụt một cái đã phóng qua đám hố đào vội. Dân làng chừng lại, nhìn hẳn ta bằng đôi mắt khiếp hãi. Ánh mắt đầu lĩnh hung tàn, nét mặt dữ tợn, lưỡi đao vung lên.

-A...

Đao bị cản lại. Người dân làng mở mắt trong hoảng hốt. Hàn Viễn tay cầm đoạn gậy đã bị chặt làm hai khúc, ánh mắt không chút dao động, áo phát phơ như một thượng tiên.

-Công tử, phải làm gì? Phải làm gì?

Đám cướp còn lại đã tràn qua bấy. Tay lăm lăm vũ khí, những ánh mắt tàn nhẫn chết người.

-Đánh đi!

Hàn Viễn hô nhỏ. Dân làng nhìn đám cướp đang hung hãn lao đến. Chúng có tới cả ngàn. Dân làng Hạ Đàm chỉ có mấy trăm.

-Không đánh thì chết. Chỉ có các vị mới yêu thương cha mẹ, con cái, thê nhi của các vị. Bọn cướp thì không...

Nhà cửa sẽ bị đốt, đàn bà bị hãm hiếp, đàn ông bị bắt là nô dịch, trẻ con người già có thể bị giết. Đám cướp đâu có lương tâm.

-Đánh đi. Đứng dậy. Đánh lại chúng.

Có ai đó đã thét lên như thế. Hàn Viễn tay cầm đoạn gỗ gãy vẫn thông dong đón những đòn đánh thâm độc, chỉ muốn lấy mạng của tên chúa cướp. Có ai đó hét lên:

-Công tử...

Thanh đao được ném tới. Tên cướp phân tâm.

Chân Hàn Viễn đá mạnh xuống nửa thanh gỗ nằm chổng chơ trên đất. Nó như một mũi tên xé gió nhắm thẳng vào người đầu lĩnh. Hắn hoảng hốt né qua. Tới khi định thần thì cổ hắn đã bị nắm chặt bởi bàn tay như thép của Hàn Viễn.

-A.....

Người làng xông lên đầy khí thế. Họ sợ...Nhưng nỗi sợ đó không lớn bằng cảm giác đau lòng mất mát khi người thân của mình bị đe dọa. Hàn Viễn hiểu nỗi sợ đó. Hắn cũng từng rùng mình khi nghĩ đến....Có thể sẽ không còn nhìn thấy Lâm Nghi nữa. Có thể nàng sẽ đau lòng khóc ngất lên vì hắn. Có thể...trọn đời trọn kiếp, cơ hội ôm nàng vào lòng cũng không còn.

-Dừng tay...

Tiếng kêu lanh lảnh...Đám cướp còn đang hoảng sợ bởi dũng khí bất ngờ của dân làng Hạ Đàm yếu ớt vội ngừng tay. Thủ lĩnh bị khống chế. Bọn chúng cũng không muốn liều mạng vì một kẻ như thế, nhanh chóng ném đao kiếm. Có kẻ còn bỏ chạy trong đêm.

Chiến thắng, sao dễ dàng như vậy? Dân làng nhìn nhau ngỡ ngàng. Tiếng hò reo vỡ òa được dịp vang lên.

Tại dinh thự của Ban tướng quân, rất nhiều người đã chờ sẵn. Pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm đang dần về sáng. Tiếng gà gáy sáng đã bắt đầu phía xa xa.

-Tướng quân....Tướng quân. Đó là tín hiệu của...

Ban tướng quân đã nhận được thư hàm của Hàn Viễn, căn dặn rõ ràng thời gian phối hợp. Chỉ là không ngờ, dũng khí của dân làng lại được thổi bùng như vậy, thực sự làm hắn ngạc nhiên.

Giao lại tên đầu lĩnh đã bị trói chặt tới ba vòng dây cho dân làng, Hàn Viễn rảo bước về một ngôi nhà nhỏ. Nơi đó có những người thân thuộc đang chờ bước chân hắn trở về....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-gian-tieng-yeu>